ANN THOMSON DEAN

Valurile pasiunii

Traducerea [i adaptarea în limba română de

VALENTINA MUNTEANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- La ce te gândeşti ? o întrebă Ariane Randles pe prietena ei care părea pierdută în gânduri.

Tânăra femeie, Karen Delgado, răspunse râzând:

- Ascultă, sunt puţin supărată că jocul meu nu e perfect. Ador golful, m-am hotărât să mă antrenez serios, iar tu-mi spui că mâna mea pe crosă e nesigură.

- Hai, Karen, nu exagera... Nu eşti o profesionistă şi nici nu vrei să fii. Nu pune la inimă faptul că soţul tău vrea să te vadă că practici din ce în ce mai bine acest sport. Vrei atât de mult să-i satisfaci capriciul, dar nu vei reuşi decât să ratezi loviturile şi să te enervezi.

- O, Doamne! Ce serioase am devenit dintr-o dată! Am impresia că mă pregătesc pentru Jocurile Olimpice şi că în acelaşi timp vorbesc cu un consilier matrimonial. Iar Sun Fair e atât de frumos în această dimineaţă! Trandafirii

emană un parfum ameţitor, soarele străluceşte pe gazonul ca de smarald, avem toate condiţiile pentru a ne lăsa în voia unor gânduri romantice, nu războinice.

Văzând această schimbare de subiect, Ariane Randles zâmbi.

- Sunt încântată că cea mai bună elevă a mea şi-a regăsit buna dispoziţie. Chiar eşti amuzantă, Karen! Mai devreme sportivă hotărâtă să reuşească, ieri soţie neliniştită, iar acum o romantică incurabilă... Nimeni nu poate să spună că se plictiseşte alături de tine!

Cele două prietene vorbeau în şoaptă, ca să nu le deranjeze pe celelalte persoane de pe terenul de golf care veniseră la antrenament. Se cunoşteau de aproape doi ani, iar tonul drăgăstos al conversaţiei trăda prietenia care le unea. Totuşi, în viaţa de zi cu zi, aveau preocupări diferite. Ariane Randles era o campioană foarte cunoscută de golf, sportivă foarte talentată, care renunţase la cariera sportivă pentru a-i învăţa pe alţii să joace golf. Dorinţa ei cea mai mare fusese să-şi creeze propriul club care să corespundă idealurilor ei sportive. In ceea ce o privea pe Karen, nu fusese niciodată prea atrasă de golf. Dar, de şase luni de când lua lecţii cu Ariane, pentru a-i face plăcere soţului ei, făcuse adevărate progrese.

- Ariane, m-ai salvat într-adevăr dintr-o situaţie

periculoasă; dacă n-ai fi renunţat la sport ca să te dedici centrului tău de antrenament, n-aş fi învăţat niciodată să joc golf, iar Ray ar fi cerut probabil divorţul până acum. Dar tu chiar nu regreţi că nu mai participi la turneele profesioniste ?

- Absolut deloc, Karen. Prefer să-i învăţ pe alţii să joace.

- Aşadar, după inaugurarea centrului tău, nu ne vom vedea prea mult.

- Mai e timp până atunci. De-abia am început să desenez planurile traseului.

- Doar atât? Dar de ce întârzii atât de mult?

- Şeful lucrărilor de pe şantier, domnul Richards, se loveşte de tot felul de probleme pentru obţinerea dreptului de a construi pe locul ales. De exemplu, acum încearcă să obţină dreptul de a aduce o conductă de apă.

- Nu pari prea supărată din cauza asta!

- De când visez să-mi fac acest club de golf, am învăţat ce-i răbdarea. Totuşi, trebuie să ştii că fundaţia clădirii este gata.

- Bravo! Probabil că acum ţi se pare şi mai grea aşteptarea.

- Planurile centrului n-au fost încă definitivate. Poate că schiţele mele ar trebui revăzute. înţelegi de ce deschiderea nu se va face mâine. Uite că terenul s-a eliberat! Ne întoarcem să vedem ce-ai reţinut din

lecţia de astăzi?

- Nu sunt sigură c-am înţeles prea bine ; prefer să faci tu prima mişcările.

- Cu plăcere!

Se ridicară repede şi se duseră pe teren. Ariane luă poziţia pentru lovitură, îi arătă lui Karen cum să ţină mâna şi, cu un gest amplu şi elegant, ridică crosa. Rămase în această poziţie o fracţiune de secundă, apoi se ridică uşor

pe vârfurile picioarelor şi, cu o mişcare fermă şi precisă a încheieturii mâinii, coborî crosa şi lovi puternic mingea. Aceasta pluti prin aer pe o traiectorie impecabilă şi se opri exact în gaură. Ariane luă a doua minge pentru a-şi continua demonstraţia. Braţul ei se ridică, mingea zbură.

- Atenţie! strigă Karen.

Mingea lovi din plin un bărbat care urca imprudent traseul într-o maşină de golf.

Ariane alergă spre rănitul care stătea cu fruntea sprijinită de volanul maşinuţei.

- Sunteţi rănit? întrebă tânăra femeie, zgâlţâindu-l cu putere. Domnule? Mă auziţi?

Vocea ei trăda neliniştea.

Dar deodată, bărbatul se îndreptă şi-i zâmbi cu amabilitate.

- Bună ziua, domnişoară!

Ariane îl privi cu ochii măriţi de surpriză. Tocmai voia să-i spună că nu înţelege de ce s-a prefăcut rănit, când el spuse cu îndrăzneală:

- Mingile dumneavoastră au întotdeauna o traiectorie atât de neaşteptată şi de periculoasă?

- Cum?

Ea rămase fără replică. Acest străin nu-şi dădea seama că el trebuia să-şi ceară scuze pentru teama pe care i-o produsese. Mersese pe terenul ei de joc, şi tot el îşi permitea să-i facă observaţii, să râdă de felul

ei de a juca. Era prea de tot!

- Mingea ar fi trebuit să aterizeze în apropierea lacului, nu în braţul meu! adăugă el pe un ton ironic.

Necunoscutul care se afla în faţa ei era un tânăr frumos şi elegant. Fără îndoială, considera că farmecul lui fizic îi dă dreptul să facă orice.

- Sunteţi rănit, domnule? îl întrebă Ariane pe un ton aspru, ignorând remarca lui.

- Lovitura dumneavoastră era să mă zdrobească, dar în dimineaţa aceasta zeii sunt alături de mine.

- Permiteţi-mi să vă spun că aceştia nu vor fi prin apropiere ori de câte ori veţi avea nevoie de ei. Pentru siguranţa dumneavoastră, vă recomand să vizitaţi librăria centrului unde veţi găsi pliante pentru începători.

- Cred că tocmai am beneficiat de o lecţie excelentă!

- Atunci, data viitoare veţi fi mai prudent.

Bărbatul ieşi din maşină şi se apropie de ea. Fără să vrea, Ariane se dădu un pas înapoi. Statura lui impunătoare, umerii largi şi forţa pe care o emana, lăsau să se vadă că acest bărbat era un sportiv. O mustaţă mică, îngrijită şi foarte bine desenată, îi sublinia virilitatea.

- Data viitoare când voi afla că Ariane Randles e prin zonă, voia avea grijă să nu pierd spectacolul.

Tânăra femeie tresări.

- De unde ştiţi numele meu?

- Sunteţi o personalitate în domeniul golfului. Succesele remarcabile pe care le-aţi avut sezonul trecut v-au făcut cu adevărat celebră.

Ariane plecă ochii cu modestie. Complimentul neaşteptat o mira, iar hotărârea interlocutorului ei o făcea nesigură pe propriile reacţii.

- Nu fiţi modestă, ar fi inutil şi nu aveţi nici un motiv să faceţi asta. Deoarece am nevoie de competenţele dumneavoastră, omagiile mele sunt dictate de necesitate.

Surprinsă de această mărturisire, Ariane plecă ochii să se gândească puţin, dar nu putu să nu admire picioarele musculoase ale misteriosului necunoscut.

- Vreţi să spuneţi că venirea dumneavoastră nu este întâmplătoare?

- O, vă rog să mă scuzaţi. Totuşi, mingea dumneavoastră n-a fost bine orientată. Dacă aţi fi jucat corect, nu m-aţi fi atins.

- Cum?

- Exact cum aţi auzit. V-am mai spus că mingea ar fi trebuit să ajungă în apropierea lacului.

- Ceea ce spuneţi demonstrează că nu ştiţi absolut nimic despre golf, domnule!

- Sper să învăţ cu ajutorul dumneavoastră, domnişoară.

Un zâmbet îi lumină faţa, iar la coada ochilor de

un albastru intens îi apărură riduri fine. Era clar că era conştient de puterea de seducţie pe care o avea asupra femeilor.

In ciuda acestor semnale de alarmă, Ariane îl găsea fermecător, dar nu lăsă să se vadă acest lucru.

- Tot nu mi-aţi spus de ce doreaţi să mă întâlniţi, domnule.?

- Elliot. Steve Elliot; prietenii îmi spun Steve.

- Domnule Elliot, eu.

- Spuneţi-mi Steve, vă rog.

- Cine îşi permite să se aşeze pe traiectoria unei mingi de golf, apoi spune că n-a fost lovită corect, acela nu are nici un prieten!

- Ascultă, Ariane. domnişoară, să uităm incidentul şi să facem cunoştinţă.

Tânăra femeie se uită repede în spatele ei. Jucătorii aşteptau la a noua gaură, iar ea se servi de această scuză pentru a-l evita. Steve era prea seducător; trebuia să scurteze întâlnirea.

- Vă rog să mă scuzaţi, domnule Elliot, eleva mea mă aşteaptă. îi premiteţi să lanseze mingea fără să vă aşezaţi în faţa ei?

- Bineînţeles.

Ariane se întoarse lângă Karen.

- Cum se simte nefericita victimă?

- Nu te nelinişti, Karen. E într-o formă minunată.

- Cu atât mai bine! Ce-ai spune să ne întoarcem

acum?

- în nici un caz. Trebuie să te antrenezi. Eşti gata?

Karen scutură nemulţumită din cap, puse mâna pe crosă
şi, cu un gest hotărât, lansă mingea fără greşeală.

- Karen! A fost foarte bine! Vezi că eşti dotată pentru asta!

încântată de compliment, tânăra femeie termină traseul foarte corect. Ariane îi strânse mâna cu prietenie.

- Doamnă Delgado, ai fost nemaipomenită!

- Cred că merg din ce în ce mai bine. Trebuie să recunosc faptul că am cel mai bun profesor din lume!

- Fără falsă modestie. In plus, nu e nevoie să-mi faci complimente. Tu eşti cea care merită laudele.

Karen ştia foarte bine că prietena ei nu suporta laudele, aşa că schimbă subiectul.

- Ariane, ai putut să te ocupi de copiii defavorizaţi?

- {tt! Nu vorbi atât de tare. Sunt sigură că dragul nostru director, domnul Farringer, are spioni peste tot.

- Nu văd pe nimeni, răspunse Karen râzând. De altfel, eu ţin cont de sfaturile tale şi ştiu să-mi ţin gura.

Merseră în tăcere până la vestiare.

- Apropo, Ariane, ce voia acel bărbat care a venit intenţionat pe teren?

- Pretindea că vrea să vorbească probleme profesionale cu mine. Spunea că ar avea nevoie de competenţele mele sportive. Dar cred că nu era decât un pretext. îl cunoşti?

- Nu prea cred. Dar nu mă pot pronunţa; nu l-am văzut prea bine. Era un admirator?

- Dacă ar fi fost unul dintre fanii mei, n-ar fi îndrăznit să-mi dea sfaturi cum să lansez mingea.

- Aşadar. nu ştie că eşti una dintre cele mai bune jucătoare de golf din ţară. ţi-a spus numele lui?

- Se numeşte Steve Elliot.

- Steve Elliot?

- Il cunoşti?

- După reputaţie mai mult. Iar intervenţia din această după-amiază pare genul lui. Eu l-am întâlnit doar o dată, dar Ray îl cunoaşte bine. Este un arhitect cunoscut. Lucrează pentru Bold Corporation.

- Am auzit despre această întreprindere. Vor deschide o filială în centrul oraşului Albuquerque. Dar de ce vrea Steve Elliot să mă cunoască?

- Vei afla destul de repede. Priveşte, te aşteaptă în hol.

- Ah, da. Ce îndrăzneală!

- Să n-ai încredere în el. E un mare Don Juan. Ray mi-a povestit că zâmbetul lui şi generozitatea pe care o afişează atrag foarte multe femei.

- Fii liniştită, sunt pregătită. E drăguţ din partea ta că m-ai prevenit asupra lui. In plus, sunt atât de

ocupată încât n-am timp să mă las sedusă de nimeni.

Steve Elliot, în picioare, cu braţele încrucişate, le privea cu atenţie pe cele două femei, ca şi când îi era teamă că nu-l vor observa.

- Cred că e foarte frumos, murmură Karen.

- Nu-i lipseşte farmecul, e adevărat.

Ariane încercase să vorbească pe un ton relaxat. Totuşi, prezenţa lui Steve n-o lăsa indiferentă. Se privi fugitiv în oglinda din hol şi-şi aranjă câteva şuviţe care-i căzuseră pe frunte. Regretă însă repede că se lăsase purtată de dorinţa de a plăcea.

Steve veni în întâmpinarea lor şi le deschise uşa.

- Mulţumesc, spuse Karen şi se dădu la o parte, lăsând-o pe Ariane să treacă prima. Ei bine, draga mea profesoară, ne vedem joi! Voi încerca să fiu la fel de bună ca şi astăzi!

- Pe joi, Karen!

Dintr-o dată, i se păru că geanta cu tot materialul de sport e foarte grea. îl privi pe Steve Elliot cu mirare. Acesta îi ridică geanta ca pe un fulg şi o puse pe umăr râzând.

- Căutaţi un post de băiat de mingi, domnule Elliot?

- Vă bateţi joc de mine! Ce-ar fi dacă am servi ceva împreună?

- Nu prea am timp. Trebuie să filmez un curs pentru televiziune.

- Dacă aş reţine crosele dumneavoastră?

- A, înţeleg acum. Sunteţi un maniac care pune mâna pe materialele sportivilor şi care cere sume enorme pentru a le da înapoi.

- Exact. Vă voi restitui materialul dacă-mi acordaţi cincisprezece minute preţioase din timpul dumneavoastră.

- Cred că-mi pot permite.

El îi înconjură umerii cu un braţ.

- {tiam că voi reuşi să vă conving până la urmă.

Se îndreptară spre o cafenea. Sub atingerea braţului pe umerii ei, tânăra femeie tremura uşor. Senzaţia nu era tocmai neplăcută.

Cafeneaua era un loc luxos şi confortabil.

Puternic luminat, cu ferestre mari, ornamentat cu plante verzi, localul oferea un refugiu plăcut jucătorilor obosiţi. în această zi frumoasă, cele mai multe mese erau ocupate, aşa că Steve o conduse pe invitata lui la o masă mai în spate, unde mai rămăseseră câteva locuri libere. Intrarea lor nu trecu neobservată, iar tânăra femeie auzi în trecere câteva murmure la adresa cuplului pe care îl formau cei doi. Ariane era foarte apreciată de membrii clubului, iar câţiva dintre ei, care voiau ca ea să se recăsătorească, îi făceau avansuri. Ariane nu-i lua în seamă.

- Domnişoară Ariane, veniţi puţin. Vreau să vi-l

prezint pe nepotul meu.

Domnul Farringer, directorul clubului, îi făcea semne să vină la masa lui.

- Bună ziua, domnule Farringer. Presupun că tu eşti Tony. încântată de cunoştinţă. Bunicul tău îmi spune tot timpul că te descurci foarte bine la golf.

- Mulţumesc, domnişoară Randles. Dar n-am decât zece ani.

- Haide, Tony, nu face pe modestul acum, spuse bunicul lui. Joci ca un profesionist! Ariane, dacă nu mă înşel, eşti liberă în această după-amiază. Ce-ai zice dacă am face un joc împreună? Tony ar putea să vină cu noi.

- Mi-ar face mare plăcere. Din păcate, nu sunt liberă; trebuie să filmez pentru televiziune.

- Bine. Atunci rămâne pe altădată. Tony va începe lecţiile la sfârşitul lunii iunie. Petrece vara aici, la mine, iar dumneavoastră veţi fi profesoara lui, domnişoară Randles. Nu poţi spera la o vacanţă mai frumoasă, nu-i aşa?

Ariane inspiră profund înainte să răspundă. Hotărâse ca de juniori să se ocupe asistentul ei, pentru ca ea să aibă mai mult timp pentru copiii defavorizaţi din oraş. Domnul Farringer ar fi furios dacă ar afla că nu va face ea lecţiile cu nepotul lui. Se grăbi să-şi alunge din minte aceste gânduri neplăcute şi-i adresă micuţului un zâmbet larg. Avea

la dispoziţie trei luni pentru a vorbi cu bunicul lui; în acest timp, va găsi ea argumente convingătoare.

- Nu uita, Tony. Trebuie să loveşti tare şi cu precizie! Mă bucur că te-am cunoscut. La revedere, domnule. Pe curând!

Zâmbi din nou şi se grăbi să i se alăture lui Steve Elliot. El îi trase scaunul pentru a se aşeza, apoi chemă chel- neriţa.

- Două cafele, vă rog.

- O cafea şi un suc de portocale.

Nu-i plăcea ca alţii să ia hotărâri în locul ei. în acest tip de comportament regăsea manierele de dictator ale fostului soţ care nu se gândise niciodată că ar putea să hotărască şi singură. Acum, nu făcea decât cum simţea că e mai bine.

- Aveţi dreptate, e mai bine pentru sănătate.

- Despre ce voiaţi să vorbim, domnule Elliot?

Apoi îşi trecu mecanic mâna prin părul de un blond cenuşiu. {uviţe mătăsoase îi căzură pe ovalul delicat al feţei. Bărbatul o privea cu admiraţie.

- Nu ştiu prea bine nici eu, ca să-ţi spun adevărul. Te rog să mă scuzi.

Era cinstit. Nu întâlnise niciodată o femeie atât de surprinzătoare ca Ariane Randles. Era puţin dezorientat din cauza frumuseţii ei şi a independenţei pe care o afişa.

- în acest caz.

Ea vru să se ridice.

- Vă rog să nu plecaţi. Am prostul obicei să glumesc atunci când nu e cazul.

- Aşa mi s-a părut şi mie.

- Aveţi simţul umorului! Ştiţi că sunteţi mai frumoasă în realitate decât la televizor?

- Despre asta voiaţi să vorbiţi cu mine?

- Nu, doar spuneam cu voce tare ce mi-a trecut prin minte.

Ariane se uită la ceas cu nerăbdare.

- Domnule Elliot, timpul meu este foarte preţios. Sunteţi amabil să-mi spuneţi ce treabă aveţi cu mine? Doriţi să luaţi lecţii sau ce?

- Nu.. .adevărul este că nu credeam că e posibil aşa ceva. Roy Delgado mi-a spus că aveţi un program foarte încărcat, iar eu.

- Domnul Delgado are dreptate, îl întrerupse ea brusc.

- Dacă aşa stau lucrurile, vă spun repede. Vreau să vă propun să lucraţi în clubul meu din Larine, Texas.

Nu fu surprinsă de această propunere. I se făceau destul de des tot felul de oferte. Totuşi, înainte să refuze, vru să ştie despre ce era vorba, dar nu arătă acest lucru:

- E prea cald în Texas!

- E o regiune splendidă!

- Sigur! Dar, de ce să părăsesc Sun Fair?

- Vă ofer mai mulţi bani.

- Banii nu mă interesează. îmi place foarte mult în New-Mexico şi nu vreau să plec de aici.

- Larine e un loc cunoscut. Willy Garin a hotărât ca toate turnele mari să se ţină aici. E una dintre personalităţile cele mai importante în lumea golfului şi.

- ... e destul de cunoscut să atragă multă lume în Larine.

- Pentru turnee, da.

- Atunci, de ce mai ai nevoie de mine?

- Publicul vă adoră. Toţi jucătorii de golf urmăresc cursurile dumneavoastră la televizor. Sper ca Larine să ajungă un oraş foarte cunoscut, la modă, unde oricine să vrea să fie văzut în lunile decembrie şi ianuarie. Mai mult: sper ca centrul meu să atragă profesionişti şi dumneavoastră puteţi să mă ajutaţi.

- .să particip la turnee, nu-i aşa? {i dacă nu mai am chef să intru în competiţie?

- Nu contează.

- Vreau să fiu liberă, să pot să-mi schimb hotărârile de pe azi pe mâine, dacă aşa cred că-i mai bine pentru mine. în plus, proiectele dumneavoastră

se întind pe o perioadă mai îndelungată a anului.

- Suntem deja în a doua jumătate a lunii mai. Obligaţiile mele mă reţin aici.

- Ah! Dragostea!

- Deloc! E vorba doar de profesie. îmi pare rău că v-am făcut să pierdeţi timpul. Impresarul meu v-ar fi spus acest lucru la telefon.

Pentru ea, discuţia era terminată. Fusese foarte sinceră, totuşi nu era sigură că procedase corect faţă de ea. Aceste întâlniri în care încercau s-o convingă să accepte propuneri care erau „ în interesul ei" o deranjau foarte tare. în minte îi veni atunci imaginea fostului ei soţ, Glen Howard, jucător de golf şi el foarte cunoscut. Fuseseră căsătoriţi timp de trei ani, dar cunoscuseră fericirea doar în primele luni. După puţin timp, între ei apăruse rivalitatea. Glen încerca din răsputeri, prin toate mijloacele, să pună obstacole în calea carierei prea strălucitoare a soţiei lui. Nu putea să accepte faptul că el nu va ajunge niciodată la nivelul performanţelor ei, şi nici nu se va putea bucura de celebritatea de care se bucura Ariane la vremea respectivă.

Se despărţiseră de mai mulţi ani, dar acest jug continua s-o apese. Când întâlnea un bărbat care-i plăcea, imediat încerca să scape de el. Nimeni nu voia să înţeleagă că golful era cel mai important lucru pentru ea. Suferea pentru fiecare secundă pierdută, căci, din punctul ei de vedere, era pierdută pentru

golf şi pentru cariera ei profesionistă. în acelaşi timp, regreta pierderea unui sentiment ce ar fi putut fi deosebit, dar, în secret, spera ca marea dragoste să vină într-o zi şi-n viaţa ei. Nu voia să se implice în aventuri de o zi. îşi întrerupse şirul gândurilor şi se ridică brusc.

- Cred că echipa de filmare mă aşteaptă. Trebuie să plec. Vă rog să mă scuzaţi.

El răspunse repede.

- Mai am o ultimă rugăminte.

- Vă ascult.

- Pot să asist şi eu la filmare?

- O să vi se pară plictisitor.

- Voi vedea!

- Nu-i nici o problemă. în plus, nu-i rău să ai şi un mic public.

Se simţea cuprinsă de sentimente contradictorii: nu prea voia ca el să rămână. Pe de altă parte, erau întotdeauna spectatori la înregistrarea emisiunilor ei şi nu putea să-i refuze această plăcere.

Se gândi un timp şi-şi dădu seama de motivul tulburării ei: Steve nu era un spectator ca toţi ceilalţi. Prezenţa lui o făcea nervoasă şi o fascina în acelaşi timp. Perseverenţa lui era, într-un fel, de admirat. Ea aprecia persoanele care insistau pentru a obţine ceea ce voiau, dar nu înţelegea de ce o alesese pe ea ca fiind cheia succesului clubului din Larine.

Acceptă până la urmă ca el s-o însoţească până la stadion şi să asiste la filmare.

Nu era în întârziere, dar echipa tehnică o aştepta. Formată numai din profesionişti, aceasta îşi desfăşură materialul pe întreg terenul, iar Ariane îşi începu munca.

Tânăra femeie era puţin tulburată de prezenţa lui Steve pe teren şi voia să-i arate că lucra foarte dur câteodată, că meseria ei nu însemna doar o reprezentaţie în faţa unui public deja cucerit şi uşor de manevrat. El părea atât de impresionat de munca ei, încât Ariane ar fi acceptat să-l urmeze până în Texas.

- Această lovitură era foarte dificilă. Bravo!

Prima parte a filmării se terminase, iar Steve venise lângă ea.

- Joci golf, Steve?

Hotărâse să-i spună pe nume, iar el părea încântat de schimbare. Se apropie de ea, în vreme ce echipa de filmare se îndrepta spre un alt parcurs, pentru secvenţa următoare.

- Ca un amator, bineînţeles! N-am pretenţia că sunt un mare jucător, dar îi admir pe profesionişti şi trebuie să-ţi spun că multe dintre loviturile tale sunt impresionante.

- Mă flatezi.

- Oferta mea te interesează măcar puţin? întrebă

el cu nerăbdare.

- E interesantă.

- Atunci, de ce o refuzi?

- Ti-am explicat deja. Ceea ce fac în acest club îmi place. Ca şi viaţa mea aici.

- Dar poţi să obţii un contract impresionant cu societatea Primo Pro, care produce crose.

- De ce?

- îţi aminteşti ce soartă a avut Alberto în Canada, în meciul cu tine? Televiziunile din întreaga lume au filmat scena.

- Nu văd de ce Primo Pro ar face publicitate cu mine, de vreme ce episodul s-a petrecut acum trei ani.

- E o industrie locală. în plus, sunt membru în Consiliul de Administraţie.

- Nu înţeleg legătura dintre clubul din Larino şi producţia de crose Primo Pro.

- Prinzi doi iepuri dintr-o dată. Faci planurile pentru noul parcurs, predai lecţii de golf şi faci şi publicitate pentru o industrie locală de prim rang.

- Presupun că mai ai să-mi spui ceva.

- Bineînţeles.

- Bineînţeles, repetă ea cu o voce batjocoritoare. Când o să renunţi?

- Când o să auzi toate argumentele.

- Exact de asta mă temeam.

- Ah! Dacă ai accepta propunerile mele!

Nu voia să ţină seama de faptul că ea avea un program foarte încărcat şi că n-avea timp de pierdut cu discuţii inutile.

- Ascultă-mă bine, Steve. Timpul tău e probabil la fel de preţios ca şi al meu, aşa că să nu-l mai irosim. Am aici nişte interese care mă ţin legată de această localitate. îmi pare rău.

- Accept scuzele cu o condiţie: să iei cina cu mine.

înainte ca ea să reacţioneze, el îi luă mâinile într-ale lui.

Ariane nu le retrase imediat, tulburată de acest contact plăcut şi răspunse repede:

- Cu plăcere.

Bărbatul îi mai păstră mâinile câteva secunde, apoi se aplecă spre ea, ca şi când voia s-o sărute. Pentru a încheia această situaţie, Ariane ridică brusc capul.

- Unde ne întâlnim?

- Vin să te iau.

- Nu e nevoie. Locuiesc foarte departe de centrul oraşului.

- Nu mă deranjează absolut deloc.

- Rişti să te rătăceşti. Vin mai bine cu maşina mea.

Voia să fie liberă să se întoarcă atunci când

credea de
cuviinţă. îi era teamă că ar fi putut să depindă de acest bărbat fermecător.

- Ne vedem la Gardanos. Cunoşti locul?

- Bineînţeles!

- îţi place mâncarea mexicană?

- Cui nu-i place, aici?

- Bunicului meu. O să-ţi povestesc într-o zi, dacă o să vrei.

- Dacă aş refuza, ai înceta să mai vorbeşti?

Ea îi zâmbi, simţindu-se dintr-o dată relaxată şi veselă, atrasă de farmecul irezistibil al însoţitorului ei.

- Ne vedem la ora şapte? întrebă Steve.

- Opt, dacă-ţi convine.

- Dorinţele tale sunt reguli pentru mine.

Capitolul 2

Când intră în restaurant, Steve aproape n-o recunoscu. Nu era de mirare. Toată după-amiaza fusese îmbrăcată în ţinuta clasică a jucătorilor de golf, iar acum purta o rochie de mătase suplă şi strălucitoare, puţin mai amplă spre poale, cu pliuri elegante. Părul ei de un blond minunat cădea graţios pe umeri. Zâmbi în sinea ei când îl văzu privind spre uşă cu îngrijorare şi se îndreptă spre el cu un pas liniştit. Când se află în faţa lui, bărbatul o privi o secundă fără s-o recunoască, apoi faţa i se lumină şi se ridică politicos.

- Arăţi divin în seara aceasta! Iar rochia are culoarea ochilor tăi.

- Mulţumesc!

în ochii lui se citea admiraţia sinceră şi ea înţelese că Steve nu voia s-o măgulească. El continuă s-o privească insistent, chiar după ce se aşezară. De aceea nu-l văzu pe şeful restaurantului care, la vederea tinerei femei, se şi grăbise să vină la masa lor.

- Domnule Elliot!

- Da? Oh! Scuzaţi-mă! Ariane, nu vrei o *marguerita,* e excelentă!

- Mulţumesc. Prefer *sangria.*

- Perfect. Două *sangria,* vă rog.

După ce şeful localului se îndepărtă, Ariane

observă un cadou aşezat pe masă.

- Vii des în acest restaurant? întrebă Steve cu o voce alterată de emoţie.

- Ti-am spus doar că nu prea cinez în oraş.

- Ray Delgado nu s-a înşelat. Munca înainte de toate, nu-i aşa?

- Exact. Ştii, e destul de dificil să pui pe picioare un program de televiziune.

- Dar l-ai început de mai bine de un an. Programul e destul de rodat acum.

- Ray ţi-a spus chiar tot.

Va avea grijă să-i spună prietenei ei că nu-i plăcea deloc lipsa de discreţie.

- Am fost nevoit să storc de la el chiar şi cea mai mică informaţie. Ray Delgado admiră talentul tău de profesoară şi spune că ai făcut minuni cu soţia lui.

- Karen învaţă repede şi bine şi, dacă ar fi puţin mai sigură pe ea, cred că i-ar putea da lecţii! La Sun Fair, elevii plătesc destul de mult pentru a avea pretenţia ca profesorul să-şi dea toată osteneala.

- Aşadar, banii te reţin aici! Poate că vom reuşi să ne înţelegem.

- Permite-mi să-ţi reamintesc faptul că am hotărât să nu mai vorbim despre ofertele tale de muncă.

- Nu! Mi-ai cerut să nu fiu supărat pe tine şi ţi-am răspuns:”cu o condiţie!”

- M-ai invitat la un proces?

- Nu, nu sunt avocat! Hai să ne împăcăm şi

primeşte, te rog, acest mic dar din partea mea.

El îi dădu cadoul pe care Ariane îl observase de când se aşezase la masă. Avu o mică ezitare, amintindu-şi ce-i spusese Karen despre el: Steve seducea femeile dăruindu-le cadouri. Tânăra femeie îl privi drept în ochi.

- Sper că-ţi dai seama că nu pot accepta nimic de la tine.

- De ce?

Era gata să-i dezvăluie că soţia lui Ray Delgado o prevenise asupra tehnicii lui de seducţie, dar nu vru să-l jignească.

- Prefer să nu.

- De ce acest sentiment de jenă?

- Suntem totuşi nişte străini. Iar eu n-am fost tocmai amabilă cu tine.

- Să nu mai discutăm! Mă cunoşti de azi-dimineaţă şi te-ai purtat foarte bine cu mine.

- Nu spune vorbe mari!

Karen avea dreptate. Steve o atrăgea foarte tare. Era destul de greu să rezişti farmecului şi inteligenţei lui. în ciuda faptului că ar fi vrut să ia cadoul, încă ezita. Nu voia să pară o pradă uşoară în ochii lui. Dar poate că era într-adevăr sincer şi generos.

- Nu fi ridicolă! Ti-am stricat ziua, iar acum vreau să mă revanşez. Nu-mi place să deranjez oamenii şi mă simt vinovat. Dacă refuzi cadoul, remuşcările nu

mă vor lăsa să dorm noaptea asta.

- N-aş îndrăzni să tulbur noaptea unei persoane atât de importante ca tine! Accept cadoul doar pentru liniştea ta, spuse ea pe un ton ironic.

Apoi deschise cutia şi zâmbi când descoperi o frumoasă eşarfă de mătase. Imprimeul acesteia se asorta cu nuanţele părului şi ale ochilor ei.

- E superbă! Nu trebuia.

- Să vedem cum îţi vine.

El se ridică şi potrivi eşarfa în jurul gâtului delicat al tinerei femei.

- Perfect! Eşti foarte frumoasă!

- Mulţumesc.

- Bine. Vrei să-mi spui câte ceva despre Ariane Randles în timp ce savurăm această băutură excelentă?

- Ce vrei să ştii?

- Tot!

Ariane avusese o copilărie puţin obişnuită. Născută în Taiwan, unde era detaşat tatăl ei, care era general în armată, îşi petrecuse viaţa între Statele Unite şi extremul Orient, de care era îndrăgostită nebuneşte. încă din adolescenţă jucase golf, căci fiecare bază militară avea câte un teren. îşi începuse cariera sub tutela tatălui, un amator foarte bun.

- Ariane, ştii că în Japonia există terenuri de golf pe terasele clădirilor zgârie-nori?

- Am auzit despre asta. E un mod ingenios de a câştiga spaţiu.

- O, da! Japonezii sunt deja experţi în aranjarea spaţiului. Din cauza lipsei de teren, ei trebuie să profite de orice loc liber.

- După acei ani petrecuţi departe de Statele Unite, te-i întors şi ai urmat universitatea în Arizona. nu mă înşel, nu-i aşa, Ariana?

- Da, sunt licenţiată în studii economice. De unde ştii?

- E secretul meu. Erai căpitanul echipei de golf?

- Bineînţeles. Nu e nevoie să continuu. îmi închipui că ştii tot.

- Da! După facultate, ai continuat să joci golf şi ai devenit una dintre cele mai bune zece jucătoare din ţară. Apoi ai intrat în circuitul profesionist şi ai câştigat majoritatea campionatelor de golf. Acum eşti campioana cea mai bine plătită din ţară. Felicitări!

- Mulţumesc!

- Antrenamentele au fost uşoare?

- O, nu! Pe măsură ce progresezi, munca e din ce în ce mai dură. Cu cât eşti mai bun, cu atât ţi se cere mai mult.

- Cred că eşti dură ca oţelul.

Discuţia fu întreruptă de sosirea ospătarului care aducea gustări foarte apetisante. După ziua grea pe care o avusese, Arianei îi era foarte foame.

- Dacă nu mă înşel, ai avut un accident de schi la Taos.

- Da. Mi-au trebuit şase luni să mă refac după un weekend la schi.

- Dacă încheietura mâinii e vindecată, de ce nu mai participi la turneele de golf?

- îmi place foarte mult să-i învăţ pe alţii şi vreau să fac cursuri video. Am fost prima care am avut această idee şi vreau să continuu. Cred că acum ştii tot despre mine.

- Ray mi-a spus c-ai fost căsătorită.

Ariane se încruntă; nu-i plăcea să i se amintească de acea perioadă a vieţii ei. Ea însăşi încerca să uite şi nu voia ca alţii s-o întrebe despre asta.

Steve înţelese că nu-i plăcea subiectul şi se scuză:

- Nu te supăra pe mine pentru că m-am interesat şi asupra acestui aspect al vieţii tale. N-am vrut să fiu indiscret şi te rog să mă ierţi dacă am fost nepoliticos.

- Eram foarte tânără când m-am căsătorit. Nu vreau să-mi amintesc de acea perioadă.

Nu-i plăcea când ceilalţi îi cereau să vorbească despre viaţa ei particulară. După pronunţarea divorţului, a refuzat să dea interviuri pe această temă. Unii admiratori n-au apreciat această hotărâre, alţii au înţeles că Glen Howard devenea din ce în ce mai gelos pe succesul ei.

Steve fu mirat de ceea ce-i povestea Ariane. Ştia că Glen era vinovat de eşecul căsniciei lor, dar nu se gândise că era gelos pe soţia lui.

- Te simţi responsabilă pentru ruptura dintre voi?

La rândul ei, Ariane fu surprinsă de întrebare. Pentru ea, nu era nimeni vinovat de ceea ce se întâmplase.

- Cred că nu eram pregătită să mă sacrific.

- Devine obositor să te lupţi tot timpul.

- Nu atunci când lupta e necesară.

Un sentiment de jenă apăru între ei, iar Steve regretă că adusese discuţia despre căsătoria ei. Tânăra femeie îşi dădu seama de părerea lui de rău şi-i zâmbi.

- Destul despre trecutul meu. Spune-mi câte ceva despre tine, acum.

- Pot să încep cu bunicul meu?

- Bineînţeles.

Se aşeză mai bine pe scaun şi se pregăti să-l asculte pe Steve cu toată atenţia. îi plăcea aproape la fel de mult să asculte oamenii vorbind despre ei, pe cât îi plăcea să joace golf.

însoţitorul ei îşi adora bunicul şi voia ca ea să ştie.

- Ai auzit despre Charles Goodright?

- Cred că este cel care a adus vite pentru prima dată în New Mexico.

- Exact! La vârsta de nouă ani, străbunicul meu,

Joe Elliot, venea din Texas cu tatăl lui care avea o turmă de vite. S-au oprit în New Mexico. Dar lui Joe nu i-a plăcut să fie cow-boy, aşa că s-a dus în oraş, unde s-a angajat la un hotel. Şi-a schimbat meseria de multe ori şi a ajuns în final să conducă diligenţe. Astfel a întâlnit-o pe femeia vieţii lui, la Silver City. S-au căsătorit şi au avut un fiu, John, bunicul meu.

- Cel căruia nu-i place bucătăria mexicană?

- Adevărat! El s-a însurat cu o mexicancă foarte frumoasă, Rosa Gallego! încă arată foarte bine. Iar el o iubeşte ca în prima zi, dar tot nu-i place mâncarea mexicană, pe care bunica adoră s-o gătească. între noi fie spus, el are dreptate; n-am mâncat nimic mai condimentat ca mâncărurile ei. Bunicului îi place să povestească prima masă pe care i-a pregătit-o după nuntă. Era *chili con carne* care avea gustul iadului, iar el a avut impresia că a vrut să-l omoare pentru că a angajat-o ca menajeră pe vecina lor, o femeie frumoasă.

- Ce se întâmplă când ea pregăteşte specialităţi mexicane?

- îşi pune ouă în tigaie.

Ariane izbucni într-un râs răsunător şi vesel, atrăgând atenţia celorlalţi consumatori din restaurant. Povestirile lui Steve continuară s-o amuze, iar ea se străduia din răsputeri să nu râdă nebuneşte, de ruşine să nu devină centrul atenţiei.

însă se simţea atât de bine, cum nu se mai simţise de mult. în ceea ce-l priveşte pe Steve, acesta voia să-i povestească întrega copilărie până în cel mai mic detaliu. Părinţii şi bunicii lui încă mai trăiau în New Mexico. Era o familie foarte unită. Steve mai avea patru fraţi, şi băieţi şi fete, care le săreau în ajutor părinţilor ori de câte ori era nevoie. Locuiau foarte aproape, de aceea transformau orice întâlnire într-o sărbătoare. Singura familie a Arianei era mama ei, de aceea tânăra femeie era fascinată de ceea ce descoperea la familia lui Steve. Uneori se simţea foarte singură şi ar fi vrut să-şi întemeieze o familie. Din nefericire, Glen nu înţelesese că ea voia mai întâi să se ocupe de cariera ei, iar acesta era un alt motiv de discuţie între ei. Aceste amintiri însă o dureau prea tare, de aceea tânăra femeie orientă discuţia spre alt subiect, care-l privea doar pe Steve.

- Proiectezi mobilă de birou, din câte am înţeles, nu-i aşa?

- Da, mobilă foarte frumoasă. Ai văzut *Sweetclover?*

- Floarea deşertului?

- Construcţia aceea gigantică din Albuquerque. îmi place să dau nume de flori tropicale realizărilor mele. Sunt sigur că ai văzut Sweetclover, măcar din exterior. O grădină cu fântâni moderne înconjoară clădirea.

- Bineînţeles! Una dintre prietenele mele lucrează acolo şi e foarte încântată de vederea pe care o are de la biroul ei. Aşadar, tu eşti creatorul acestei minunăţii!

- Mda!

- E cea mai frumoasă clădire pe care am văzut-o vreodată! Ai ştiut să profiţi de poziţia soarelui cum nu se putea mai bine. Şi toate acele flori! De obicei, mobilierul biroului e atât de. de.

- Trist şi neospitalier?

- Exact.

Schimbară un zâmbet complice.

- Te felicit! E într-adevăr frumos! Faci planuri şi pentru terenuri de golf?

- Fac planul doar pentru un parcurs, dar am mai participat la schiţarea altor patru. Deşi nu practic golf profesionist, îmi place mult acest sport.

- Eşti bun?

- Nu atât cât mi-aş dori!

- Toată lumea vrea să fie bună.

- Dă-mi şansa să-mi îmbunătăţesc jocul.

- Cum?

- Să jucăm împreună o partidă, mâine dimineaţă.

Ea ezită câteva secunde înainte să accepte. Marţea era ziua ei liberă, dar putea foarte bine să se destindă jucând golf cu Steve. îşi dădu seama că

sentimentele ei faţă de acest bărbat se schimbaseră de la începutul serii până acum. Acum îi părea rău că el se va întoarce în Arizona şi spera să-l revadă curând.

- Ora şapte e prea matinală pentru tine?

- Nu, e chiar ora ideală.

Ariane ieşi din restaurant într-o stare de spirit foarte bună. Petrecuse o seară foarte agreabilă în compania acestui bărbat, a cărui prezenţă îi făcea plăcere. Steve o însoţi până în parcare. Avea o mână pe umerii ei şi, în momentul în care tânăra femeie deschise portiera, el o trase la pieptul lui. Foarte mirată, rămase o clipă fără să reacţioneze. Nu se gândise că ar fi putut s-o sărute.

- Mulţumesc, spuse el atingându-i buzele.

Ea simţi că se topeşte sub acest sărut delicat. Nici un bărbat n-o făcuse să se simtă atât de bine şi era foarte tulburată. Instinctiv, se lipi mai mult de el, iar acesta o strânse în braţe cu putere. Sărutul lui era din ce în ce mai arzător, iar ea îi răspundea cu pasiune.

- N-aş fi crezut niciodată.

El lăsă fraza neterminată şi o sărută cu atâta ardoare, încât tânăra femeie uită ce voia să-l întrebe. Steve îi înconjură mijlocul cu braţele, iar ea fu străbătută de un fior. Voia să renunţe la tot pentru el, dar o voce interioară îi şoptea să nu facă nimic

deocamdată. îşi recăpătă stăpânirea de sine şi-l depărtă cu blândeţe.

- Am petrecut o seară minunată, Steve. Mulţumesc pentru eşarfă, e minunată şi.

- Ora şapte, să nu uiţi!

- Voi fi acolo!

Capitolul 3

Pe drumul de întoarcere, imaginea lui Steve o preocupa atât de mult, încât nici nu mai recunoscu peisajul. Amintirea sărutului o urmări până-n pragul casei, cea în care copilărise . Aerul răcoros al nopţii o făcu să se înfăşoare mai tare în eşarfa de mătase. în jurul ei se întindea un lot în paragină pe care spera să-l transforme în teren de golf. Schiţele erau aproape gata şi ţineau cont de cea mai mică denivelare a terenului. Pentru a da un aspect cât mai plăcut locului, se hotărâse să planteze câţiva copaci. Scopul vieţii ei se va împlini curând, visele vor deveni realitate. Zâmbi stelelor.

Casa din cărămidă roşie domina oraşul care se pierdea în depărtare. De la cele câteva ferestre se putea admira peisajul fermecător, cu miros de iarbă verde.

Ariane se întrebă a suta oară de ce părăsise mama ei această frumoasă locuinţă şi plecase în Texas. Dormitorul, primitor şi confortabil, i se păru mai plăcut decât de obicei. Se schimbă repede şi se strecură în pat, continuând să se gândească la această seară minunată pe care o petrecuse în compania lui Steve Elliot. Mâine dimineaţă îl va revedea. Dar el se va întoarce în Arizona. Această perspectivă o întrista. Acest străin apărut întâmplător în viaţa ei, trezise în ea emoţii pe care le credea

pierdute după despărţirea de Glen. Poate că e mai bine că pleacă, se gândi ea. Ariane trebuia să ducă la capăt nişte proiecte dificile şi nu-şi permitea să se implice acum într-o relaţie sentimentală. Totuşi, situaţia de faţă n-o convingea decât pe jumătate şi, până la ora unu şi jumătate, nu reuşi să-şi găsească somnul.

***

A doua zi dimineaţă, Ariane sări din pat la primul sunet al soneriei ceasului. Se îmbrăcă în grabă, sorbi o ceaşcă de cafea fierbinte şi luă drumul spre Sun Fair. în lumina clară şi strălucitoare a dimineţii, terenul de golf semăna cu o mare de smarald. O pânză fină de rouă scânteia pe iarba de un verde crud. Fermecată de această imagine, tânăra femeie rămase câtva timp să privească peisajul care i se părea aproape ireal. Apoi, cu un pas hotărât, se îndreptă spre intrarea în club. O siluetă cunoscută îi făcea semne de încântare de când o văzuse. Steve ajunsese înaintea ei.

- De data aceasta n-ai avut probleme să mă recunoşti!

- Normal, doar porţi uniforma de luptă!

-Cred că rochia de mătase ar fi fost prea puţin confortabilă.

-Această glumă e la fel de răutăcioasă ca ale mele, Ariane.

- Bine, voi încerca să nu mai fac altele. Acum vreau să ai grijă de mingiuţa albă pe care o vezi aici.

El dădu o lovitură grozavă care trimise mingea la mijlocul parcursului. Apoi se întoarse spre ea cu o figură satisfăcută de isprava făcută.

- Cred că voi câştiga această partidă. Vrei să pariem?

- Nu vinde pielea ursului din pădure!

- Care e miza pariului?

- Cel care pierde plăteşte micul dejun.

- De acord!

Continuará partida într-o stare de spirit foarte bună. Steve era un jucător foarte bun şi faptul că-l avea ca adversar, n-o stânjenea pe Ariane. Dar, după cum era de aşteptat, tânăra femeie câştigă partida cu uşurinţă. Plecară să ia micul dejun la cafeneaua clubului, comentând aprins partida.

- Chiar aveai nevoie să marchezi de două ori în acelaşi loc? E cam pretenţios! Sau ai vrut să-mi arăţi cât de profesionistă eşti?

- Trebuia să câştig! Voiam ca tu să plăteşti acest mic dejun! Serios, Steve: joci foarte bine şi, dacă n-aş fi fost atât de atentă, fără îndoială ai fi câştigat partida. Şi nici n-ai mai adus vorba despre Larine.

- O, nu! Stai mai bine aici!

înţelese prea târziu că ea glumise şi-şi dezvăluise sentimentele. Nu credea că i-ar accepta vreodată

oferta şi nu mai voia decât un lucru: ca ea să nu plece din Albuquerque, unde el îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, căci nu-şi imagina viaţa fără s-o mai vadă.

în ceea ce-o privea pe Ariane, aceasta era dezorientată. Convinsă că el dorise s-o vadă doar pentru a discuta despre afaceri, nu înţelegea acum de ce nu mai voia s-o angajeze. Nu vru să întârzie pe acest teren minat şi schimbă subiectul:

- Ai o lovitură foarte bună. Presupun că te antrenezi des.

- Urmăresc cursurile tale televizate; aşa am învăţat tot ce ştiu.

- Mă flatezi!

Conversaţia continuă astfel un timp. Tânăra femeie îşi punea totuşi întrebări în legătură cu schimbarea de atitudine a lui Steve. Oare de ce nu-i mai vorbea despre ofertă? Doar insistase atât de mult la prima lor întâlnire!

- Ce program ai astăzi, frumoasă visătoare?

- Am cursuri până la şase seara!

- Mi-ar plăcea să fiu elevul tău!

- Dar n-ai nevoie de cursuri, te descurci foarte bine.

- Ar fi un motiv în plus pentru a rămâne mai mult timp aici. Din păcate, trebuie să plec.

- Ai mult de lucru?

- Da. Dar voi reveni. Ce faci în seara aceasta?

- Nimic interesant. Dorm.

- Pot să te sun?

- Doar dacă-mi promiţi că vorbeşti în şoaptă.

- S-a făcut! Dar încetează să mai râzi de mine!

Destul de repede, fu nevoit să plece; avionul spre Arizona decola după prânz, iar el trebuia să mai treacă şi pe acasă să-şi ia actele. Ariane, care avea cursuri, fu bucuroasă că se despărţiră în grabă. N-ar fi suportat să prelungească acest moment; scena ar fi fost prea tristă.

Toată ziua, tânăra femeie fu visătoare. Se gândi cu nostalgie la momentele plăcute petrecute în compania lui Steve şi fu foarte încântată. Elevii ei fură surprinşi de indulgenţa pe care o arătă la cursuri. Ea, care de obicei era atât de exigentă.

După ultimul curs, se întoarse foarte repede acasă. Imediat ce trecu pragul casei, telefonul începu să sune. Vocea lui Steve i se păru atât de îndepărtată, încât fu pe punctul să-i spună că-i lipseşte. Dar se abţinu şi se instală comod într-un fotoliu pentru a profita mai bine de conversaţie.

- Miercuri? Am cursuri de dimnineaţă, iar după-amiază joc golf cu prietenii.

- Şi joi?

- Am cursuri toată ziua. De ce mă întrebi?

- Vreau să ştiu ce faci când eşti departe de mine.

Era adevărul şi, în plus, voia să se asigure că n-are timp să se întâlnească şi cu alţi bărbaţi.

- Spune-mi programul pe vineri şi sâmbătă.

- Cursuri până la ora cinci după-amiază. Sâmbăta lucrez la magazin şi sfătuiesc clienţii ce materiale să cumpere.

- Iar duminica?

- în principiu, e ziua mea liberă, dar mai sunt turnee şi, dacă e prea multă lume trebuie să vin la club. însă prefer să-l las pe Barry să se ocupe de aceste treburi.

- E asistentul tău?

- Da. E foarte competent.

Schimbul de cuvinte ţinu mai mult de o oră. Ariane nu stătuse niciodată atât de mult la telefon şi i se păru foarte plăcut. Vorbeau mai deschis decât dacă s-ar fi aflat faţă-n faţă, descoperind astfel că au foarte multe în comun. Erau miraţi şi încântaţi în acelaşi timp de această comunicare intimă care se instalase între ei.

* * *

Viaţa îşi continuă cursul liniştit pentru Ariane. Zilele ei erau foarte bine organizate: cursuri, partide de golf cu alţi profesionişti, lecţiile televizate. Toate aceste activităţi îi umpleau timpul la maximum, încât nu avea cum să mai facă şi altceva. Totuşi, mici

schimbări se produseră în ea, încetul cu încetul. Se întreba câteodată cum arăta casa lui Steve, dar îşi alunga repede din minte aceste gânduri, mirată că se simte atât de legată de el.

Căsătoria cu Glen fusese atât de rea, încât nu-şi imagina c-ar mai putea să trăiască alături de un alt bărbat. Totuşi, fără să-şi dea seama întotdeauna ce i se întâmplă, se lăsa adesea purtată de gânduri despre o căsnicie calmă şi plăcută.

într-o marţi dimineaţă, la o săptămână după plecarea lui Steve în Arizona, primi o scrisoare: „Sună-mă în această dimineaţă”. Prima ei reacţie fu de refuz. Nu voia să urmeze un ordin care-i amintea de autoritatea lui Glen: „ Nu pleca la Denver.” „Fă în aşa fel încât la şapte să fii la aeroport. Vin să te iau.” „ Prefer să nu participi la acest turneu.”

Scutură din cap ca să nu mai audă vocea care-i îngrădise atât de mult libertatea. Acest bărbat, de care se despărţise de trei ani, o transformase într-o femeie posacă şi ascultătoare cum nu se poate imagina că mai există într-o societate modernă. Totuşi! Când se întâlniseră, era foarte drăguţ, tânăr şi la fel de ambiţios ca şi ea. La începutul căsniciei, participau amândoi la numeroase turnee unde obţineau locuri foarte bune pentru categoria lor. în ziua de Crăciun, cu opt ani în urmă, apăruseră primele neînţelegeri. Ea câştigase în urma unui

turneu opt mii de dolari şi se bucurase foarte tare că puteau în sfârşit să plătească apartamentul din Tucson pe care, din lipsă de bani, îl cumpăraseră pe credit. Foarte fericită, i-a arătat actul de cumpărare, crezând că vor sărbători cu şampanie. Reacţia lui Glen nu fusese cea aşteptată.

- Credeam că pot să satisfac nevoile materiale ale soţiei mele. De ce-ai făcut asta? Nu e rolul tău.

Cadoul pe care i l-a dat de Crăciun a fost mizerabil: un set de farfurii, care să-i amintească faptul că e femeie şi locul ei e la cratiţă.

Această întâmplare dusese la primele certuri, iar comunicarea dintre ei începu să se degradeze încetul cu încetul. Ariane se simţise foarte rănită în orgoliu şi suporta cu greu faptul că Glen nu dădea importanţă carierei ei.

Amintirea acestor întâmplări îi produse o durere surdă. Se duse la masa de desen pe care erau întinse schiţele viitorului teren de golf şi se însenină. Mai desenă un pâlc de copaci.

- Asta-i viaţa mea! îşi spuse ea, admirându-şi opera pentru a suta oară. Fac ce-mi place, iau singură hotărâri pentru viitorul meu şi nimeni nu-mi spune ce să fac. Dacă am chef să-l sun pe Steve, pot s-o fac.

Mândră de ea, puse mâna pe telefon şi zâmbi în timp ce formă numărul. Vocea lui Steve era

călduroasă. Auzind-o, îşi aminti de tandreţea buzelor lui. Emoţionaţi, se lăsară purtaţi de vraja clipei şi închiseră, promiţând că se vor revedea curând.

* * *

Arianei îi plăcea ca viaţa ei să fie organizată până în cele mai mici detalii; de aceea, îşi stabilise activităţile cu mare grijă, ceea ce-i dădea sentimentul că e stăpână pe situaţie. Faptul că ducea la bun sfârşit ceea ce începea, îi producea de asemenea satisfacţii. Era o plăcere pentru ea să-i înveţe pe alţii şi un nou capitol se deschidea în viaţa ei de când îl cunoscuse pe Steve. Oare cum va continua povestea lor?

După convorbirea telefonică, el îi trimisese un buchet enorm de trandafiri şi-i spusese că plantase în rezervaţia naturală din Colorado un copac căruia îi dăduse numele ei.

Niciodată nu mai întâlnise un bărbat care să-i ofere atât de multe şi să nu-i ceară nimic în schimb. Ştia să fie prezent fără să-i îngrădească libertatea. Faptul că el locuia în Arizona o linişte a. Astfel, fiecare putea să-şi trăiască viaţa după cum dorea.

Starea de veselie se prelungi mai multe săptămâni. Dar asta n-o împiedica să-şi vadă de treburile ei şi, mai ales, să lucreze la proiectul de construire a propriului club de golf. Angajase un arhitect specializat, Harry Richards, ale cărui

competenţe profesionale o asigurau că proiectul va fi fără greşeală. Astăzi avea întâlnire cu el pentru a pune la punct anumite detalii.

Prevăzuseră să stea doar o oră dar, prinşi în focul discuţiilor, nu-şi dădură seama când trecură trei, tot încercând să rezolve o secţiune de parcurs de care nu erau mulţumiţi. întorcându-se acasă, Ariane se simţi mulţumită de faptul că muncise alături de un specialist de la care întotdeauna învăţa câte ceva. în plus, el mai avea o calitate: cunoştea regiunea şi putea să ţină cont de specificul terenului şi al climei. Astfel, n-ar încerca niciodată să obţină o vegetaţie bogată în New Mexico. Ariane, care adora aceste locuri, aprecia foarte mult persoanele care ştiau să le respecte. Singura problemă nerezolvată încă era aducerea apei. Terenul era arid, iar Harry Richards se străduia să obţină dreptul de a-l iriga.

în mai multe rânduri, îi ceruse Arianei titlurile de proprietate pe care ea nu le avea. Mama ei moştenise tot terenul după moartea tatălui ei şi i le va ceda cu prima ocazie. Trebuia doar să vină în Albuquerque.

Lucrurile mergeau bine! Ariane zâmbi, apoi dădu drumul la apă în cadă. Munca pe care o făcuse alături de Harry o convinsese că eforturile ei se apropiau de sfârşit şi această perspectivă o făcea foarte veselă. Visase la acest teren încă de când avea şaisprezece

ani; la douăzeci şi nouă, acest vis putea să devină realitate!

Cu voluptate, se afundă în apa caldă şi parfumată. încă o dată, gândurile ei se îndreptară spre Steve. Voia atât de mult să împartă această bucurie cu el! Trecuse mult timp de când nu mai simţise nevoia să împartă cu altcineva bucuriile şi realizările ei.

Bucuroasă, tânăra femeie rămase un timp îndelungat în cadă. Nici nu-şi dădu seama când aţipi. Fu trezită brusc de soneria de la uşa de la intrare. Tresări şi se uită la ceasul pe care-l pusese lângă cadă. Dumnezeule! Sunt în cadă de mai bine de-o jumătate de oră! îşi spuse ea. îmbrăcă în grabă halatul de baie şi fugi să deschidă. Soneria se auzi din nou. Cine putea să fie la această oră? Nu aştepta pe nimeni.

Probabil că era factorul poştal care-i aducea o telegramă de la Steve, se gândi ea. La acest gând, inima începu să-i bată mai tare. Prevăzătoare, se uită totuşi pe vizor înainte să descuie uşa. Era chiar Steve, vesel şi neliniştit în acelaşi timp. O secundă, se simţi invadată de furie. De ce nu o anunţase? Ştia prea bine cât conta pentru ea ca ceilalţi să-i respecte programul, aşa cum şi ea îl respecta pe-al celorlalţi. Dar mânia îi dispăru la fel de repede cum apăruse. Era atât de frumos! Mai frumos decât şi-l amintea ea. Hainele elegante scoteau şi mai mult în evidenţă

statura lui atletică, iar lumina apusului de soare îi sublinia perfecţiunea trăsăturilor. Când puse mâna pe clanţă, îşi dădu seama cât de mult îşi dorise să-l revadă. Deschise uşa zâmbind fericită. încă de când întredeschise uşa, el îi întinse mâna.

- Facem pace? Ştiu că trebuia să sun, dar ce puteam să fac? Am telefonat, dar n-a răspuns nimeni.

Cu cealaltă mână îi întinse un trandafir.

Ea vru să-i spună c-ar fi trebuit să se străduiască mai mult, dar atenţia era atât de delicată.

- Am avut o întâlnire şi m-am întors mai târziu.

- Aşadar, n-am făcut rău c-am venit! Sper că n-ai cinat încă. Am adus tot ce trebuie.

- E foarte drăguţ din partea ta. Intră, te rog!

Mirosul plăcut care ieşea din punga cu mâncare îi amintea că era timpul să mănânce şi ea ceva.

- îţi place bucătăria chinezească?

- Bineînţeles, dar lasă-mă să mă îmbrac.

- Arată-mi unde e bucătăria. Pregătesc eu masa.

- Urci scara şi o iei la dreapta.

- Perfect!

Tânăra femeie se grăbi să se îmbrace şi i se alătură. Orezul fierbea într-o oală-minune, carnea era la cuptor, iar Steve era aşezat la masă.

- Sper că nu eşti supărată pe mine! Mă port ca la mine acasă. Vrei un pahar de vin?

- Cu plăcere! Ai făcut foarte bine că te-ai purtat ca

la tine acasă. O, ai găsit chiar şi o vază pentru trandafir!

- Mâncarea era caldă când am luat-o, dar până am găsit casa ta, s-a răcit.

- De unde ai ştiut unde locuiesc?

- Ray Delgado! spuseră amândoi în acelaşi timp.

- O să-l concediez! Nu-i un bun agent publicitar.

- E de-a dreptul.

- Nu, glumesc!

- Mă gândeam eu că nu vorbeşti serios! îmi pare rău că te-am deranjat.

- Era timpul să mai ies şi eu din cadă. Adormisem acolo.

- Te-am trezit? Sunt de neiertat.

- Te iert de data aceasta.

- De data aceasta! Dumnezeule! Am tot interesul să fiu mai atent data viitoare!

- Nu mă face să par o scorpie.

- Departe de mine acest gând! Să ciocnim pentru seara aceasta, Ariane! A trecut atât de mult timp de când n-am mai cinat împreună!

Tonul lui era sincer, iar ea fu emoţionată. Karen o pusese în gardă asupra farmecului irezistibil al lui Steve, încât n-ar fi vrut să-l creadă, dar părea atât de convins de ce spunea! După această ezitare, ridică paharul. Mâinile lor se atinseră şi un fior dulce îi străbătu pe amândoi. Băură încet, uitându-se unul în

ochii celuilalt. O atmosferă tulburătoare plutea în aer.

- Mulţumesc că eşti aici, spuse el, luând-o de mână. Promit că n-o să mai vin niciodată fără să te anunţ.

- îţi voi fi recunoscătoare.

Emoţionată, tânăra femeie se tot mişca pe scaun. Niciodată, după divorţ, nu mai simţise atâta bucurie în prezenţa unui bărbat şi, ca să-şi ascundă tulburarea, îi zâmbi.

- Mâncarea se va afuma dacă nu te ocupi de ea.

- Te servesc imediat. Nu, sunt departe de a fi gata.

Se priviră, amuzaţi şi complice la glumă.

Capitolul 4

Un curios sentiment de jenă şi de bucurie o invadă încetul cu încetul pe tânăra femeie. Cum era posibil să fie atât de emoţionată în prezenţa unui bărbat? El îşi pusese mâna peste a ei şi o privea cu tandreţe. Deodată, privi de jur-împrejur şi întrebă:

- Cine a construit această casă? Arhitectura e foarte ingenioasă. N-am văzut nimic mai inteligent până acum.

- Părinţii mei. Au prezentat planurile lor unui specialist.

- Oamenii respectă foarte rar natura atunci când construiesc ceva. Cei mai mulţi se mulţumesc cu ceva banal. Nu vrei să-mi arăţi şi restul casei? Mâncarea poate să mai aştepte.

- Cu plăcere. Sunt foarte mândră de casa mea!

Urcară câteva trepte şi ajunseră în salon.

- Tatăl meu a cumpărat acest teren într-un timp când nimeni nu voia să trăiască în apropierea unor munţi pustii. Voia să se retragă la pensie în New Mexico.

- E ceva deosebit. Din acest loc poţi să admiri deşertul care se întinde pe mulţi kilometri.

- Da, e minunat! în plus, priveşte! Avem ocazia să ne bucurăm de apusul de soare.

Rămaseră o clipă tăcuţi, fascinaţi de această imagine de vis. în depărtare, cerul părea că a luat

foc, iar lumina soarelui se reflecta în nisip şi pe stâncile pustii într-o explozie de auriu, roşu şi portocaliu. Era un spectacol magic.

- înţeleg acum de ce New Mexico se mai numeşte „ţinutul minunilor”! Ariane, ai mai văzut ceva atât de frumos?

- E prima dată în seara aceasta, glumi ea.

- Şi totuşi, îmi închipui că e altfel de fiecare dată. Deşertul are întotdeauna surprize.

Ea dădu din cap în tăcere. Ultimele raze ale soarelui ardeau pe pământul care părea ireal. După dispariţia astrului zilei, vântul se mai linişti, iar aerul deveni mai proaspăt. Steve îşi petrecu un braţ în jurul taliei fine a tinerei femei şi o trase spre el, fără să spună un cuvânt. Doar un oftat trădă starea lui de mulţumire şi de bine. Profilul lui bărbătesc se desena pe orizontul roşiatic. Impresionată, Ariane nu-şi putea lua ochii de la el. Sub calmul aparent, bărbatul avea aerul unei feline gata să-şi atace prada.

- Steve. cred că mâncarea e gata. Putem vizita restul casei mai târziu.

- Da, să mergem.

Atunci se auzi soneria telefonului.

- Scuză-mă, te rog. Mă duc să răspund.

- Iar eu voi pune masa.

- Domnule Farringer! Ce surpriză plăcută!

Ea asculta cu atenţie; niciodată directorul clubului

n-o mai sunase acasă.

- îmi pare foarte rău, dar mi-e teamă că nu e posibil. Da, sunt foarte ocupată. De ce nu-l rugaţi pe Barry?. Va fi încântat. Aş veni cu plăcere, dar joi am activităţi care nu-mi permit. Nu-i nici o problemă. O seară bună, domnule Farringer.

După ce puse telefonul în furcă, îşi dădu seama că tremura din toate încheieturile. Directorul voia să se întâlnească joi seara, iar ea le promisese unor copii că-i va învăţa golf. Şi iată că el voia să-i strice planurile! Nu va ceda la capriciile lui, orice-ar fi! Până acum jucau câte o partidă de golf în fiecare vineri, iar ea îşi stabilise programul împreună cu tinerii în aşa fel încât să mulţumească pe toată lumea. Nu ştia care va fi reacţia directorului şi prefera să nu se gândească la asta.

- Era chiar marele şef în persoană? Impresionant!

- Mi-e teamă că el nu e impresionat, în sensul bun al cuvântului!

Se întoarse lângă Steve în bucătărie, simţindu-se ocrotită de căldura zâmbetului lui. Acesta pusese deja masa şi o servi cu un pahar cu vin.

- Nu-ţi face probleme. Nu ştiu nimic despre situaţia tensionată dintre tine şi domnul Farringer, dar sunt sigur că totul va fi bine.

- Eşti foarte optimist!

Crezuse că-i e foame, dar, în ciuda mirosului ispititor care se ridica din farfurie, simţea că nu poate să se atingă de mâncare. Era tulburată de acest bărbat aşezat în faţa ei, singurul care reuşise să trezească în ea o emoţie atât de puternică. Dar de ce tocmai acum când se hotărâse să nu mai. Poate, dacă ar fi fost mai puţin ocupată, s-ar fi gândit să.

Gata! încetează se te mai gândeşti la asta şi gustă aceste feluri delicioase! îşi spuse ea. Puse capăt oricăror reflecţii şi se hotărî să guste din cina pe care Steve avusese delicateţea s-o aducă.

în timpul mesei, Ariane îşi recăpătă buna dispoziţie.

- încă o dată mulţumesc, Steve, spuse ea când termină. Dacă n-ai fi venit, m-aş fi culcat fără să mănânc nimic.

- E plăcut să te ştii apreciat. Acum, spune-mi unde găsesc buretele şi detergentul de spălat vase.

- Nu, te rog. Femeia care-mi face curat în casă vine în fiecare joi şi se plânge întotdeauna că n-are ce să facă. Va fi mulţumită dacă va găsi ceva de lucru. îmi spune mereu că o plătesc să aibă grijă de pereţi.

- Totuşi, trebuie să aibă ce să cureţe după petrecerile nebuneşti pe care le dai aici!

- Nu se ţin petreceri nebuneşti în această casă!

Tânăra femeie începu să strângă, masa fără să se gândească ce consecinţe putea să aibă ceea ce spusese. Era fericită că avea motiv să se mişte puţin, căci felul în care o fixa bărbatul din faţa ei începuse s-o deranjeze.

- Ariane, nu te-ai săturat de acest mod de viaţă prea. cuminte?

- îmi place viaţa mea aşa cum e; nu mă plictisesc. Am un proiect la care ţin foarte mult şi pe care cred că-l pot realiza, am cursurile care-mi plac foarte mult, îmi permit să joc golf atât cât vreau. Nu, chiar nu văd.

Steve ridică mâna.

- Nu te supăra! Am întrebat doar, n-am acuzat.

- O, ştiu că într-o oarecare măsură ai dreptate. Multe persoane cred că duc o viaţă cam ciudată. se întreabă. chiar şi Karen se întreabă câteodată.

Eu, nu, îşi spuse Steve luând paharele de vin, şi totuşi! în ultimele săptămâni, se gândise tot timpul la misterioasa şi încântătoarea Ariane. Pentru prima dată în viaţă, o femeie îl interesa atât de mult încât se gândea la ea zi şi noapte. Când se afla în apropierea ei se simţea cuprins de o emoţie puternică. Probabil că ea ştia asta, căci în ochii ei strălucea câteodată o scânteie de nelinişte. Cât de mult îi plăcea prezenţa ei! Perfecţiunea corpului îl

încânta. Sub cămaşa fină de in, sânii i se desenau frumoşi, liberi de orice constrângere. Iar ea, neştiind cât e de frumoasă, mergea firesc sub privirile admirative ale celorlaţi. Nimeni n-ar fi putut să rămână pasiv la farmecul ei. Aici era însă problema: exista un alt bărbat în viaţa ei? De ce refuza să joace golf cu domnul Farringer joi? La gândul c-ar putea avea un rival, Steve se încruntă şi puse cam tare paharele în chiuvetă. Datorită misterului care o înconjura, Ariane era o provocare căreia Steve nu-i putea rezista.

Roy Delgado îi spusese că fusese numită „cea mai bună jucătoare a Statelor Unite” chiar în anul în care divorţase. îşi continuase cariera strălucitoare până-n momentul în care-şi fracturase încheietura mâinii. Trei luni mai târziu, se înscrisese la Sun Fair unde iniţiase cursurile video şi începuse să proiecteze construirea unui centru sportiv. Steve era atras de persoanele capabile să-şi construiască singure un viitor de succes.

Până la urmă terminară de spălat vasele, fiecare pierdut în gândurile lui, dar emoţionaţi de prezenţa celuilalt.

- Ce va spune menajera ta?

- Cred că trebuie să-i mai lăsăm şi ei câte ceva, altfel va fi chiar furioasă! Păcat că nu pot să suport nici măcar ideea unei treburi începute şi

neterminate!

- Mai bine ai lăsa această farfurie şi mi-ai arăta restul casei.

Locuinţa avea mai multe etaje. Cele trei dormitoare se aflau deasupra bucătăriei şi salonului. Pereţii lor făceau corp comun cu muntele şi urmau chiar şi forma aceastuia. în partea opusă erau numai geamuri, pe care se putea admira imensitatea deşertului, cu lumina lui ireală.

- O, e minunat!

- Mamei îi plăceau foarte mult plantele deşertului, dar nu voia să le închidă în casă. Atunci s-a gândit la nişte ferestre spre deşert pe care să poată admira când voia florile ei dragi. Avea impresia că fac parte din casa ei. Există chiar şi un sistem de iluminare care le pune în valoare. Priveşte!

Apăsă pe un buton şi, deodată, mii de beculeţe se aprinseră, luminând cactuşii ale căror nuanţe diferite creau jocuri de umbre şi culori uimitoare.

- Dacă ai fi fost aici luna trecută, ai fi văzut florile roşii. Erau superbe!

- îmi pot imagina!

Steve privi în jurul lui.

- Ce colecţie de discuri! Pot să mă uit? Văd nişte înregistrări rare.

- Sunt ale părinţilor mei. Le plăcea foarte mult muzica şi dansau adesea aici, singuri.

- Unde locuiesc acum?

- Mama trăieşte în Huston. S-a instalat acolo acum şase ani, după moartea tatălui meu. Cea mai bună prietenă a ei locuieşte în clădirea de vizavi, iar ele se înţeleg foarte bine, căci soţii lor au fost militari amândoi.

- Tatăl tău a avut bucuria să te vadă nominalizată cea mai bună jucătoare a Statelor Unite?

- Da. în plus, a fost cel mai bun antrenor pe care l-

am avut.

- Cred că a fost foarte mândru de tine!

- O, da! Era foarte important pentru el. Era cel mai bun prieten al meu şi-mi lipseşte foarte mult.

- Mama ta a reuşit să-şi refacă viaţa?

- Cred că da, dar are încă probleme cu moştenirea de pe urma tatei. Nu-i place deloc să facă socoteli.

- Nu e singura. Pot să ascult acest disc?

- Chiar te rog. A trecut atât de mult timp de când nu l-am mai ascultat!

- Moriccone e un compozitor nemaipomenit. Dar nu te aşeza.

Ariane rămase în picioare lângă canapea şi aşteptă ca el să pună discul. Apoi bărbatul înaintă spre ea, întinse mâna şi o duse în mijlocul camerei. Se trezi în braţele lui înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

- Parcă a trecut o veşnicie de când n-am mai dansat!

- Nu se observă. Dansezi foarte bine şi mi se pare că facem o pereche minunată!

- Minunat!

Tânăra femeie simţi apăsarea mâinilor lui pe talie. între corpurile lor abia dacă era un centimetru distanţă. Ridică privirea spre el şi-i întâlni ochii. Bărbatul îi zâmbi şi o strânse mai tare în braţe.

Prima melodie se termină, iar Ariane vru să se

retragă. Steve o reţinu lângă el.

- Vreau să te întreb ceva. Va fi mai simplu dacă dansăm.

- Te ascult.

Se simţea atât de bine în braţele lui, încât ar fi putut să danseze toată noaptea.

- Vreau să mă însoţeşti la balul de la Sun Fair.

- O, Doamne!

Refuzase deja două invitaţii şi nu ştia cum să iasă din această nouă situaţie.

- Ştiam eu! Trebuia să te întreb înainte să plec. Presupun că ai deja un partener.

- Nu, nu-i asta.

- Da? Atunci ce e?

El avu dintr-o dată sentimentul neplăcut că nu voia să meargă cu el la bal.

- Am refuzat deja o invitaţie pentru că vineri după- amiază trebuie să filmez cursurile de golf.

- I-ai spus celui care te-a invitat că preferi să munceşti decât să ieşi cu el?

- Nu, bineînţeles. I-am mulţumit, apoi i-am spus că am altceva prevăzut pentru seara aceea.

- In acest caz, nu e nici o problemă. Va gândi că prevăzusei să mergi cu mine la bal.

- De ce eşti atât de convins că n-am altceva de făcut?

El tăcu pentru că nu voia să rupă farmecul discret care se instalase între ei. Ariane îl privi şi repetă întrebarea. Răsuflarea ei uşoară încălzi ceafa lui Steve, care simţi un fior în tot corpul.

- Am altceva de făcut vineri seara!

Ea coborâse tonul, hotărâtă să capteze atenţia care voia să-i schimbe programul, ca şi cum era convins că nu trebuie decât să ceară pentru a primi.

Bărbatul nu răspunse imediat. Ultimele acorduri muzicale se stinseră încet. El o ţinea încă în braţe şi paşii lor se îndreptară spre fereastra de la care se vedeau luminile oraşului. Această clipă magică fu întreruptă de începutul melodiei următoare, al cărei ritm rapid nu coincidea cu romantismul lor.

- Spune-mi ce faci vineri seara.

- Pregătesc cursurile televizate pentru luni.

- Dar ai spus că.

- Nu, m-ai întrebat dacă asta era ce le-am spus lor.

- „Lor”? Ai spus „o” invitaţie.

- Două invitaţii. Ce importanţă are?

- De acord! Important e că astăzi e miercuri şi că până vineri ai timp să pregăteşti acel curs blestemat.

- Poate că n-am atâta putere de muncă pe cât îţi închipui
tu.

Nu-i putea spune secretul ei şi nu voia să lipsesc' de la întâlnirile cu adolescenţii cărora le promisese lecţii gratuite.

- Te cred capabilă de orice. Cariera ta se bazează

pe o voinţă extraordinară.

- Mulţumesc pentru compliment, Steve, dar nu mă crede atât de puternică.

- în sfârşit!

- Cum să-ţi explic? Poate te voi convinge dacă-ţi dau un exemplu. Vezi tu, mama cânta foarte bine la vioară. încă mai cântă, de altfel. Când locuiam în Tokio, era foarte uşor pentru ea să devină celebră. Japonezii au o slăbiciune pentru artiştii străini. Din păcate.

- Din păcate?

- Mai eram şi eu şi tata în viaţa ei şi noi aveam nevoie de ea. A avut curajul să renunţe la ceea ce-i plăcea doar pentru a ne susţine pe noi.

- Vrei să spui că faptul că s-a ocupat de familia ei a reprezentat un sacrificiu pentru ea?

- în nici un caz, dar eu am considerat-o întotdeauna pe mama o sfântă.

Steve rămase pe gânduri câtva timp, încercând să înţeleagă ce-a vrut să spună. Vorbise foarte mult despre Ariane cu Ray Delgado care ştia povestea căsătoriei cu Glen Howard. Ray n-a fost deloc delicat! „Glen era egoist, gelos şi nu foarte inteligent. Nu avea nici un pic de talent şi a încercat prin toate mijloacele să se opună carierei soţiei lui. Nu avea nici un respect pentru Ariane şi cheltuia tot ce câştiga ea investind în proiecte nebuneşti, cum ar fi hocheiul pe iarbă. E persoana cea mai lipsită de sensibilitate pe

care-am întâlnit-o vreodată. Ariane nu merita să i se întâmple aşa ceva. îţi spun toate acestea, Steve, pentru că ştiu că ţii la ea şi eşti capabil să înţelegi.”
Steve îi era recunoscător lui Ray pentru aceste informaţii. Acesta nu fusese indiscret; îi spusese doar ce era necesar să ştie.

- Dacă înţeleg bine, nu vrei să renunţi la un curs pentru a merge cu mine la bal?

- O astfel de hotărâre îmi va da peste cap întreaga săptămână.

- îmi dau seama că nu vrei să faci asta.

El auzi tonul amar pe care spusese ultimele cuvinte şi-i păru rău că-şi dezvăluise sentimentele.

- Nu-i asta, Steve! E foarte complicat. Am încercat în trecut să-mi schimb viaţa în funcţie de altă persoană şi a fost un eşec total. Acum, ceea ce contează mai mult pentru mine, e munca pe care o fac.

Se aşezară în acelaşi timp pe canapea.

- Ascultă-mă cu atenţie, Ariane. Nu vreau să fiu o greutate pentru tine. Ştiu cât ai muncit pentru a ajunge aici şi te admir foarte tare. Ştiu că ar fi trebuit să te invit din timp şi-mi pare rău. Iartă-mă dar, te rog, acceptă! îţi promit că pe viitor voi fi mai atent.

Pumnii lui strânşi demonstrau cât era de tulburat. Cum să reziste farmecului acestui bărbat? Putea să

lucreze până mai târziu în seara aceasta şi joi după cursurile gratuite, dar merita să facă acest sacrificiu? Văzu privirea lui neliniştită şi se hotărî să accepte.

- Bine, voi lucra în această seară şi mâine. poate voi reuşi.

- încă un dans şi plec! Nu pleca, mă duc să aleg un disc. A, acesta este perfect! Ridică-te şi priveşte spre sud!

- Ce trebuie să văd?

- Mariposa Parc! Eu locuiesc la nord de acest parc.

- Locuieşti în Albuquerque?

- Am construit ansamblul Mariposa, am locuit acolo pe timpul lucrărilor, mi-a plăcut foarte mult şi am hotărât să rămân.

Dar acest lucru nu-i plăcea foarte mult tinerei femei. Ea voia să se întâlnească doar din când în când. Dacă stăteau atât de aproape unul de celălalt, relaţiile lor ar putea să devină banale sau poate că-i vor îngrădi libertatea.

îşi întrerupse şirul gândurilor în clipa în care auzi primele acorduri.

- îmi voi construi o casă aproape de tine. Am cumpărat deja terenul şi.

- Ce idee bună!

Se trezi din nou în braţele lui fără să aibă timp să reacţioneze. Se simţi dintr-o dată fără apărare. Era

inacceptabil ca planurile ei să fie date peste cap. Va avea un vecin care să-i tulbure liniştea atât de greu câştigată. Deja în viaţa ei se petrecuseră câteva schimbări de când îl cunoştea. Joia trecută renunţase să meargă la cumpărături pentru a fi acasă în cazul în care el suna. Se prefăcu obosită, dar ştia foarte bine care era adevărul.

Steve o duse până-n mijlocul camerei luminată de luminile oraşului şi de strălucirea argintie a lunii care se reflecta pe stâncile din apropiere.

- Sunt fericită că ai venit în seara aceasta.

- Mulţumesc pentru încurajare.

Amândoi vorbeau în şoaptă, uimiţi de complicitatea carei unea. Totuşi, ea se simţea stângace, pentru că nu mai dansase de mult timp. Acum câţiva ani îi plăcea foarte mult să iasă în oraş, să danseze, să se distreze, dar oare acele seri fuseseră la fel de plăcute ca aceasta? Picioarele musculoase dar zvelte ale lui Steve păreau s-o poarte spre tărâmuri de basm, iar strângerea lui tandră o încălzea. Simţi că partenerul ei juca deja un rol important în viaţa ei. Nu ştia exact ce rol, nici de ce , dar simţea că e important să fie lângă ea. Parfumul lui o hipnotiza, braţele o protejau împotriva lumii, dar nu şi împotriva sentimentelor puternice care o asaltau. Ridicându-şi bărbia, ea îi atinse gâtul cu buzele. Un sunet gutural de plăcere îi arătară cât de

mult apreciase el atingerea. Glen n-ar fi reacţionat niciodată aşa! Partenerul ei începu s-o mângâie delicat şi s-o sărute. Tânăra femeie simţi cum ritmul inimii i se înteţeşte, iar ea se lipi de corpul lui într-un elan nebunesc. Nu mai dansau, urmau muzica, ocupaţi mai mult de plăcerea pe care o simţeau de a fi unul lângă celălalt decât de paşii pe care trebuia să-i facă.

Discul se opri şi Steve simţi cum inima îi bate cu putere, aproape lipită de pieptul Arianei. Ştia că e la fel de vulnerabilă şi dezorientată ca şi el. Era cuprins de o dorinţă nebună s-o sărute, dar ştia că trebuie să se controleze ca să n-o sperie. Tânăra femeie era neliniştită şi numai cu răbdare şi tandreţe va reuşi s-o cucerească.

în ceea ce-o privea pe Ariane, aceasta era fericită că simţea ceva atât de minunat. îşi puse mâna pe ceafa puternică a bărbatului şi o plimbă prin părul lui bogat. Steve înţelese că ea dorea acest sărut. Femeia întredeschise buzele, iar suflurile lor se uniră. Intensitatea îmbrăţişării îi uimi pe amândoi. Pentru Ariane, era ca şi când toţi anii de singurătate dispăreau într-o singură clipă. Tremura şi era sedusă de acest corp atletic, de farmecul şi tandreţea lui Steve. Uitând de toate obligaţiile, se simţi readusă la viaţă. Buzele lui Steve îi atingeau tâmplele. Corpul ei se apropia de-al lui ca atras de o forţă magnetică şi

misterioasă. Erau fericiţi că se aflau atât de aproape unul de celălalt, înlănţuiţi. Mâna lui Steve rătăci un timp pe umerii ei, înainte de a-i cuprinde unul dintre sânii rotunzi. Ea simţi cum se cufundă într-un ocean de plăceri interzise până acum. Mâna lui coborî până la talie, o mângâie pe abdomenul plat şi alunecă pe şolduri aproape fără să-şi dea seama. Ariane nu voia decât să i se ofere.

Fără să ştie când, rochia îi căzu la picioare cu un foşnet uşor. Buzele lui Steve trasau cercuri de foc pe pielea ei mată. Plutea într-un univers de vis din care nu voia să mai iasă.

- Eşti mai frumoasă decât în visele mele cele mai nebuneşti!

Se aşezară pe canapea, pe pernele confortabile. Mâinile lui îi mângâiau picioarele, când Ariane reacţionă violent:

- Nu, Steve! Opreşte-te!

Pericolul era prea mare, trebuia să rupă vraja înainte să fie prea târziu.

- Te înţeleg, Ariane. O ajută apoi să-şi pună rochia.

Era supărat pe el însuşi că n-a putut să reziste tentaţiei şi-i era teamă c-a rănit-o.

- Mulţumesc. nu ştiu.eu.

Tânăra femeie se bâlbâia. Era roşie ca focul. Cum putuse să ajungă până aici?

- Nu spune nimic. Nu trebuie să te justifici.

- Dar.

- Ştt! Trebuie să lucrezi dacă vrem să mergi la bal. Vei avea o seară grea, iar eu trebuie să plec. Vii, nu-i aşa?

- Da, vreau să vin la bal!

Capitolul 5

Se va duce la bal cu Steve Elliot! Dar cum putuse să accepte o astfel de invitaţie? Şi cum să mai refuze acum? El plecase, iar Ariane, aşezată în pat, încerca în zadar să se concentreze asupra cursurilor video. Se întreba cum putuse să cedeze atât de mult în faţa vizitatorului ei. Nu-i era ruşine de ceea ce făcuse şi asta era mai grav decât toate. Delirul simţurilor ei încinse o împinsese să facă anumite lucruri pe care nu era sigură dacă trebuia să le regrete.

După divorţ, nu mai ieşise în oraş doi ani, nu mai întâlnise nici un bărbat în acest timp. Atitudinea lui Glen o umilise atât de mult, încât nu se mai gândea să aibă vreo relaţie. Cu timpul, acceptase una sau două invitaţii ale unor prieteni la restaurant sau la cinema. Nimic asemănător cu ceea ce-o lega acum de înaltul, curtenitorul şi înţelegătorul Steve. Acesta era capabil să-şi recunoască greşelile. Glen n-ar fi făcut-o niciodată. Simţind fiori pe şira spinării chiar numai gândindu-se la el, tânăra femeie se întrebă dacă nu cumva era îndrăgostită de frumosul arhitect. Nu vru să ia în seamă o voce interioară care-i spunea

că-l iubeşte.

Cele patruzeci şi opt de ore care urmară trecură cu viteza unei tornade. Joi se trezi la ora patru şi jumătate dimineaţa şi-şi pregăti cam o treime din lecţie. La prânz, când termină cursurile, se grăbi să ajungă acasă, unde încărcă microbuzul pe care-l cumpărase în cel mai mare secret cu trei săptămâni în urmă cu crose, mingi de golf, mănuşi şi chiar câteva sticle de suc. La ora trei cobora pe drumul care ducea la Shooting Star Club. Directorul centrului, după tratative dure, fusese de acord s-o lase să folosească un parcurs, pe cheltuiala ei, bineînţeles. Ariane ştiuse să-l facă să înţeleagă faptul că e de datoria lui de cetăţean să-i sprijine pe copiii defavorizaţi, astfel încât aceştia să aibă cu ce să-şi ocupe timpul liber. Directorul acceptase până la urmă toate condiţiile ei, mergând până la a le oferi tinerilor câte o băutură răcoritoare la cofetăria centrului şi dându-le voie să folosească duşurile după cursuri. Tânăra femeie aranjase să ia şi o masă acolo, presupunând că în orfelinate nu se mânca prea bine.

Totul se desfăşura aşa cum trebuia. La ora stabilită, patru băieţi şi şase fete o aşteptau cuminţi la locul întâlnirii. După o oră de explicaţii şi demonstraţii, reuşiră să lanseze câteva mingi. Unul dintre băieţi era foarte timid şi abia reuşi să dea şi el

câteva lovituri. Pe ansamblu, se descurcau destul de bine şi se hotărâră să continue antrenamentele. La sfârşitul lecţiilor, toţi erau foarte încântaţi şi voioşi.

Abia ajunsă acasă, auzi soneria telefonului.

- Alo?

- Ariane, cum a fost?

- Karen! Mulţumesc pentru grijă. Totul a fost perfect. Sunt chiar fericită că te interesezi de proiectele mele.

- Dar e absolut normal! Directorul clubului nu s-a plâns de nimic?

- Deloc. Tinerii s-au purtat foarte bine, chiar şi la cofetărie.

- Au reuşit să facă parcursul?

- Mai mult decât atât! Un instructor a venit să mă vadă la sfârşitul cursului şi m-a felicitat. Se pare că ne-a supravegheat tot timpul. Eu transportam tinerii cu maşina, trei câte trei, de la o gaură la alta, iar el venea după noi.

- A stat lângă voi?

- Nu, a avut decenţa să stea pe margine, dar îi simţeam tot timpul prezenţa. Eram foarte nervoasă. Mi-era teamă ca unul dintre copii să nu facă vreo gafă. Din fericire, repet, s-au comportat fără greşeală.

- Dar instructorul n-are pic de respect!

- Sunt de acord! în sfârşit, sunt foarte mulţumită de rezultat şi cred că unul sau doi tineri au talent. L-ai văzut pe domnul Farringer?

- Nu chiar, l-am evitat şi pe el şi pe soţia lui, dar ştiu că Tony avea un curs cu Barry. Nimic grav, deocamdată.

- Din păcate, ştiu că situaţia nu va dura prea mult. Domnul Farringer nu va renunţa aşa uşor.

- Sper să te înşeli. Bine, Ariane, te las acum. Mă bucur pentru tine că totul s-a petrecut foarte bine.

- Mulţumesc, Karen.Pe curând!

Imediat ce închise, telefonul sună din nou. Era mama ei care voia să vină să petreacă wwek-end-ul împreună. Ariane fu foarte încântată: putea în sfârşit să-i arate proiectele ei, căci ştia că mama ei va fi încântată.

Când închise, îşi aminti că în ajun avusese intenţia să-i arate planurile lui Steve, dar vorbiseră despre alte lucruri şi uitase. îi va arăta altădată, îşi spuse ea cu veselie, aşezându-se la birou pentru a termina cursul.

* * *

Vineri seara, totul era pregătit. Cursul putea să fie filmat, Barry acceptase s-o înlocuiască sâmbătă şi chiar avusese timp să facă nişte cumpărături ca să-i poată pregăti mamei ei o cină delicioasă. Aşadar, putea să termine în două zile ceea ce trebuia să facă

în trei, dar era foarte obositor.

Făcu repede un duş, se schimbă şi, când Mercedesul lui Steve parcă în faţa casei, era gata pentru balul de la Sun Fair.

Sala de dans a clubului era decorată cu multă eleganţă.

Ariane n-o văzuse niciodată astfel. Când ajunseră, numeroşi invitaţi erau deja acolo, bărbaţii îmbrăcaţi în smochinguri, iar femeile în rochii de seară superbe. O fântână de şampanie, înconjurată de mese rotunde pe care erau aşezate platouri mici de caviar, înconjurate de gheaţă, trona în mijlocul încăperii. Chelnerii, în ţinută de gală, se deplasau printre invitaţi, purtând pe platouri de argint cupe de cristal pline cu şampanie.

La ora opt şi jumătate, invitaţii fură rugaţi să meargă în sala de mese. Ariane şi Steve luară loc la o masă de patru persoane la care îi aşteptau Ray şi Karen Delgado. Când serveau desertul, Ariane văzu ochii lui Karen mărindu-se de surpriză. înainte să înţeleagă ce se întâmplă, o mână i se puse pe umăr.

- Bună seara, Ariane! Ray şi Karen, vă felicit pentru decorarea sălii. E superbă.

- Mulţumim, domnule Farringer, spuse Karen cu o voce nesigură.

El se aplecă şi o sărută pe Ariane pe obraz.

- N-am întâlnit niciodată o femeie mai ocupată decât această superbă creatură, spuse el pe un ton jovial. N-are nici măcar timp să joace o partidă de golf cu vechiul ei prieten! Ştie cineva de ce?

în ciuda tonului amabil, ştia că era foarte furios.

- Trebuie să discutăm, dragă prietenă. îmi acorzi un dans mai târziu?

- Cu plăcere, domnule Farringer.

Numai Karen ştia cât de gravă era situaţia, chiar dacă Ariane îşi păstrase sângele rece şi salvase aparenţele. îi zâmbi lui Steve. Directorul clubului luă mâna de pe umărul ei să i-o întindă lui Steve care tocmai se ridicase.

- Bună seara, domnule Elliot. Iată încă o persoană foarte ocupată.

- Bună seara, domnule Farringer.

- Steve, aminteşte-mi unde ne-am întâlnit prima oară.

- La Huston, la inaugurarea clădirii Twinflower, acum mult timp.

- A, da! Opera ta. Frumoasă realizare!

- Mulţumesc.

- Am jucat în Larine, luna trecută; e un teren de golf fantastic.

- Mulţumesc încă o dată, domnule.

- Să vă distraţi bine şi să nu uiţi de dansul meu,

Ariane!

Cele două femei schimbară o privire plină de subînţelesuri, jucându-se nervos cu tacâmurile. Din fericire, Steve şi Ray continuară discuţia începută, neştiind despre drama care se petrecea sub ochii lor.

Invitaţii începură să danseze, antrenaţi de muzica veselă pe care o cânta formaţia, iar cele două cupluri merseră şi ele pe ring. Steve şi Ariane rămaseră câtva timp tăcuţi, savurând clipele frumoase. într-un final, Steve se hotărî să spargă gheaţa.

-Ariane, ce se întâmplă cu Farringer? Nu pari în apele tale.

- Te înşeli.

- E supărat din cauză că n-ai acceptat să joci golf cu el joi?

- De ce-ar fi? Nu sunt la dispoziţia lui.

- De ce eşti tot timpul în defensivă?

- Probabil că invitase câţiva prieteni pe care ar fi trebuit să-i amuz eu. îi place să se laude cu prezenţa mea în clubul lui.

- Nu-ţi place că ţi se apreciază performanţele?

- Nu sunt foarte dotată pentru întâlnirile la care trebuie să-ţi pui totul în valoare şi să fii amabil cu toată lumea.

- Ce era atât de important joi seara de n-ai putut să te duci?

- Pune-ţi imaginaţia la încercare.

- Imaginaţia mea s-ar putea să mă poarte într-o zonă unde să nu-mi placă. Ce-ar fi dacă am discuta pe terasă?

- Steve!

Era prea târziu să mai refuze. El o împingea deja spre ieşire, unde razele lunii luminau un mic spaţiu dreptunghiular.

în sinea ei, Ariane era mulţumită că a scăpat de mulţime şi de domnul Farringer.

- Eşti foarte frumoasă în această seară.

- Mulţumesc. Datorită orhideelor pe care mi le-ai oferit.

Rochia pe care o purta îi punea în evidenţă linia delicată

a umerilor şi se armoniza cu nuanţa părului ei.

- Trebuie să fi fost destul de dificil să-ţi găseşti o rochie de culoarea părului tău.

- Cred c-am avut noroc.

- Eu sunt cel care am avut noroc în această seară.

- Ce vrei să spui?

- încerc să înţeleg de ce n-ai vrut să joci golf cu directorul joi seara, şi cum mi-ai sugerat mai devreme, îmi pun imaginaţia la încercare.

- Chiar crezi că am avut o întâlnire seara trecută?

- Nu râde! E singurul motiv pentru care ai fi putut să rişti un conflict cu domnul Farringer.

- Ce-ar fi să ne aşezăm? Gelozia ta mă oboseşte.

Ea luă loc pe o bancă mică din lemn, iar Steve o privi câtva timp înainte să se aşeze lângă ea. Ar fi vrut s-o ia în braţe şi să-i spună că era stăpână pe soarta lui. Niciodată nu fusese gelos, dar, de data aceasta, împotriva voinţei lui, acest sentiment dureros îl teroriza. Voia într-adevăr să ştie ce făcuse Ariane în ziua precedentă. Gândul că ar fi putut să fie în braţele altcuiva îl înnebunea.

- Să spunem că sunt curios, dacă vrei.

- Crezi că pot avea întâlnire cu doi bărbaţi în aceeaşi seară?

- Dacă ai timp, vreau să fiu primul care află.

Ea îi zâmbi, dornică să elimine orice tensiune dintre ei.

- îţi promit că ţie îţi voi spune primul.

- Se poate întâmpla?

- Mă îndoiesc.

- Haide! îţi ştiu programul pe dinafară şi ştiu că, în anumite seri, nu munceşti.

- Proiectez un teren de golf.

- Pentru cine?

- Pentru mine!

El o privi cu încântare.

- E minunat. Spune-mi mai multe, te rog!

Ea îi povesti cum organizase diferitele parcursuri în funcţie de resursele locului, cum alesese forma terenului şi diferitele tipuri de arbori. Steve era un

ascultător perfect; ştia să asculte cu atenţie, să pună întrebările potrivite, să dea sfaturi oportune. Tânăra femeie era încântată. Era atât de plăcut să vorbească despre planurile ei!

- Va fi într-adevăr extraordinar centrul tău. Ai ştiut să profiţi de ceea ce-ţi poate oferi natura. Aş fi vrut să am şi eu asemenea idei pentru centrul meu!

- Faci deja planuri pentru altul?

- Va fi primul în New Mexico. N-ai vrea să fim asociaţi? Aşa aş putea să-ţi fur câteva idei.

- Nu mulţumesc. Am nevoie de toate resursele pentru clubul meu! Cum se face că n-am auzit încă despre construcţia unui nou centru?

- Nu e decât în stadiul de proiect. încă n-am pus nimic pe hârtie.

- Conceperea e partea cea mai amuzantă a lucrării.

- Poate că în acest oraş nu e nevoie de încă două terenuri de golf.

- Să nu crezi asta! Cele care există sunt deja foarte solicitate. Vom avea clientelă! Sper ca între noi să fie o competiţie sănătoasă.

- Bineînţeles.

Bărbatul se ridică brusc şi o luă în braţe.

- Ce-ar fi să dansăm. Muzica se aude până aici!

- Cu plăcere!

- Eşti o femeie extraordinară, Ariane! De unde ai

atâta energie?

- Sunt foarte gurmandă!

- Nu e rău să-ţi doreşti mai mult. Dar să nu cobori ştacheta!

- E un ordin?

- N-aş îndrăzni niciodată!

- Niciodată? Chiar?

- Chiar aşa! Ar trebui să treacă secole înainte să mă gândesc să-ţi dau vreun sfat.

- E destul de mult!

Deodată, el o sărută cu atâta pasiune încât Ariane se clătină pe picioare. Dar îi răspunse cu ardoare şi nici unul dintre ei nu auzi vocile care se apropiau.

- Vedeţi noii arbuşti aici. O! Ariane, te-am căutat peste tot! Ce seară frumoasă! E perfectă pentru dans. Ce spui despre asta, Harry?

Harry Richards se făcu auzit cu greu.

- Da, domnule Farringer.

Jenat, acesta încercă să-şi ia privirile de la cuplu şi continuă:

- Frumoasă seară, într-adevăr.

- Ariane, îl cunoşti pe domnul Richards?

- Da, ne-am întâlnit deja. Bună seara, Harry.

- Bună seara, Ariane.

- Vă gândiţi să măriţi centrul Sun Fair, domnule Farringer?

Steve se forţa să pară destins, dar era furios din

cauza indiscreţiei directorului.

- încerc să-l conving pe Harry să lucreze pentru mine la Huston, iar el pretinde că este foarte ocupat. Voi încerca totuşi să-l fac să se răzgândească.

Harry nu părea încântat de propunerile directorului.

- Nu uita că trebuie să discutăm, Ariane. Ne vedem mai târziu!

Cei doi bărbaţi se depărtară, continuându-şi discuţia.

- Harry, aş vrea să te uiţi la felul în care este construită gaura a unsprezecea.

- Ariane, eşti din nou agitată! Sunt sigur că, dacă mi-ai povesti ce te frământă, ţi-ar fi mai uşor. N-ai încredere în mine?

- Ba da.

- Atunci, spune-mi ce se întâmplă între şeful tău şi tine.

Ei nu-i plăcea să i se pună astfel de întrebări, dar era atât de afectată încât găsi că întrebarea aceasta era bine venită. Pe de altă parte, Steve se întreba ce însemna atitudinea lui Farringer. Directorul îl rugase şi pe el să lucreze la Huston, dar îl refuzase. Acum se întreba dacă nu cumva voia să se răzbune pe el prin intermediul Arianei. Acest comportament îl indigna şi voia neapărat ca tânăra femeie să-l lămurească.

- L-ai bătut data trecută când aţi jucat golf?

- întotdeauna am jucat vinerea. Dintr-o dată, a hotărât să jucăm joia şi nu vrea să accepte că nu sunt disponibilă.

- Şi te va întreba, ca şi mine, ce te reţine joia.

- Credeam că am venit aici să dansăm.

- Exact asta am făcut, drăguţă doamnă!

Nu-i va spune secretul ei! El era convins că s-a întâlnit cu un alt bărbat şi probabil, îşi imagina şi alte lucruri.

- Cum l-ai întâlnit pe Harry Richards?

- L-am angajat. Lucrează cu mine pentru viitorul meu club.

Steve se îngrijoră. Harry refuza să lucreze pentru Farringer, dar colabora cu Ariane. Poate, Farringer. Fără să se gândească mai mult, întrebă:

- Proiectul tău n-are nimic în comun cu ceea ce face de obicei Harry?

- A acceptat pentru că desenasem totul. Harry nu se ocupă decât de partea tehnică. Ştiai că el a construit Sun Fair?

- Da. Chiar vrei să te asociezi cu el?

- Normal! De ce mă întrebi asta?

- Ai putea să mă angajezi pe mine.

- Nici să nu te gândeşti la asta!

- L-ai auzit pe domnul Farringer! Harry i-a spus că n-are timp să se ocupe de proiectul lui şi poate că e

destul de ocupat să se ocupe şi de clubul tău! Nu ştiu, dar poate fi o variantă.

- Nu stă în picioare.

- Atunci, ce se întâmplă cu directorul?

Tânăra femeie îşi dădu seama că nu din curiozitate bolnavă voia Steve să ştie toate aceste lucruri, ci din grijă pentru de ea. De altfel, de când îl cunoştea, Steve îi acordase o mare atenţie. Oamenii bogaţi ca domnul Farringer nu suportă să se vadă contrazişi, căci asta ar însemna o jignire adusă puterii lor, iar el nu suporta ca Harry să nu i se supună.

- Mulţumesc, Steve, dar sunt sigură că nu despre asta vrea să-mi vorbească. Nu te nelinişti. {tiu cum să vorbesc cu el.

- Totuşi, ce poate să-ţi reproşeze?

Si... de ce să nu-i spună? Sigur va fi încântat de iniţiativa ei.

- Nu aici. îţi voi explica mai târziu, nu vreau să mă audă cineva.

- Atunci, să mergem!

- Parcă voiai să dansezi!

- Ceea ce mă interesează cel mai mult e să fiu lângă tine.

- Trebuie să-i salutăm pe Ray şi pe Karen. în plus, trebuie să stau de vorbă cu directorul!

- De ce n-o rogi pe Karen să-i spună că ai plecat? Poţi să-l vezi şi mâine.

- E o idee foarte bună!

îl luă de braţ şi plecară de pe terasă. Dacă Farringer voia s-o concedieze, putea s-o facă şi mâine.

* * *

- Aşadar, l-ai lăsat pe asistentul tău să se ocupe de juniori.

- Şi aici e problema! Domnul Farringer l-a adus pe Tony, nepotul lui şi vrea ca eu să fiu profesorul lui.

- Oricum, ceea ce-ai făcut pentru copiii defavorizaţi este extraordinar!

Se aflau amândoi în bucătăria din casa Arianei. Tânăra femeie făcea o cafea. Era fericită că putuse să-i spună ce făcea pentru „copiii ei”. Steve aproba şi admira gestul ei. De obicei, părerea celorlaţi nu conta pentru ea, dar cu Steve lucrurile stăteau altfel.

- Dacă am bea cafeaua afară?

- Bună idee! Lasă-mă să duc eu tava. Ştii, cred că domnul Farringer va înţelege. în felul lui, e câteodată filantrop şi va şti să se arate generos.

- E adevărat. Dar nu vreau să creadă că trădez Sun Fair! Harry e un profesor excelent şi cred că se descurcă mai bine cu cei mici decât aş fi făcut-o eu. Are doi copii, deci ştie cum să lucreze cu ei.

Steve bău tăcut cafeaua si încercă să-şi

imagineze cum s-ar fi purtat el dacă ar fi avut doi copii. O perspectivă nemaipomenită, dar asta însemna să fie însurat, iar cei doi soţi să fie de acord.

- Nici nu se pune problema, spuse Ariane în acea clipă.

El crezu că-i auzise gândurile şi-i răspunde. Simţi picături

reci de transpiraţie. Până la urmă, îşi dădu seama că n-avea cum să ştie la ce se gândea el.

- Iartă-mă, ce-ai spus?

- Dacă domnul Farringer mă pune să aleg între „ copiii mei” şi Sun Fair, ştiu ce-o să fac. Bineînţeles, voi avea probleme financiare dar. am mai avut şi alte propuneri. Pot să fac publicitate pentru o marcă de accesorii.

- In plus, va fi noul club.

- Sigur! Spune-mi, credeam că Larine vrea să mă angajeze. Iţi mai aminteşti de asta?

- Nici să nu te gândeşti. Vino lângă mine, vreau să mă confesez.

- Preotul te ascultă, fiul meu. Vorbeşte fără teamă.

- Egoismul e un păcat?

- Nu toţi cred asta!

- Atunci dă-mi voie să-ţi spun că n-aş suporta să te văd cum pleci din Albuquerque.

- Şi dacă o să fiu nevoită să lucrez. la Larine, de exemplu?

- Nu glumi!

- Umorul e una dintre principalele mele calităţi.

- Una printre atâtea altele!

- Mai vrei cafea?

- Nu imediat.

El desprinse orhideele pe care Ariane le prinsese la rochie şi-i puse mâna pe obraz.

- Prefer ceva mai dulce.

- Poate o ciocolată.

- Mai dulce.

Buzele lui se apropiară de ale ei. Ariane îl mângâie pe obraz, aproape fără să-şi dea seama. Sărutul fu scurt, dar intens.

- Ariane, ştii că am vrut să fac asta toată seara?

- Ai o memorie destul de ruginită, domnule Elliot. Ai uitat că m-ai sărutat şi pe terasă?

- Nu, dar a venit domnul farringer şi ne-a întrerupt. Doar nu voiai să continuăm în faţa lui!

- Acum ne va privi luna.

- Da, şi în lumina ei arăţi ca o zână de fildeş.

- Nu am sentimentul că mă comport ca o statuie.

El îi înconjură umerii cu un braţ uşor.

- Nu-i asta impresia pe care o laşi, e adevărat.

Buzele lor se întâlniră din nou şi se simţiră străbătuţi de un fior puternic.

Ariane se strânse la pieptul partenerului ei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar voinţa ei se evapora

încetul cu încetul sub presiunea buzelor care depuneau mici săruturi pe gâtul ei.

Răceala unei bare metalice îi arătă că o mână abilă îi dăduse rochia în jos. Dar ce mai conta! Pentru că sunt îndrăgostită! în sfârşit, avea curajul să recunoască!

Degetele fierbinţi ale lui Steve erau peste tot: pe gât, pe faţă, pe spate, creând cercuri de foc pe care ea nu voia să le stingă. Dimpotrivă, ar fi vrut să le aprindă mai tare, dar era paralizată de plăcere şi nu îndrăznea să se mişte. O tulburare delicioasă o cuprindea şi accepta fără rezerve mângâierile, din ce în ce mai îndrăzneţe, ale partenerului ei.

Simţea că se prăbuşeşte sub pasiunea săruturilor şi se agăţă de el pentru a-şi exprima dragostea. Steve îi răspunse printr-un murmur pasional şi se lăsară purtaţi de valurile plăcerii.

- Stii cât de mult am nevoie de tine? Lasă-mă să-ţi dovedesc.

El îi luă mâna şi o puse în dreptul inimii care-i bătea nebuneşte. încântată, privi îndelung desenul frumos al corpului lui.

- Aştept clipa aceasta de cinci ani, Ariane!

- Glumeşti!

Jenată, îşi retrase mâna.

- De ce spui asta? Te-am văzut la turneul de la Kemper, aveai gripă şi erai mult în spatele adversarei

tale pe parcurs, îţi aminteşti?

Mirată de atâta precizie, încuviinţă din cap.

- Era prima dată când asistam la un turneu, dar nu eram prea interesat. însă tu m-ai vrăjit. Cine şi-ar fi închipuit că vei câştiga? Ai curajul unui leu, strategia unui general şi hotărârea unei mame care are opt copii de hrănit!

- Eram căsătorită atunci!

- Stiu. Aş fi fost în stare să mă duelez cu oricine te-ar fi luat de lângă mine.

- N-a mai fost nevoie!

- Din fericire! N-am uitat niciodată promisiunea pe care mi-am făcut-o să te întâlnesc din nou. Realitatea a depăşit visele mele.

Niciodată nu se simţise atât de seducătoare şi atât de sigură pe ea însăşi. Această putere o elibera de temerile ei vechi.

- Mă simt onorat de prezenţa ta alături de mine.

Ea îi înconjură gâtul cu braţele şi-l sărută atât de sincer, încât Steve simţi că-l dorea la fel de mult.

- Sunt fericit că mi-ai arătat casa.

- De ce?

- Acum ştiu drumul fără să fie nevoie să te mai întreb.

O ridică de la pământ şi o purtă în braţe până în dormitor. Tânăra femeie abia îndrăznea să respire. Tremurând de fericire, îl lăsă să-i scoată rochia şi-l

ajută să scape de hainele lui. Nu mai iubise un bărbat de atâta timp! încă înainte de divorţ, ea şi Glen locuiseră separat. Acum îşi simţea corpul în flăcări. Steve ardea şi el de pasiune pentru ea. Cei doi amanţi, ca nişte naufragiaţi într-un ocean de plăceri, atinseră extazul extrem. Corpurile lor străluceau de bucuria regăsirii.

- N-am fost niciodată mai fericit ca în această seară.

Vocea lui Steve era ca un murmur.

- Nici eu.

- Mama ta ajunge devreme mâine?

- Vrei să fii lângă mine când mă trezesc?

- E o invitaţie?

Se lipi şi mai tare de el.

- Sigur.

* * *

Sunt îndrăgostită! Sunt îndrăgostită cu adevărat!

Ariane se mai uită o dată în oglindă, apoi se hotărî să plece. Nu ştia cum se întâmplase. Se lăsase purtată de valul de pasiune căruia nu i se împotrivise.

Nu dormiseră mai mult de o oră în această noapte, iar Ariane nu voia ca el să mai plece în zori. Nu cunoscuse niciodată până acum această frenezie, această pasiune de nestăvilit. Glen nu o făcuse să simtă aşa ceva. Steve era un bărbat sensibil şi atent, care ştiuse să găsească drumul spre inima ei.

* * *

- Ariane, nu te-am văzut niciodată aşa de strălucitoare! îi spuse mama ei la cină. Nu ştiam că viaţa ta aici e atât de fericită.

- Abia dacă-mi vine mie să cred!

- Dar problema cu domnul Farringer? Păcat că a plecat devreme azi dimineaţă! Când te gândeşti să vorbeşti cu el?

- Se întoarce săptămâna viitoare. în plus, nu-mi fac prea multe griji din cauza lui.

- Poate ar trebui să-ţi faci. După cum ai spus chiar tu, ar putea să te concedieze.

- Vom vedea.

Singurul lucru care o interesa era când îl va revedea pe Steve. Prea puţin îi păsa de domnul Farringer.

- Ascultă, dacă vei concediată, vino la Huston. Sigur vei găsi ceva de lucru.

- Bineînţeles, dat tu ştii cât de mult mă simt legată de această regiune. Si cum voi mai putea să construiesc un teren de golf, dacă nu sunt aici?

- înţeleg. Totuşi, mi-ar face mare plăcere dacă ai locui cu mine! Ar fi minunat!

- Da, dar ador viaţa mea aici!

- Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş spune că l-ai întâlnit pe Făt-Frumos.

Ariane, roşie ca focul, începu să strângă tacâmurile, pe care le puse în chiuvetă.

- De ce spui asta?

- Am fost o dată îndrăgostită, Ariane, şi nu sunt încă senilă! Ai probleme cu directorul, nu eşti sigură că terenul tău va fi irigat, te ocupi de copiii defavorizaţi şi, în ciuda atâtor lucruri pe care le ai pe cap, străluceşti de fericire!

- E ciudat, într-adevăr.

- Minunat, Ariane! Aştept asta de atâta vreme!

- Dar nu mi-ai spus nimic!

- Toţi avem nevoie de dragoste. Am fost foarte fericită cu tatăl tău şi mi-ar plăcea foarte mult să trăieşti şi tu acelaşi lucru. După experienţa neplăcută cu Glen, mi-a fost teamă că nu te vor mai interesa niciodată bărbaţii.

- Glen a fost primul bărbat pe care l-am cunoscut, aşa că am crezut că toţi bărbaţii sunt ca el. Acum nu mai ştiu.

- Dar dacă eşti îndrăgostită.

- Nu există „dacă”!

- E minunat! Nici nu ştii cât de mult îmi doresc nişte nepoţi!

- Mamă, sunt îndrăgostită, asta-i tot! Nu vreau nici să mă mărit, nici să am copii! Nu poţi trăi o poveste de dragoste fără complicaţii?

- Poţi să încerci, draga mea, dar riscurile sunt mari.

- Sunt pregătită să le fac faţă!

- Te-ai gândit mult la asta, din câte-mi dau seama.

- îţi aminteşti ce mi-ai spus întotdeauna? Căsătoria şi cariera nu fac casă bună împreună.

- Pentru mine nu, dar nu pot să garantez pentru alţii.

- Ei bine, eu sunt convinsă de asta!

Convingerea era una, iar realitatea alta. Ariane se foia în pat fără să poată adormi. Discuţia cu mama ei o tulburase foarte mult, fără să ştie de ce. Poate că mama ei fusese chiar dezamăgită de prima căsătorie a fiicei sale. Dar i-ar fi spus ceva despre asta.

Dintr-o dată, avu o revelaţie. Se poate ca dorinţa ei cea mai mare să fie aceea de a se căsători şi de a avea copii. Acest gând o teroriza, de aceea îl alungă. Nu era posibil, nu se putuse schimba chiar atât de mult!

De altfel, îşi regăsi repede sângele rece. Nu-l cunoştea pe Steve decât de o lună şi jumătate. Nu putea să-şi facă planuri ca o adolescentă care nu ştie nimic despre viaţă. O dată, demult, crezuse că poate exista un cuplu armonios şi echilibrat, dar visul ei frumos se transformase în coşmar. Nu putea să se arunce în acestă relaţie cu ochii închişi. Era prea devreme. Da, era îndrăgostită de Steve, dar relaţia lor avea un viitor? El era îndrăgostit de ea? Nu-i spusese încă nimic. Karen îi atrăsese atenţia că e un seducător. Poate că Ariane era una dintre

numeroasele lui cuceriri. Nu! Era imposibil! El era prea tandru, prea atent.

Pentru a suta oară de când se culcase, se întoarse în pat şi se hotărî că e vremea să adoarmă. După mult timp reuşi să adoarmă, un somn greu, bântuit de vise ciudate.

Capitolul 6

Dimineaţa de luni veni prea repede. Mama şi fiica petrecuseră un sfârşit de săptămână minunat, evocând amintiri plăcute şi făcând proiecte de viitor. Susana voia să revadă terenul pe care voia fiica ei să construiască centrul. De aceea, îşi amână plecarea cu câteva ore. Urcară în maşina Arianei, care conducea încet pentru a putea admira peisajul magnific ce defila sub ochii lor încântaţi.

- Sunt atât de bucuroasă că sunt cu tine! A trecut mult timp de când n-am mai petrecut câteva zile împreună. Când era asta?

- Acum opt ani.

- Exact, era vara în care te-ai căsătorit. Când mă gândesc că bunicul tău era crescător de vite înainte să vină aici, deşi iubea atât de mult oraşul! Cred că mă voi întreba întotdeauna de ce a vândut turma pentru a cumpăra aceşti trei sute de acri de teren în deşert şi nu un apartament.

- Din acest motiv tu şi tata aţi construit această casă, care, deşi era în deşert, era atât de aproape de oraş?

- Da, şi nu regret că am făcut asta. Nu mi-ar fi plăcut să locuiesc la celălalt capăt al terenului. Totuşi, priveşte cât e de frumos! Priveşte aceste incredibile straturi de culori, atât de vii!

- E într-adevăr minunat şi nu mă plictisesc niciodată de această privelişte.

- Mă bucur că vrei să construieşti un club de golf în acest loc.

- îţi mulţumesc că mi-ai cedat acest teren, mamă. Datorită ţie, pot să-mi realizez visul cel mai de preţ!

- Imediat ce voi ajunge la Huston, voi regla toate problemele cu notarul pentru ca terenul să fie într-adevăr în posesia ta. Iată că am ajuns! Exact după acest deal! Aici începe parcursul? O, Ariane, ce idee bună!

Pulsul Arianei se acceleră. în câteva secunde va vedea terenul care-i bântuia visele de atâtea luni! Fiecare detaliu îi era familiar, nici un arbust, nici o stâncă nu-i era necunoscută! Survolase zona în elicopter ca să aibă o imagine de ansamblu mai bună. Dintr-o dată, scoase un strigăt.

- Ce se întâmplă?

Frână brusc. La câţiva metri de ea, un buldozer gigantic tasa terenul. încremenită, rămase câteva secunde privind munca pe care o făcea maşina şi descoperi ceva mai încolo o alta care făcea aceeaşi treabă.

- Ce fac aici? Nu mi-ai spus că au început deja lucrările.

- Dar nu eu am angajat aceşti muncitori!

- Atunci, ce se întâmplă?

- Nu ştiu nici eu. Voi întreba muncitorii.

Bărbatul care părea şeful lucrărilor, veni în întâmpinarea Arianei.

- Aţi rămas în pană?

- Nu.

- V-aţi rătăcit?

- Deloc.

- Nu, dar cred că v-aţi înşelat în privinţa locului.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Acest teren îmi aparţine.

- Acest lucru nu mă priveşte pe mine. întreprinderea m-a trimis aici; mi-a cerut să muncesc, nu să discut cu proprietarul.

- Eu n-am angajat pe nimeni să facă ceea ce faceţi aici. Trebuie să fie o greşeală.

- Ascultaţi-mă puţin, doamnă. Suntem în locul care trebuie. Iată actele.

Ariane se întoarse la maşină să ia hârtiile pe care i le dăduse mama ei.

- Priviţi dumneavoastră cu atenţie! Acest teren este al meu şi vreau să opriţi imediat aceste lucrări. Spuneţi şefului dumneavoastră că s-a strecurat o greşeală pe undeva.

- Doamnă, sunt plătit să fac această muncă şi o

voi face.

- Nu vă vor plăti şi în închisoare!

- Haideţi, doamnă, fiţi înţelegătoare!

- Poliţia va fi aici într-o jumătate de oră!

- N-am mai văzut aşa ceva!

- Vă sfătuiesc să opriţi lucrările imediat.

- Bine, bine, dar să vă ferească Dumnezeu dacă vă înşelaţi!

- în acest caz, veţi vorbi cu avocatul meu!

Tânăra femeie se răsuci pe călcâie şi se aşeză la volan.

- Să mergem, mamă, să nu pierzi avionul.

- Ce vei face?

- Avocatul meu va regla această problemă. E ridicol ce se întâmplă!

- Nu-mi imaginez ce s-a putut întâmpla! în principiu, nu se poate face o asemenea greşeală. N-am văzut niciodată nişte muncitori care să facă o treabă acolo unde n-ar trebui.

- O să verific. E într-adevăr ceva nemaivăzut!

- Te văd destul de calmă, Ariane.

- încerc să par aşa, mamă, încerc. E incredibil!

* * *

După ce o conduse pe Susana la aeroport, Ariane se duse la domnul Owens, avocatul ei. Acesta era plecat, dar secretara îi promise că o va suna când va veni la birou. A doua zi dimineaţă, nu primise telefon

de la avocat şi se hotărî să se întoarcă pe teren. Observă cu furie că lucrul reîncepuse. înţelese atunci că, deşi intervenise cu o zi în urmă, muncitorii nu renunţaseră. Nu vru să mai aibă o discuţie cu şeful şantierului, de aceea se hotărî să meargă direct la comisariatul de poliţie unde să convingă un inspector să facă o constatare la faţa locului.

Trebuia să ajungă şi la Sun Fair, unde o aşteptau elevii. După cursuri se duse din nou la avocatul ei, dar nu-l găsi. Ajunse acasă şi făcu o baie, convinsă că se va destinde puţin, dar, în ciuda parfumului plăcut, gândurile i se îndreptau fără încetare spre problema care apăruse din senin. Cel mai bine ar fi fost să nu mai lucreze mâine şi să ducă ancheta la capăt. După ce ieşi din cadă şi reuşi să-şi ia un tricou şi o pereche de blugi, văzu maşina lui Steve care se opri în faţa casei.

- {tiu, ar fi trebuit să sun înainte să vin, spuse el când îi deschise uşa.

Ariane nu spuse nimic, căci părea foarte supărat.

- Te servesc cu ceva?

- Te rog.

Se duseră direct în bucătărie. Ea puse două pahare pe masă şi se lăsă să cadă pe scaun.

- O zi grea?

- Da, Steve, grea zi!

- Mă gândeam eu! spuse el, încă în picioare.

Bărbatul părea să aştepte ca ea să spună sau să facă ceva.
Cum ea nu zicea nimic, se aşeză oftând.

- Nu ai să-mi povesteşti nimic?
- Ce vrei să-ţi spun?
- De ce încerci să-mi goneşti muncitorii?
- Steve! Despre ce vorbeşti?
- Nu-mi spune că n-ai fost tu!

Ariane încercă în zadar să înţeleagă ce se întâmplă. Nu exista decât o explicaţie şi aceasta era absurdă. Preferă să-i povestească ce se întâmplase în ultimele zile.

- Vezi că nu vorbim despre acelaşi lucru.
- Arată-mi hârtiile.

După ce citi cu atenţie, faţa lui se relaxă, dar păstră un aer foarte supărat.

- Acest teren îmi aparţine, Ariane!
- E imposibil!
- Am un act de la notariat.
- Un act de la notariat, într-adevăr!
- Am cumpărat acest teren la licitaţie, acum trei ani.
- Dar mama nu l-a vândut niciodată! Te sfătuiesc să-ţi opreşti muncitorii; îmi distrug proprietatea.
- Dar, Ariane, e a mea!
- Te înşeli. Mama nu a vândut acest pământ!
- Mama ta? Tu eşti cea care se înşeală! Terenul

aparţinea unui anume Sullivan, nu Randles. Sullivan! Si acest măgar nu şi-a plătit taxele timp de trei ani. De aceea, conform legii în vigoare, pământul lui a fost scos la licitaţie. Astfel, a ajuns terenul meu.

Ariane înţelegea încetul cu încetul ce se întâmplă şi simţea că o să leşine.

- Numele ei de fată este Sullivan, Susana Sullivan.

După ce pronunţă aceste cuvinte, înţelese că visul ei
fusese spulberat. Lacrimi pe care nu încercă să le oprească, începură să-i curgă pe obraji.

- Steve, trebuie să fie o greşeală pe undeva!

- Nu, Ariane. Cum se face că a păstrat acest nume?

- înainte să se căsătorească, dădea concerte şi a păstrat numele de fată. Pe tata nu l-a deranjat acest lucru. Cum îţi permiţi să-i spui „măgar”?

- Dar eu.

- Nu-mi explica nimic! în orice caz, nu te voi crede în vecii vecilor!

- Sun-o! Trebuie să aibă o explicaţie. Poate n-a avut cu ce să plătească impozitele care sunt foarte mari.

- Mama poate să-şi permită tot ce vrea!

Formă numărul Susanei.

- Ariane, ascultă.

- Alo? Mamă? Trebuie să te întreb ceva.

îi explică nervoasă ceea ce aflase. în acest timp, Steve se servea cu un pahar cu gin, regretând că n-are ceva mai puternic. Dumnezeule! Cum era posibil? Tocmai începuse să aibă încredere în mine şi iată că.

- Le-ai aruncat! strigă Ariane, aruncând o privire disperată spre Steve. Bun! Nu te nelinişti, mă voi ocupa eu de asta, ne te nelinişti. Da, asta e. te sărut. Pe curând, mamă!

Se întoarse spre el, gata de atac.

- Nu e tâmpită! Dar nu e o femeie de afaceri şi nu ştie nimic despre proprietăţi. Nu e vina ei. Cum ai putut să-i faci aşa ceva unei biete femei? E monstruos!

- Ascută-mă, Ariane. E o practică obişnuită. Am cumpărat mai multe terenuri în acest fel. Nu e nici imoral, nici ilegal să cumperi un teren scos la licitaţie. Proprietarul e anunţat că pământul lui va fi vândut. Eram convins că acest Sullivan vrea să scape de el.

- Poate, dar.

- De unde voiai să ştiu cine e proprietarul? Oamenii procedează adesea în acest fel când vor să scape de un teren. Dacă aş fi ştiut că e al tău. Acum însă e prea târziu, am angajat deja o întreprindere!

- Să construiască ce?

- Apache-Feather.

- N-ai nevoie de trei sute de acri pentru a construi

clădiri!

- Dar nu clădiri vreau să construiesc, ci un teren de golf!

- Nu!

Acest strigăt înnebunit îi ieşi din gât fără să-l poată controla. Cum era posibil să i se întâmple aşa ceva? începu să vorbească încet, cu o voce stinsă.

- Am lucrat ani întregi la acest proiect şi tu vii acum, îmi furi terenul pe câţiva dolari mizerabili, îmi distrugi visul, vorbeşti urât despre mama şi.

Stia cât era de nedreaptă, dar nu se putea abţine.

-. şi ai îndrăzneala să construieşti un teren de golf pe pământul bunicului meu, iar muncitorii tăi sunt gata să dărâme prima movilă, care reprezenta începutul parcursului meu.

Fugi din bucătărie şi se refugie în birou. Steve o urmă, foarte tulburat.

Ea scoase planurile dintr-un sertar.

- Uite! Sunt gata să treacă pe aici cu buldozerul, peste deal. E ruşinos!

El îi puse o mână pe umerii care tresăreau din cauza suspinelor. Drama pe care o trăia Ariane îl afecta profund. Glen încercase să-i fure succesul, şi iată că acum el.

- Ariane, ştii prea bine că nu sunt responsabil pentru ceea ce se întâmplă! N-am vrut să-ţi fac nici

un rău.

- De ce nu? Am mai trăit asta o dată!

- Ariane, te rog! {tii că nu-i adevărat. Uită-te în ochii mei!

Privirea ei era îndreptată spre perete.

- Te rog, vorbeşte cu mine! Nu vreau să te rănesc. Din contră, vreau să te ajut. Ideea ta în ceea ce priveşte dealul e excelentă. Voi da ordin să.

Ea începu să-l asculte. Era atât de sincer, încât se linişti datorită strângerii tandre a mâinilor lui pe umerii ei. încetă să mai suspine.

- Voi comanda nişte pizza, sau vrei friptură?

Ea se lipi de corpul lui.

- Steve, m-am comportat ca o idioată. E . e vina mea.

- Ariane.

- O ştiam doar pe mama. Tata s-a ocupat întotdeauna de toate, iar ea n-a fost nevoită să ducă grija banilor sau a proprietăţilor. Tocmai mi-a spus că n-a dat nici o atenţie scrisorilor primite şi că le-a aruncat la gunoi. E convinsă că mă voi ocupa de asta când voi avea toate titlurile, dar trebuia s-o fac mai de mult.

- Dar nu aveai când! Nu eşti responsabilă de greşelile mamei tale. Nu trebuia să te ocupi tu de afacerile ei.

- Ba da!

- în sfârşit, dar.

- Spuneai ceva despre mâncare, nu-i aşa? în frigider găseşti două bucăţi de carne.

- Mă ocup eu de asta!

Era încântat că nu mai plânge şi că a cceptat să vorbească din nou cu el.

- Să mergem în bucătărie!

- La ordinele tale, Steve!

O admira mai mult ca oricând. Cum ştiuse să facă faţă acestei situaţii în atât de puţin timp! Era femeia cea mai minunată pe care o cunoscuse vreodată.

în ceea ce-o privea pe Ariane, aceasta încerca să-şi schimbe ideile şi-l observa cu atenţie pe Steve. Nu reuşea să fie supărată pe el şi-i era recunoscătoare că se descurca atât de bine în bucătărie. Ea nu se simţea în stare să facă nimic.

Oare asta era dragostea? Să nu te îndoieşti niciodată de cel pe care l-ai ales şi să te simţi în siguranţă alături de el când te loveşti de greutăţi? Steve o ajuta într-adevăr! în timp ce pregătea masa, îi povestea întâmplări amuzante şi găsea mii de subiecte de conversaţie pentru a n-o lăsa o clipă să se gândească la ceea ce i se întâmplase. Tânăra femeie avea sentimentul că Steve reuşise s-o scoată dintr-un coşmar.

Totuşi, viitorul era la fel de sumbru. Ce se va întâmpla cu ea? Din fericire, Steve era lângă ea,

scăldat în lumina soarelui care-l transforma într-un zeu de bronz. Era încântată că se poate refugia în braţele lui primitoare.

- Cinăm în cinci minute!

Scoase farfuriile din dulap, tacâmurile din sertar şi puse rapid masa.

- Eşti minunat!

- Te miră?

- Destul de mult!

- Nu-mi place să merg la restaurant în fiecare zi. De aceea, am învăţat să-mi gătesc singur.

- Prietenele tale nu ştiau să gătească?

- De ce foloseşti pluralul?

- Mă înşel?

- Tu eşti suma a tot ce era mai bun în toate femeile care mi-au plăcut.

- Complimentul e destul de misterios, dar drăguţ. Masa, delicioasă. Mulţumesc. Ce-ar fi să beam cafeaua în salon?

- Perfect!

Ea aprinse becurile care luminau plantele şi luară loc pe canapeaua confortabilă din apropierea ferestrei.

- Această vedere asupra oraşului e magnifică!

- Da. Din nefericire, trebuie să-şi oprească expansiunea. Deja au început să se construiască mai multe case la marginea clubului Sun Fair.

Steve se aşeză lângă ea şi păstră tăcerea. Ea îşi puse cana goală pe măsuţă şi se aplecă spre el. Fără să ezite, o înconjură cu un braţ protector. Degetele lui îi masau delicat umerii încordaţi pentru a-i insufla curajul de care avea nevoie.

Rămaseră aşa mai multe ore. Luna trecuse deasupra munţilor şi razele ei îi scăldau într-o lumină de opal. După ceea ce i se păru o eternitate, Ariane se depărtă de el.

Ce minunată probă de dragoste îi dăduse! Stătuse alături de ea atâtea ore fără să se mişte, fără s-o întrebe nimic. Acest devotament era admirabil!

Când fu sigur că şi-a recăpătat calmul, el plecă, rugând-o să încerce să doarmă. Urmându-i sfatul, ea se aşeză în pat, dar somnul refuza să vină. Ceea ce învăţase în seara aceasta îi dădea peste cap toate planurile. Prin cap îi treceau cele mai nebuneşti gânduri: autorităţile făcuseră o greşeală, iar mama ei era nevinovată. Mai era timp să plătească impozitele. Era vorba de un alt teren. Imposibil! Steve era un om de afaceri foarte bun, deci nu se putuse înşela. I se părea că retrăieşte coşmarul din vremea lui Glen. Dar, nu. De data aceasta era diferit. Glen ştia ce face, dar Steve nu avea cum să ştie c-o va zdrobi dacă va cumpăra acest teren.

Un somn greu şi plin de vise urâte o scoase din aceste gânduri.

Când se trezi, îi telefonă domnului Owens, care se ocupase în sfârşit de dosarul ei. Verificările începuseră deja la tribunalul de comerţ, iar rezultatul urma să fie aflat în aceeaşi zi. După ultimul curs, fugi într-un suflet la avocat.

- Cunoaşteţi tot ce s-a întâmplat. Afacerea a fost legală, nu a fost nici cea mai mică greşeală de procedură.

- Pot să fac apel?

- E inutil. N-aveţi nici cea mai mică şansă să câştigaţi. Ceea ce-a făcut domnul Elliot e perfect legal, totuşi.

- Totuşi?

- Puteţi încerca să răscumpăraţi terenul de la el.

- Nici nu m-am gândit la asta.

- Când v-aţi gândit să construiţi terenul de golf, nu aţi văzut şi alte locuri sau voiaţi neapărat să construiţi aici?

- La început am vrut să cumpăr un loc. Apoi m-am gândit că am trei sute de acri de teren şi am organizat tot parcursul în funcţie de posibilităţile naturale ale acestui loc. Poate voi găsi un alt teren.

- E posibil, dacă aveţi mulţi bani. Dar, fiţi atentă: sunt mari probleme cu irigarea în deşert!

- Da, ştiu. Trebuie să obţin aprobări peste aprobări şi sprijin. Astfel a procedat domnul Elliot.

- Fără îndoială. Apropo, aţi reuşit să obţineţi

aprobarea pentru irigare?

- Probabil că Harry Richards încă se străduieşte s-o obţină. Până acum a obţinut probabil cantitatea să adape vreo zece vaci.

- Nu-i deloc încurajator!

- Poate, dar am încredere în Harry. Sunt sigură că suntem pe drumul cel bun.

Atunci îi trecu prin minte că poate totul era în zadar, dacă Steve refuza să-i vândă terenul.

- Bine, domnule, trebuie să plec. Mulţumesc pentru sfaturile bune şi sper să ne revedem curând.

- Da, pe curând şi. mult noroc!

***

- Ariane! Ariane! S-a întors!

- Ce se întâmplă, Karen?

- Domnul Farringer s-a întors şi vine spre noi!

- Ne-a văzut?

- Nu încă.

- Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Nu vreau să mă vadă neliniştită.

- Ce idee proastă să venim să bem ceva la cofetărie!

- Dar, Karen, noi bem întotdeauna o ceaşcă de ceai înainte de curs.

- {tiu, ştiu, dar astăzi.

- Nu te mai încrunta, hai să vorbim despre tine. Te-ai mai antrenat în ultimul timp?

- Sper că da! spuse o voce de bărbat din spatele lor.

- Ariane, putem să discutăm puţin? Ne scuzaţi, doamnă Delgado.

- Dar, vă rog, spuse Karen cu o voce moale.

- Să mergem în biroul meu.

- Foarte bine!

Domnul Farringer închise uşa în urma lui.

- Să vorbim fără ocolişuri. V-am angajat cu anumite condiţii pe care le-aţi acceptat. Din păcate, nu vă onoraţi contractul căci aţi încredinţat unul dintre cursurile cele mai importante asistentului dumneavoastră, iar acest lucru nu-mi place deloc.

- Barry a obţinut rezultate extraordinare cu juniorii şi e foarte mândru că i-am încredinţat această grupă. Sunt sigură că nivelul cursului e foarte bun.

- Nepotul meu nu e de această părere.

- Nepotul dumneavoastră nu e în măsură să judece o astfel de situaţie.

- Dar eu pot şi vă cer să faceţi dumneavoastră aceste cursuri cu el.

- Nu se poate, domnule Farringer.

- De ce?

- îmi pare rău, dar nu pot să vă spun acest lucru.

- Insist.

Ariane îşi mişca degetele cu un gest nervos. Domnul Farringer nu glumea, iar ea trebuia să-şi

păstreze locul de muncă dacă voia să răscumpere terenul. Avea reputaţia că este un om generos. Ei bine, va verifica acum acest lucru. îi povesti ceea ce începuse să facă pentru copiii defavorizaţi, concluzionând:

- Dacă nepotul dumneavoastră n-ar fi venit să locuiască la dumneavoastră pentru că sunteţi convins că sunt cel mai bun antrenor posibil, probabil că n-aţi fi aflat niciodată că Barry făcea aceste cursuri.

Domnul Farringer o privi cu răceală.

- Ceea ce faceţi este admirabil, domnişoară Ariane! {tiu că e foarte bine, dar avem nevoie de dumneavoastră aici. Vă las câteva zile să vă aranjaţi altfel orarul, dar trebuie să puneţi Sun Fair înainte de toate.

Directorul se ridică.

- Vom vorbi din nou despre asta în câteva zile.

- La revedere, domnule Farringer.

Ieşi din biroul lui. „în câteva zile nu se va schimba nimic. Nu pot să-mi abandonez copiii, nici să renunţ la locul de muncă. Ce să fac?” se întrebă Ariane.

Capitolul 1

- Aş vrea să vorbesc cu Steve Elliot, sunt Ariane Randles.

- Domnişoară Randles, nu închideţi!

- Alo?

- Steve.

- Ariane! Sunt fericită că te aud! Ce faci?

- Bine! Steve, ne putem vedea după-amiază? Aş vrea să vorbim.

- Vino la birou. Ce s-a întâmplat?

- Nu pot să-ţi spun la telefon. La ce oră să vin?

- La ora două, dacă vrei.

- Perfect! Pe curând!

O dată obţinută întâlnirea, îi mai rămânea să găsească o cale să-l convingă pe Steve să-i vândă terenul. Karen stătu cu ea cea mai mare parte din timp. Luară masa împreună. Prietena ei îi spuse dinainte mai multe argumente pe care ar fi putut să le folosească Steve ca să nu vândă terenul. Ariane îşi construi o pledoarie cât mai convingătoare.

- N-are nici un motiv să vândă! A făcut o afacere foarte bună şi nu poţi să ai pretenţia să-ţi cedeze terenul doar pentru ochii tăi frumoşi.

- Ai dreptate, are şi asociaţi. Nu poate face chiar ce vrea el. Dacă n-o să vrea, voi încerca să.

- Ce! Ai o idee nouă!

- Să mă căsătoresc cu el!

- Ariane!

- Glumesc! Nu mă voi căsători niciodată din interes!

- Nu poţi să negi că e fermecător!

- E un seducător! Chiar tu mi-ai spus şi am destule probleme pe cap fără.

- Totuşi.

- Haida-de! Ti-am spus c-am glumit N-ar fi trebuit să spun asta!

- De acord! Renunţ!

- Mulţumesc. Tot ce-mi rămâne de făcut e să-i arăt cărţile mele şi să mă rog ca el să nu aibă careul de aşi.

* * *

- Ariane, ce vrei să faci?

- Să-mi răscumpăr terenul.

- Nici nu m-am gândit la asta! Dar nu pot să fac nimic pentru că nu sunt singur în această afacere.

- îl cumpăr la preţul pe care mi-l cereţi.

- Nu e vorba de preţ. Sunt legat de asociaţii mei.

- {i dacă ai fi singur?

Ezită înainte să răspundă. Dacă era singur, i-ar oferi acest teren. Ea luă această tăcere drept refuz.

- Exact asta credeam şi eu!

Ariane fierbea de furie.

- Voi găsi asociaţii tăi, dacă există. Nimic nu mă va opri.

- Nu pot şi nici nu vreau să te sfătuiesc să nu faci asta. îţi voi da adresele lor, sunt membri ai familiei mele. îi cunosc şi crede-mă: nu vor vinde! Unchiul meu Philip are terenul din nord şi se ocupă de aducerea apei. Vrea să-şi construiască un hotel de lux şi un restaurant, el.

- Am înţeles!

- Oferta mea rămâne valabilă. Pot să-ţi ofer acţiuni.

- Nu vreau nimic din ce-ţi aparţine. Prefer să-mi investesc banii în altă parte.

- Nu vorbesc despre bani!

- Un cadou! Ce drăguţ!

- Termină cu sarcasmele! Nu vreau să-ţi fac un cadou, ci să-ţi propun un târg.

- Vreau să construiesc un teren de golf şi ţin la acest proiect ca la ochii din cap. Totuşi, nu vreau să profit de ofertele tale.

- Ai auzit ce-am spus?

- Am auzit destul. La revedere, domnule Elliot.

- Ajută-mă cel puţin să-l concep.

- Ai văzut planurile mele.

- Sunt un amator în comparaţie cu tine!

Nu-şi crezu urechilor. El, un arhitect celebru, să vorbească astfel! Se întoarse.

- Nu ştiu ce joc faci dar.

- Nu-i un joc pentru mine.

Rămase fără grai în faţa sincerităţii lui. Gânduri contradictorii o asaltau. Oare încerca s-o transforme într-o jucărie? Tatăl ei distrusese fără să vrea cariera de solistă a mamei ei, Glen dorise s-o reducă la zero, domnul Farringer se opunea proiectelor ei. iar Steve. Ce voia el?

- Ai fost foarte drăguţ ieri seară, îţi mulţumesc. Data viitoare când voi dori să fiu furată, voi şti la cine să apelez. La revedere.

Deschise uşa şi când se trezi pe culoar se gândi că fusese cam nedreaptă, dar intră repede în lift să nu-şi lase timp să se gândească prea mult la asta.

Steve o privi cum se urcă la volanul maşinii şi porneşte în trombă. De ce reacţiona astfel? Aşadar, nu voia să-l mai vadă, altfel de ce i-ar fi spus „domnule”? Se simţi obosit, trist şi mai singur ca niciodată.

* * *

Ajunse la locul unde erau copiii. O aşteptau, plini de speranţă şi a doua lecţie fu mai bună decât prima. Toţi voiau să înveţe şi făceau tot ce trebuia să joace cât mai bine. Ariane era bucuroasă să constate că nu făcuse degeaba atâtea eforturi. După lecţie, îi conduse acasă. Copiii îi mulţumiră cu entuziasm şi promiseră să vină şi săptămâna viitoare.

O dată ajunsă la ea, grijile o invadară din nou. Până acum avusese câte ceva de făcut, dar când

rămânea singură îşi dădea seama că situaţia e disperată.

Trebuie să fac ceva, nu pot să mă dau bătută! Mai întâi, Steve nu mai există pentru mine! E simplu, e foarte simplu! Apoi am nevoie de o baie bună! încercă să citească o carte, dar literele parcă îi fugeau dinaintea ochilor. Cu atât mai rău! Dar ce mai conta? Trebuia să renunţe la proiect, iar Harry Richards putea să lucreze pentru Farringer. Până la urmă, poate că acesta era un schimb convenabil. Directorul va avea ce-şi doreşte, iar Barry va putea să ţină în continuare cursuri pentru juniori. Dacă va fi nevoie, va insita pe lângă Harry să accepte.

Dar, dacă totuşi va refuza să plece la Huston? Putea să conteze pe el?

Nervoasă, se ridică din cadă, se înfăşură în halatul de baie şi se duse să-i telefoneze lui Harry.

Acesta nu se opuse, era chiar încântat să plece la Huston şi-i mulţumi. Domnul Farringer dispunea de mijloace financiare superioare, iar proiectul era chiar interesant.

- Harry, mulţumesc, mulţumesc mult, îţi promit să te caut imediat ce voi rezolva problema.

închise, uşurată că rezolvase această situaţie. Tocmai cucerise prima bătălie: „copiii ei” vor învăţa să joace golf!

A doua problemă urma să fie şi ea rezolvată.

Domnul Farringer voia cel mai bun profesor de golf din regiune! Ei bine, îl va avea! Va sacrifica dimineaţa ei liberă.

A treia problemă o reprezenta răscumpărarea terenului şi pe moment nu avea nici o soluţie. Totuşi, va găsi una! Se aşeză în pat şi întinse braţul să stingă veioza. O rază aurie îi atrase atenţia. Butonii lui Steve! îi lăsase aici săptămâna trecută, iar ea încă nu-i observase! în mod sigur, orice ar fi făcut, Steve exista bine-mersi.

Somnul ei fu lung şi agitat. Apache-Feather nu exista pe hârtie, dar exista în visele Arianei. Toată noaptea visă deşertul, vegetaţia, a opta şi a noua gaură, un act disperat care o făcuse să se arunce în faţa buldozerului ca să-i oprească înaintarea. Dimineaţă se trezi obosită, deprimată şi foarte somnoroasă.

Se ridică totuşi dintr-un salt, făcu un duş şi se duse la Steve la birou. Fără să-i explice secretarei motivul vizitei, dădu buzna în birou.

Steve nu ridică privirea, crezând că e secretara.

- Verifică dosarul Grossman, te rog.

- Bine, domnule.

Ea îl observă câteva secunde. Cât era de frumos! Ghicea albastrul ochilor lui sub pleoapele lăsate, iar mânecile ridicate descopereau braţele bronzate, ale căror muşchi tresăreau de fiecare dată când dădea

foaia. O şuviţă căzută pe frunte îi dădea un aer copilăresc şi trebui să se străduiască să nu facă un pas şi să-l atingă.

Un timp el nu ştiu că e acolo. Când o văzu, se ridică brusc de pe scaun, ajunse lângă ea şi-i puse mâna pe umăr.

- Ia loc, te rog. Vrei o cafea?

- Da, mulţumesc.

- Să nu pleci!

Se aşeză, mirată, crezând că o va chema pe secretara lui, dar se întoarse câteva minurte mai târziu cu o tavă în mână. îi dădu o ceaşcă, apoi se aşeză lângă ea.

- Credeam că joci golf cu domnul Adams, vineri dimineaţa.

- Aveam ceva mai important de făcut. Voiam să-mi cer scuze pentru ceea ce-am spus ieri.

- Dar, Ariane, nu trebuia!

- E foarte normal, nu voi începe munca la noul meu patron dacă e supărat pe mine.

- Dar nu eram supărat!

- Ar fi trebuit să fii, m-am comportat ca o. ca o.

- O persoană care a suferit foarte tare. Dar acest nou loc de muncă. Vrei să spui.

- Accept oferta dacă mai e valabilă.

- Stai puţin, vorbim despre acelaşi lucru? Larine?

- Nu, cred că după mica discuţie pe care am avut-o cu domnul Farringer, voi rămâne la Sun Fair.

- Aşadar, Apache-Feather? Chiar accepţi?

- Da.

- Nu mai speram, totuşi, voiam atât de mult! Dar cum se face că ţi-ai schimbat hotărârea?

- Nu ştiu.

Nu îndrăznea să-i spună ca s-a trezit cu un

presentiment. Bunicul, apoi tatăl ei se luptaseră să păstreze acest teren, iar ea avea convingerea că va fi din nou al ei. Nu putea să-i spună lui Steve, era prea ciudat, dar în adâncul inimii ştia că avea dreptate.

- Nu contează! Important e să lucrăm împreună!

- în acest caz, să plecăm la drum cum trebuie şi să reglăm toate conturile.

Tânăra femeie scoase din geantă o cutiuţă pe care o deschise. Când văzu butonii, sângele îi îngheţă în vine. Era clar că, de acum înainte, nu voia să aibă cu el decât o relaţie profesională. Trebuia să-i recâştige încrederea şi s-o ia de la capăt. Nu voia s-o rănească şi-i întinse mâna cu amabilitate.

- Pentru o bună colaborare! {i mulţumesc pentru că mi i-ai adus înapoi.

- Să fie într-un ceas bun!

- Ai câteva clipe libere? Trebuie să ne organizăm.

- Am timp.

Ea se aşeză dreaptă pe scaun, iar el luă loc la birou. Stabiliră orele când vor lucra: vineri dimineaţa şi duminică.

- {i seara?

- Poate că vom avea nevoie şi atunci de tine. Asta va fi în funcţie de anotimp şi de cereri. în plus, trebuie să fii foarte des pe teren. Treburile trebuie supravegheate şi nu vreau ca greşeala cu dealul să se repete.

- Ai dreptate, pe teren pot apărea multe complicaţii care nu sunt prevăzute în planuri. De altfel, nu voi fi niciodată la club joia.

- Am înţeles. Vom fi nevoiţi să ne descurcăm singuri, chiar dacă vor fi probleme. Fii liniştită, sunt glumeţ şi la serviciu.

- Sunt fericită să aud asta!

- Bine, cred c-am stabilit punctele principale.

- Da, iar eu trebuie să merg să-l văd pe domnul Farringer. La ce oră trebuie să vin duminică?

- Devreme. La ora şapte.

- Perfect.

îi dădu o cheie.

- Clădirea e închisă duminica. Va trebui să intri prin altă parte.

- O voi găsi eu! Ne vedem duminică!

- Pe duminică, Ariane!

* * *

Duminică dimineaţă, era nervoasă. Străzile din Albuquerque erau pustii, iar atmosfera puţin neobişnuită. Totuşi, de joi, lucrurile se petrecuseră exact cum dorise. Domnul Farringer acceptase toate propunerile. Harry va lucra la Huston, Tony va avea lecţia marţi după-amiază datorită unei schimbări de ultimă oră, iar ea putea să-şi ţină cursurile joi. Dar perspectiva de a a lucra cu Steve o îngrijora puţin. Se hotărâse să nu mai aibă cu el decât o relaţie

profesională, dar nu era prea sigură că o să poată rezista incredibilei atracţii pe care o exercita asupra ei.

- Sper că ţi-e foame, îi spuse el, cum intră pe uşă în birou. Am comandat micul dejun.

- E o idee bună!

- Era cel mai simplu lucru dintre cele pe care trebuie să le facem azi. Nu e prea plăcut să lucrezi pe stomacul gol, nu crezi?

Terminară micul dejun şi începură să lucreze. Steve se purtă foarte amabil de-a lungul acestei prime şedinţe. Astfel, Ariane se convinse că intenţiile lui erau dintre cele mai bune şi încetă să se mai teamă de propriile reacţii. Apache-Feather se transforma încetul cu încetul din vis în realitate.

Steve însă se îngrijora. Relaţiile dintre ei rămaseră strict profesionale şi, cu cât trecea timpul, cu atât Ariane devenea mai distantă. Din clipa în care se aşeza la masa de lucru, Ariane se transforma într-o tânără femeie studioasă şi eficace, care nu mai avea nimic în comun cu femeia plină de dorinţă pe care o ţinuse în braţe acum câtva timp. El avea grijă să nu grăbească lucrurile, dar începea să-şi piardă speranţa c-o va mai recuceri vreodată. Totuşi, fără să vrea, atitudinea lui era din ce în ce mai tandră, iar ea simţea acest lucru.

Tânăra femeie era emoţionată la gândul că un

bărbat ca el era atât de vulnerabil, dar nu era încă pregătită să-i răspundă la sentimente.

Când se gândi mai mult la asta, adevărul ieşi la iveală fără greutate: încă îl iubea.

O dată cu venirea verii, sentimentele ei deveniră din ce în ce mai puternice, şi începu să propună cât mai multe şedinţe de lucru pentru a-l vedea cât mai des.

Steve văzu această schimbare şi înţelese că era timpul să facă primii paşi. într-o joi dimineaţă, îi telefon'.

- Am schimbat câteva detalii în legătură cu cea de-a unsprezecea gaură. Poţi să vii până la birou?

- Nu prea am timp. Trebuie să mă ocup de unul dintre elevii mei cei mai mici.

- Credeam că nu faci cursuri cu ei vara.

- Aşa e, dar Rudolfo trebuie să participe la un turneu şi i-am promis că-l ajut.

- Grozav! Sunt sigur că nu se va supăra că unul dintre prietenii tăi te va însoţi la antrenament.

- Nu. Te aştept!

O jumătate de oră mai târziu, Steve sosi la volanul Mercedesului şi plecară împreună spre Rudolfo. Ariane se uită repede peste proiectul pe care-l adusese el, dar nu făcu nici un comentariu. Uitară de muncă din clipa în care ajunseră la băiat acasă. Mama lui fu încântată s-o cunoască în sfârşit pe Ariane, iar băiatul o privea cu atâta admiraţie, încât Steve fu emoţionat. Luară loc în grădină.

- Tu ai plantat toate acestea? E magnific!

- E simplu, domnule Elliot. Vă voi explica.

Rudolfo, radios, scoase instrumentele şi seminţele şi-i făcu o demonstraţie completă.

- Bravo! Am un nepot care îngrijeşte cactuşi, va fi foarte încântat dacă i-ai da câteva explicaţii, căci e mai puţin priceput decât tine. Poţi să-mi scrii tot ce mi-ai explicat?

- Unde locuieşte?

- Fii liniştit! Foarte departe de aici. Nu se poate compara cu tine!

- Atunci, sunt de acord!

Luă o foaie de hârtie şi începu să scrie şi să facă scheme foarte complicate. Mama lui îi servi cu un lichior pe care îl preparase singură. Atmosfera era foarte veselă şi Ariane fu fericită că venise şi Steve cu ea. Acesta ştiuse cum să câştige bunăvoinţa băiatului şi a mamei. Lucrară mult timp, apoi se hotărâră să plece. Băiatul îi conduse până la maşină, foarte încântat de această vizită.

- Nu vrei să cinăm în oraş?

- Aş vrea să gătesc ceva. Te simţi în stare să încerci necunoscutul?

- Cu plăcere! Ce pregăteşti?

- E o surpriză, dar s-ar putea să nu-ţi placă!

în acea dimineaţă, nici nu-i trecuse prin cap că ziua va fi atât de agreabilă! încercă s-o ajute, dar tânăra femeie îl rugă să rămână pe scaun, fără să privească ce pregăteşte. îi permise, în schimb, să pună tacâmurile.

- Ariane, e picant! Spuse el când luă prima înghiţitură. De unde o cunoşti pe bunica mea?

- Poftim? Dar n-o cunosc.

- Totuşi, reţeta ei de *chili* e un secret de familie, iar tu o faci la fel de bună ca ea.

- Dar e reţeta mea!

- Exagerezi! Cum se face că nu mi-ai spus niciodată că ştii să găteşti mâncarea mea preaferată?

- Mă flatezi! Mi-era teamă că n-o să-ţi placă!

- Cum se poate? De acum încolo mă voi gândi de două ori înainte să te invit să mâncăm la restaurant.

- Dar nu-mi place ideea să fiu bucătăreasă în fiecare seară.

- Glumeam, Ariane!

Izbucniră în râs şi toată tensiunea dintre ei dispăru. Era aceeaşi atmosferă destinsă de acum trei luni, când cinaseră pentru prima oară împreună.

- Steve, gustă asta! Am făcut chiar şi cafea mexicană!

Ea îi dădu o cană din care se răspândea o aromă plăcută.

- N-am mai pregătit de ani de zile. Sper să fie bună.

- Mmm. Nimic mai bun după o mâncare condimentată!

Steve, fascinat, nu reuşea să-şi ia privirile de la Ariane care ţinea cana cu două mâini, ca un copil. Buzele ei senzuale îi aminteau de singura noapte petrecută împreună.

- Vrei să plantezi arbuşti în apropierea găurii unsprezece?

- Da, în sfârşit.

- E aceeaşi schemă pe care mi-ai arătat-o marţi?

- Ce memorie ai! Ne-am uitat cu multă atenţie peste ea atunci.

Bărbatul încerca să-şi recapete stăpânirea de sine, căci Ariane luase un ton profesional şi el trebuia să se prefacă din nou.

- E un copac care incomodează în apropierea găurii unsprezece. Mă gândeam să-l tăiem, dar trebuie să plantăm ceva pentru a avea măcar puţină verdeaţă. Nu sunt prea sigur.

- Steve Elliot nu e sigur!

- Sedus mai degrabă! Ascultă-mă bine, doamnă! N-am venit să vorbim despre terenul de golf, ci pentru că voiam să te văd!

- Dar m-ai fi văzut mâine dimineaţă!

- *Domani! Domani*.... era prea departe, iar eu voiam să-l cunosc pe Rudolfo şi cactuşii lui.

- Ştii, prima dată când a venit la Shooting Star, nici nu putea să ţină crosa în mână, iar acum e cel mai bun dintre copiii defavorizaţi.

- Te adoră!

- Şi eu pe el!

- Ştiu pe cineva care ţi-ar plăcea foarte mult dacă l-ai cunoaşte.

- Pe cine?

- Pe nepotul meu, despre care i-am vorbit lui Rudolfo. Se numeşte Gilbert, dar nu-i place deloc să i se spună astfel. Trebuie să-l strigi Gill.

- Atunci, îi voi spune Gill.

- Vrei să-l cunoşti?

- Cum?

- Aş vrea să te prezint familiei mele... în acest week-end. Am putea pleca devreme, de dimineaţă.

îşi ţinu răsuflarea, aşteptând răspunsul ei.

- Crezi că putem să lăsăm nerezolvată această problemă de pe viitorul teren de golf? răspunse ea, ascunzându-şi tulburarea.

- Pune cana undeva şi vino aici. Am impresia neplăcută că-ţi baţi joc de mine.

- Nu-i adevărat!

O trase spre el şi-i puse capul pe umărul lui.

- Ce spui, vii cu mine?

- Chiar dacă râd de tine?

- O să regreţi că nu mi-ai răspuns.

- {i care va fi pedeapsa?

El îi atinse gura cu buzele lui. O înlănţui cu braţele şi sărutul lui de licean se transformă într-unul de bărbat pasional. Tânăra femeie îi înconjură gâtul cu braţele şi se rugă să continue. Simţea forţa corpului lui puternic lipit de al ei şi se întrebă cum putuse să trăiască toate aceste luni fără să-l atingă.

Ea îi mângâie faţa cu o mână nerăbdătoare,

punând capăt acestui sărut care îi ducea din ce în ce mai departe pe culmile plăcerii reţinute atât timp. îl sărută pe obraz, apoi mâinile ei coborâră pe pieptul lui musculos apreciind desenul ferm al muşchilor.

- Ariane!

Ea simţea bătaia sacadată a inimii lui care lovea să-i spargă pieptul şi această dovadă de dragoste îi dădea curaj. Se apropie cu buzele de pielea lui caldă şi depuse zeci de săruturi fierbinţi care-l făcură să-şi piardă orice control.

Steve, impresionat de naturaleţea Arianei, era atât de emoţionat de mângâierile ei încât avea impresia că niciodată n-a iubit-o mai mult ca acum. Purtat de dorinţă, fu gata să se ridice şi s-o ia pe sus pentru a o duce în dormitor. în ultima clipă, reuşi să se abţină pentru că nu voia s-o sperie. De aceea se apropie lin de ea, o mângâie uşor pe şolduri, îi înconjură talia delicată şi o ţinu astfel câtva timp. Apoi îi descheie hainele şi foarte repede tânăra femeie rămase goală în braţele lui.

Tremurând, se lăsară purtaţi de un uragan care-i apropia fără să-i poată rezista. Bărbatul o sărută îndelung în timp ce corpul

i se transforma într-un cărbune încins pe altarul dragostei.

- Steve!

O ridică în braţe şi o duse în dormitor. Patul moale

era un port binefăcător pentru cei doi naufragiaţi. Săruturile lui Steve deveniră din ce în ce mai îndrăzneţe, în timp ce Ariane începu să scoată mici gemete senzuale. Mâinile lui Steve erau la fel de fine ca mătasea.

- Iubeşte-mă, Steve.

Se lipi de el cu pasiune, iar bărbatul îi răspunse cu aceeaşi frenezie.

Orientaţi de o sete nemaipomenită de iubire, atinseră împreună culmi neştiute ale extazului. Fiecare voia ca celălalt să se simtă bine şi amândoi ar fi vrut ca această noapte să nu se mai termine.

Câtva timp după momentul suprem, se priviră adânc în ochi şi înţeleseră că se iubesc.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, un buchet mare de trandafiri o aştepta pe măsuţa care fusese adusă în biroul lui Steve special pentru ea. îi era puţin ruşine că cedase atât de uşor noaptea trecută, dar această atenţie delicată din partea lui o asigură că nu făcuse rău. Lângă buchet găsi un bilet: „Poate cafeaua mexicană a fost de vină, dar aş prefera să fi fost eu vinovatul. Te sărut cu dragoste. Steve.”

Era singurul vinovat! Nici un bărbat n-o mai iubise ca el. Senzaţii atât de puternice ca flăcările o luară cu asalt încât trebui să se aşeze. Reuşi să citească un mesaj care era tot pe măsuţă: „ Mă întorc imediat după ce se termină reuniunea. Bagajele mele sunt gata. Ale tale?”

- Cum te simţi în această dimineaţă?

Tânăra femeie tresări la auzul vocii lui Steve şi ridică privirea. Bărbatul îi zâmbea cu dragoste.

- îmi voi face bagajele mai târziu!

- Nu uita reţeta de *chili!* Vreau s-o vadă şi bunica.

- Promit!

* * *

Fu primul lucru despre care vorbi când ajunseră la bunicii lui.

- E foarte important! îi spuse el Arianei care nu era convinsă.

Bătrâna doamnă era în bucătărie, aplecată deasupra unei oale care fierbea.

- Steve! Ai venit mai devreme. E o minune!

îl sărută şi fără să aştepte ca acesta să facă prezentările, o luă de mână şi o invită să se aşeze pe un fotoliu din lemn alb.

- Acest băiat ar fi fost în stare să întârzie chiar şi la nunta lui! Din păcate, mă îndoiesc că e atât de deştept încât să se însoare!

Apoi puse o mână pe umărul Arianei.

- Bunico, Ariane a adus ceva care s-ar putea să te intereseze.

- Adu-mi, te rog, ochelarii! Sunt lângă cuptor, nu-i vezi?

- Vrei să-i fierbi? Ai descoperit un nou ingredient?

- Acest copil e chiar obraznic! îi spuse Rosa Arianei, făcându-i cu ochiul. Cu toate acestea, ne-am hotărât să-l păstrăm. Ştii, sunt foarte fericită că te-am cunoscut.

Continuă în şoaptă:

- Ştii, din primăvară vorbeşte numai despre tine. Ei, Steve, unde sunt ochelarii mei?

- Ia te uită. erau pe masa de călcat!

- Să vedem.

Citi reţeta cu interesul unei bucătărese pricepute.

- Unde ai găsit asta?

- O am de la Ariane!

- E ciudat. E exact reţeta pe care o ştiu eu.

Se întoarse spre Ariane cu un aer complice.

- Să fii atentă când prepari această reţetă. După nuntă, era să ne despărţim din cauza acestei reţete.

- {tiam eu că e aceeaşi! strigă Steve cu bucurie.

O sărută cu foc pe obraz pe bunica lui.

- Ce-i cu acest zgomot?

Un bărbat în vârstă apăru în pragul uşii.

- Nu-i da atenţie, îi spuse Rosa Arianei, e convins că Steve vrea în sfârşit să-şi întemeieze o familie.

- V-a cerut în căsătorie până acum? întrebă bătrânul cu o voce puternică.

Ariane dădu din cap în semn că nu şi se pregătea să-i dea o lungă explicaţie, dar n-avu timp.

- Hm! N-are bun-simţ!

- Ariane, ţi-l prezint pe bunicul meu.

- încântată de cunoştinţă, domnule Elliot! Steve mi-a vorbit foarte mult despre bunicii lui.

- Nu mă îndoiesc de asta, spuse Rosa luând mâna soţului ei.

- Ştii că aceşti doi copii care sunt acum în faţa ta construiesc machete până în zori: avioane, maşini.

- Rosa, dezvălui chiar toate secretele de familie! N-ai nici un respect pentru lucrurile sacre. Vrei ca

această frumoasă tânără să ştie tot despre noi?

- Cred că merită, e prima dată când Steve ne prezintă o tânără.

Ruşinat ca un copil, Steve roşi tot.

- Rosa, opreşte-te. Nu vezi că nepotul nostru se ruşinează?

- Cu ce te ocupi?

- Ah, Phillip! Ai apărut! Ne faci o cafea?

- Dar e proaspătă, Rosa?

- Ce întrebare prostească! în sfârşit! Bărbaţii sunt complicaţi câteodată. Pune cafeaua, Phillip!

Ariane vru să se ridice.

- Stai jos, Ariane. Priveşte spre nord. Acolo e casa lui Phillip.

- La ce oră vin John şi Lucy?

- Steve, dacă tatăl tău va şti că eşti aici, nu va veni nici măcar să te salute, spuse Phillip pe un ton neutru.

Ariane îi observa pe toţi cu o curiozitate vie. Avu impresia că glumeşte, dar nu era sigură.

- Nu te îngrijora, Ariane! Noi avem un umor mai special, dar te vei obişnui repede. Iar Phillip glumeşte fără să zâmbească.

Cele două femei izbucniră în râs când văzură expresia nemulţumită a bărbatului.

Aroma puternică a cafelei se răspândi repede în bucătărie. Jenny, soţia lui Phillip, veni şi ea şi se aşeză lângă soţul ei. Apoi apăru John, fratele lui Steve, împreună cu fratele lor mai mic, Gilbert, pe care Ariane îl numi doar Gill. Tânăra femeie fu prezentată tatălui lui Steve, John- Joseph, şi mamei lui vitrege, Lucy. Spre marea uşurare a Arianei, o mare parte dintre membrii familiei erau în vacanţă. N-ar fi putut să reţină atâtea nume!

Fiecare vorbea, râdea, chiar se certa cu ceilalţi, într-o atmosferă foarte primitoare. Ariane nu cunoscuse până acum plăcerile pe care ţi le poate aduce o familie numeroasă şi era fericită să fie în mijlocul acestei cete gălăgioase. Masa pregătită de Rosa era foarte bună şi toţi mâncară cu plăcere, lăudând-o. După ce luă şi ultima înghiţitură, merse în bucătărie unde se aflau deja Rosa şi Lucy şi pregătiră împreună paharele cu tequila.

- Vreau să închin un pahar pentru tânăra noastră invitată: fie ca fericirea ei să dureze toată viaţa!

Toată lumea ridică paharul spre marea mirare a Arianei, care nu se aştepta la o astfel de primire călduroasă. Bău o gură de tequila, străduindu-se să nu tuşească, dar ochii i se umplură de lacrimi.

După ce terminară, se ridicară toţi şi strânseră masa.

- Nu vrei să ne plimbăm puţin? Ţin neapărat să-ţi

arăt ceva.

- Cu plăcere.

Făcură câţiva apaşi în parcul plin de arbuşti şi de trandafiri. Casele membrilor familiei erau construite la distanţe aproape egale şi formau un ansamblu armonios.

- Ce voiai să-mi arăţi?

- E aici, în spatele copacilor.

Mai merseră puţin şi descoperiră o căsuţă din lemn construită cu imaginaţie.

- Tu ai făcut-o?

- Da, ţin foarte mult la ea.

Intrară şi văzură că bagajele lor erau deja acolo, aşezate în faţa şemineului.

- Când ai făcut focul?

- L-am rugat pe Gill să-l facă. Era foarte bucuros că poate să facă ceva pentru tine; deja te place mult.

- Să nu uiţi să-i dai sfaturile de la Rudolfo despre cactuşi.

- I-am spus că ai tu ceva pentru el.

- E un copil adorabil.

- Şi tu eşti. Familia te-a adoptat!

- Mai puţin unchiul tău, Phillip.

- E puţin mai morocănos, dar o să vezi că poate să fie şi fermecător.

- Bunica ta chiar spunea adevărul? Nu râde

niciodată?

- Eu l-am văzut zâmbind.

Ea aşteptă o explicaţie, dar acesta nu apăru.

- Cu ce ocazie?

- Când face o afacere foarte bună.

- Mai e încă în afaceri?

- Va rămâne până când va muri. Cel puţin el aşa spune, iar eu tind să-l cred.

Luară loc pe scaune în jurul vetrei şi discutară până noaptea târziu. Pe la ora două, Ariane, deşi se simţea obosită, nu îndrăznea să spună acest lucru. O ruşine inexplicabilă o împiedica. Petrecuseră deja o noapte împreună şi se întreba ce se va întâmpla mai departe. Dar, cu cât trecea timpul, cu atât era mai relaxată. Steve făcu patul mare şi vechi, dar impunător. Tânăra femeie se duse în mica sală de baie unde stătu câtva timp. Cuvintele Rosei o puseseră pe gânduri.

Era prima oară când Steve aducea o femeie aici. Cum trebuia să interpreteze acest lucru? Se simţea măgulită şi neliniştită în acelaşi timp. în sfârşit, se hotărî să se întoarcă şi să intre în patul îngheţat. Steve o luă în braţe s-o încălzească. Schimbară câteva săruturi care se transformară într-o pasiune fără cuvinte. Oare o va iubi mult timp de aici încolo, fără s-o ceară în căsătorie? întrebarea rămase fără

răspuns, căci adormi legănată de braţele bărbatului pe care-l iubea.

Foarte de dimineaţă, se ridică din pat fără să-l trezească pe Steve care doarmea ca un prunc.

Făcu repede un duş, îşi luă pe ea un pulover gros şi o pereche de blugi, apoi ieşi. Voia să facă o plimbare în parc. Un deluşor acoperea valea unui râu. în apropiere galopau nişte cai pe iarba udă a dimineţii. Noaptea trecută Steve îi povestise despre dragostea pentru cai a fratelui lui şi a lui Gill. Trase concluzia că în vale se află casa lor.

Când se întoarse la cabană, văzu că partenerul ei încă dormea şi se hotărî să pregătească micul dejun. Când simţi aroma cafelei aburinde, bărbatul deschise ochii.

- Ce idee bună! spuse el şi sări jos din pat.

- Sper că ţi-e foame, am pregătit ouă cu şuncă.

- întotdeauna mi-e foame! Patul e cald încă, îi spuse el la ureche.

- Treci la masă!

Se hotărâse să aplice metodele Rosei, care i se păruseră foarte eficace.

- Bine, doamnă! Ştiam eu că-i o idee rea să te prezint bunicii!

- Teoriile ei mi se par chiar interesante.

- Poate, dar nu trebuia să le adopţi atât de repede!

- E dovedit ştiinţific că anumite lucruri nu se învaţă decât dacă le aplici în practică.

Serviră micul dejun glumind unul pe seama celuilalt şi se amuzară ca doi adolescenţi. Apoi spălară vasele împreună. Ariane îşi strânse lucrurile şi se pregătea să facă patul când Steve o opri.

- Lasă-mă pe mine. îl fac eu.

- îl termin într-un minut.

- îl facem mai repede dacă te ajut.

- E adevărat că totul e mai uşor dacă eşti în doi.

O luă în braţe.

- Ce vorbe frumoase! {i dacă am aplica teoria în practică?

- Dar, Steve! Credeam că trebuie să aranjăm repede casa.

- Greşit! Avem tot timpul.

Cu un gest viclean şi neaşteptat, Ariane fugi din braţele lui şi aruncă spre el o pernă.

- Iată ce păţesc cei care nu ştiu ce vor!

El îi trimise perna înapoi.

- N-ai nimerit, dragul meu!

Alergară în jurul patului punând din când mâna pe câte o pernă şi aruncând-o în celălalt.

- Ariane, ar trebui să ne jucăm aşa la birou! Ne-am mai relaxa şi noi!

El se opri puţin şi se adresă cuiva care ar fi putut să fie ascuns pe undeva prin cameră.

- Crede că a câştigat, dar nu ştie ce-o aşteaptă.

Se aplecă brusc tocmai când Ariane fugea spre el. Atunci se ridică şi o prinse în braţe când se aştepta mai puţin.

- Acum ce mai spui? Renunţi?

- Niciodată!

O strânse atât de tare în braţe că nu se mai putu mişca.

- Eşti sigură?

- Mai bine mor!

Tânăra femeie ştia că el câştigase pentru că era mai puternic, dar senzaţiile care o încercau când stătea lipită de corpul lui erau atât de puternice încât nu voia decât să prelungească această clipă.

- Eşti la mâna mea, Ariane, iar eu nu tolerez revolta, îi spuse el, mângâind-o pe spate. De altfel, acesta nu e decât începutul!

încercă în zadar să se elibereze. Mâinile lui Steve alunecară pe corpul ei şi-i atinseră uşor sânii.

- Steve.

- Te predai?

- Nu!

Strânsoarea lui slăbi. îşi apropie buzele de gura ei şi o purtă în braţe până la pat, pe care se întinseră dintr-o singură mişcare. Steve o ţinea şi acum

prizonieră.

- Nu e prea târziu să te predai.

îi atinse ceafa, atât de uşor că Ariane să dădu bătută de bunăvoie.

- Te predai?

Dar ea râdea prea tare să-i mai răspundă lui Steve. Acesta îşi schimbă strategia. Săruturile lui deveniră mai tandre şi mai voluptuoase, gesturile lui din ce în ce mai senzuale.

- Steve, te rog! abia reuşi ea să spună.

Simţi că el se mişca uşor şi deschise ochii. Era complet gol şi se lipi de corpul ei. O trase mai aproape. Răsuflările lor se amestecau, iar Ariane îi răspunse cu pasiune la sărut. Se iubiră cu ardoare.

După ce cunoscură bucuria de a împărtăşi aceleaşi dorinţe, Steve îi zâmbi tandru şi dădu la o parte o şuviţă de pe faţa iubitei lui.

- Acum te predai?

- Da, dar cine e prizonier acum?

- Exagerezi!

încercă să se ridice, dar, de această dată, Ariane era cea care nu-l lăsă.

El se strâmbă puţin şi abandonă orice luptă.

- Vreau să câştig şi eu o dată!

Drept răspuns, ea îl acoperi cu pătura şi se refugie în baie.

* * *

Când fură gata, se duseră la părinţii lui Steve, care îi aşteptau. Acolo urcară pe cai şi plecară spre Gill. Steve îi povestise Arianei că-şi pierduse mama cu câţiva ani în urmă, iar tatăl lui se recăsătorise cu o femeie mai tânără, fermecătoare, Lucy. Amândoi îşi iubeau singurul fiu şi se înţelegeau perfect.

Gill îi aştepta, bucuros să-i vadă venind. O duse pe Ariane în staulul cailor şi-i arătă cu ce grijă se ocupa de ei. Mica lui grădină nu era atât de reuşită ca cea a lui Rudolfo şi când îi arătă scrisoarea cu sfaturi, acesta începu să scoată strigăte de bucurie.

- îmi dă exact sfaturile de care aveam mai mare nevoie! îţi promit că atunci când vei mai veni în vizită, grădina mea va fi la fel de frumoasă ca a lui. Mulţumeşte-i din partea mea!

Lucy, mama lui Gill, pregătise un picnic şi merseră împreună în parc. Toată lumea se simţi bine. Hotărâră apoi ca toată lumea să se vadă la Rosa şi Jacob pentru cină.

După picnic, Ariane şi Steve făcură o plimbare pe cai împreună cu Gill, care nu mai putea de bucurie.

- Nici nu mai pot să merg, îi mărturisi Ariane Rosei la cină. Nu sunt obişnuită să călăresc şi îmi simt picioarele moi!

- Nu te nelinişti! Bunica are o alifie fantastică!

- Da, Steve îţi va spune cum se aplică. Vă las flaconul.

- Vă mulţumesc foarte mult.

Phillip nu veni la cină şi, fără să ştie de ce, Ariane se simţi uşurată. Totuşi, conversaţia se învârtea în jurul uneia dintre cele mai reuşite realizări ale lui. Se specializase în răscumpărarea terenurilor ale căror proprietari nu plăteau impozitele şi el controla toate bunurile familiei.

Intuiţia Arianei îi spuse că Phillip era acela care intervenise ca terenul bunicului ei să nu poată fi irigat, ceea ce împiedicase ca turma lui să se mărească. Un sentiment de nemulţumire o cuprinse. Din fericire, nimeni nu observă nimic. Când veni clipa despărţirii, îşi dădu seama că e chiar veselă. O dată instalată în maşină, se întoarse spre Steve şi-l întrebă:

- Phillip, fratele bunicului tău, deţine un procent mare în Apache-Feather?

- Da, de ce?

- Simplă curiozitate. E un om de faceri de temut şi acum înţeleg de ce.

- De temut, da! {i eficient. M-a salvat de multe ori de la ruină.

- Ţi-a dat sfaturi?

- {i sfaturi, şi împrumut. îi datorez multe.

- Ţii mult la el?

- Se vede? Totuşi, ne certăm de multe ori.

- Da, dar se vede că vă unesc legături puternice. Ţi s-a întâmplat să nu fii de acord cu el?

- Ce întrebare curioasă!

- {tiu, dar mi-ar plăcea să-mi răspunzi.

- Tot ce pot să-ţi spun e că a pus întotdeauna pe primul plan interesele familiei. {tiu că nu-ţi place faptul că deţine o parte din Apache-Feather.

- Mă deranjează puţin.

- Noi toţi îl admirăm. N-ai nici un motiv să.

- Nu şi Rosa!

- Rosa e altfel. Ea e în fruntea familiei, nu bunicul, dar Phillip nu vrea să accepte asta.

- Nici nu mă miră!

Cât aş vrea să fiu Rosa! Să fiu atât de puternică! Ariane îşi dădu în sfârşit seama ce o împinsese să-l ajute pe Steve să facă planurile pentru club. Avea pământ, o casă şi o afacere. Iată ce admira la un bărbat! Continua tradiţia familiei. Voia să-şi alăture talentul celui al lui Steve şi să creeze ceva concret, durabil şi frumos!

Un sentiment de exaltare o învălui. Voia Apache-Feather doar pentru ea! Va reuşi cumva să-l convingă pe Steve şi pe ceilalţi din familie să-i dea înapoi

terenul, visul bunicului ei.

Capitolul 9

- Nu ţi-am povestit totul, Karen!

- Cum, mai este ceva?

Cele două prietene discutau de mai mult de o oră la o ceaşcă de cafea.

- Sunt îndrăgostită de el!

- Dar e minunat!

- Desigur, dar nu pot să mă împiedic să mă simt vinovată.

- De ce? Pentru că iubeşti?

- Nu, mai degrabă pentru că am o dorinţă foarte puternică să ne căsătorim.

- Vorbeşti serios?

- Oricum, nu mă va cere niciodată în căsătorie. Crede că, pentru mine, căsătoria este o oroare.

- {i chiar aşa a fost mult timp!. De ce nu-i spui că ţi-ai schimbat părerea?

- Nu pot să fac aşa ceva!

- Şi de ce nu?

- El nu mi-a zis nimic, doar bunica lui a spus câteva cuvinte despre acest lucru. Dar mai e o problemă şi mai gravă. Nu ştiu foarte bine dacă vreau să mă căsătoresc din dragoste sau ca să ajung proprietara lui Apache-Feather.

- Lucrurile nu sunt niciodată foarte simple, Ariane. Dacă îţi doreşti într-adevăr să fii soţia lui, Apache-Feather nu va mai avea atât de multă importanţă.

- Aşa crezi? Eu nu sunt sigură de nimic. Nu l-am mai văzut de două săptămâni, este plecat în deplasare. După ce se va întoarce, va trebui să stau de vorbă cu el.

- De ce? Este normal să-ţi doreşti Apache-Feather; poate ar fi mai bine să ştii ce-ţi doreşti.

- Şi-a dat seama că mă preocupă ceva, cu toate că nu vorbim decât despre probleme profesionale, se străduieşte să evite orice alt subiect.

- Cred că-ţi faci prea multe griji.

- N-ar fi mai bine să pregătesc ceva de mâncare? Mi-e foarte foame!

- Eu aud un zgomot ciudat!

- E soneria noului meu telefon! Fug să răspund; ia tu şunca din frigider, mă întorc imediat.

- Steve! Te-ai întors? Felicitări! Nu ştiam că vreţi ca Larine să facă parte din marele turneu de golf! Meriţi o medalie! E perfect.. .sunt sigură că turneul feminin va fi o reuşită. Bine. La revedere!

- Ariane, vreau să ştiu totul, spuse Karen cu nerăbdare.

- Este în California, nu ştie când se va întoarce, iar Larine va fi gazda marelui turneu de golf.

- Grozav! {i tu nu ştiai nimic?

- A fost chiar o surpriză!

- Bravo, Ariane, acum este timpul să-i arăţi cât eşti de talentată!

- Nu mi-a vorbit despre acest turneu! De obicei îmi vorbeşte despre toate proiectele, ceea ce înseamnă că acest proiect nu mă priveşte personal şi că n-ar vrea să particip.

- Se poate, Ariane! Ray îmi ascunde anumite lucruri chiar după atâţia ani de căsătorie! Nu-mi vorbeşte înainte despre lucrurile care ar putea să-mi facă plăcere!

- Poate că ai dreptate.

* * *

Karen îşi anulă lecţia din ziua următoare ca să poată să-l întâlnească pe soţul ei, iar Ariane profită de libertate ca să se ducă la birou. Spre marea ei surprindere, acolo îl întâlni pe unchiul Philip. Prezenţa lui o făcea nervoasă şi reuşi cu greutate să se concentreze asupra a ceea ce avea de lucru. în timp ce-şi aranja documentele, el veni să-i vorbească.

- Vreţi să vă ocupaţi de Apache-Feather în absenţa lui Steve?

- Nu ştiu despre ce vorbiţi! El mi-a telefonat ieri şi nu mi-a spus nimic.

Fără să-i răspundă, bărbatul ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să-i spună: „accepţi sau nu”. Ştia că Philip era acţionarul majoritar, dar nu suporta prea bine amestecul lui şi nici nu înţelegea tăcerea lui Steve. De ce nu-i propusese la telefon să-l înlocuiască?

îşi luă o săptămână de concediu de la Sun Fair, ca să poată să se dedice cu toată energia construcţiei lui Apache- Father. Cea mai mare parte a timpului îl petrecu pe şantier şi constată, cu mare bucurie, că fuseseră aduse instalaţiile pentru irigaţii. Şeful şantierului o consulta permanent. Cu toate acestea, nu-i plăcea deloc să-l vadă pe Philip urmărindu-i fiecare mişcare. Acesta apărea pe şantier fără să anunţe şi-şi nota ceva într-un carneţel, nespunând un singur cuvânt.

Vineri dimineaţă, Ariane sosi foarte devreme la Bold Corporation şi-l găsi pe Philip vorbind la telefon. Bărbatul îşi continuă conversaţia, fără măcar s-o salute. Ea nu se putu împiedica să asculte ce spunea.

- Spune-i lui Jenny să folosească tot ce crede de cuviinţă. Laura va mai sta mult? Când va putea să înceapă? Fă în aşa fel încât să înceapă cât mai repede posibil.

Fără să înţeleagă nimic din aceste frânturi de conversaţie, plecă repede din birou, sperând că Philip va rămâne înăuntru toată ziua şi că nu va veni la Apache- Feather. Din nefericire, la ora nouă era deja acolo dar, spre marea uimire a Arianei, se apropie de ea ca să-i facă un compliment.

- Foarte bine, ceea ce aţi făcut ieri a fost excelent!

- Despre ce vorbiţi?

- Inginerul voia să facă un lucru absurd! O gaură

în vârful unei coline! Aţi făcut foarte bine că aţi refuzat, vă felicit că n-aţi cedat!

- Vă mulţumesc.

- Nu aveţi de ce să-mi mulţumiţi! Aţi făcut o treabă bună, iar eu vă felicit.

Chiar dacă nu fusese un compliment plin de graţie, Ariane fu foarte impresionată si suportă mult mai uşor prezenţa lui permanentă.

Steve trebuia să se întoarcă peste două zile şi Ariane îi aştepta întoarcerea cu nerăbdare. Muncise foarte mult, pe şantier lucrările avansaseră foarte bine, iar ea aştepta să împartă aceste succese cu el. Vineri seara se duse la cumpărături, având grijă să cumpere ceea ce ştia că-i place lui.

A doua zi dimineaţă, după o vizită rapidă la şantier, se duse la Bold Corporation. Aici o aştepta o surpriză. Secretara lui Steve nu era la birou şi nici cei patru angajaţi nu se vedeau prin preajmă. Mai multe voci se auzeau din biroul lui Steve. Uimită, intră. O mulţime de persoane se uitau la televizor, unde se difuza un program prin cablu. Recunoscu imediat clubul „Larine”. Un sentiment de bucurie o invadă, terenul era minunat; ce mulţumire să ştie că Steve putea să primească acolo un mare turneu feminin! Deodată, sângele îi îngheţă în vene: camera nu mai explora terenul de golf, ci se fixase pe un cuplu. Bărbatul o ţinea pe tânăra femeie de umeri; zâmbind,

explica reporterilor că însoţitoarea lui, Laura Rogers, este de acum înainte responsabilă de Larine. Laura Rogers! Cea mai mare rivală a Arianei! Cea care a pus-o de atâtea ori în dificultate, jucătoarea plină de talent care câştigase atâtea turnee! Dar calităţile ei se opreau aici! Laura nu suporta înfrângerea, era în stare să exercite cele mai puternice presiuni psihice asupra rivalelor ei ca să le facă să piardă şi Ariane fusese deseori victima ei. Cele două femei se evitaseră de foarte mult timp şi acum Laura era pe ecran, protejată de braţul puternic al lui Steve, care îi oferea un roib magnific drept cadou de bun venit la club. Cuvintele lui Karen îi răsunară în minte: „Steve Elliot este un bărbat fermecător, dar şi un mare seducător. se poartă foarte frumos şi copleşeşte femeile care îl interesează cu multe cadouri alese cu grijă.” Apoi îşi aminti conversaţia lui Philip din ziua trecută. „Laura va rămâne multă vreme? Fă în aşa fel încât să înceapă treaba cât mai repede posibil.” Prin urmare, ea era acolo cu el. Lucra cu Steve!

Simţea durere în tot corpul, ca şi cum ar fi fost bătută: îi era ruşine că citise în faptul că era singura femeie pe care o prezentase familiei semnele unei pasiuni sincere. Nu era singura femeie din viaţa lui Steve! Dar de ce Laura Rogers? Nu mai rezistă, aşa că ieşi în tăcere din cameră şi alergă spre stradă, străduindu-se să respire din nou.

Când se întoarse, biroul lui Steve era gol, iar televizorul închis. Se aşeză pe scaun şi încercă să aranjeze nişte acte împrăştiate, dar se lăsă repede păgubaşă. Puteau să mai aştepte. îşi şterse repede lacrimile care-i curgeau pe obraji: nu voia să fie văzută în această stare!

Laura Rogers! Nu câştigase niciodată în faţa Arianei, dar acum, ce revanşă! Luând maşinal o hârtie de pe birou, găsi o petală de trandafir, din cei oferiţi de Steve. Ce eşec! Ea primise un buchet de trandafiri, iar Laura un roib pursânge!

Să mai rămână în birou i se păru imposibil. Ar fi mai bine să meargă pe şantier, unde poate cel puţin să respire un aer neatins de aceste trădări. Deodată, îi veni o idee nebunească. Se certase cu Steve pentru amplasarea uneia dintre găuri, dar până la urmă ajunsese la concluzia că ideea lui este mai bună, aşa că se hotărâse să-i facă pe plac. Ei bine, acum va face exact aşa cum vrusese la început. O discuţie rapidă cu şeful de şantier şi problema fu rezolvată.

Uşurată puţin de această mică răzbunare, se duse acasă şi se strădui să petreacă o duminică liniştită. Luni se întoarse la Sun Fair, îşi ţinu cursurile şi-şi făcu înregistrările după programul stabilit. în ziua următoare, intră cu un pas foarte hotărât pe uşa firmei Bold Corporation.

- Mă întorc la mine, mormăi Philip, trecând prin

faţa secretarei.

Nu o salută pe Ariane şi trecu pe lângă ea fără s-o vadă.

Ajunsă în birou, se aşeză pe locul el, ignorând privirea lui Steve, care se apropie de ea.

- Unchiul mi-a spus ceva ce n-am vrut să cred.

- Da? Despre ce e vorba? întrebă Ariane, aruncându-i o privire rece.

- Cred că ştii foarte bine despre ce e vorba!

- Am fost foarte ocupată! Poţi să-mi spui mai mult?

- Aş fi vrut să vorbeşti cu mine înainte...

- Acum vrei informaţii directe?

- Da, în general vreau să fiu bine informat.

- închipuie-ţi că şi eu vreau acelaşi lucru.

- Despre ce vorbeşti?

- Cred că ştii foarte bine.

El înaintă şi puse pumnii pe birou.

- Explică-mi de ce ai schimbat amplasamentul găurii.

- Mi-am dat seama că te înşelai.

- Poate că da, dar trebuia să vorbeşti cu mine mai întâi! Ştii cât ne costă această fantezie a ta?

- Muncim pentru viitorul clubului, pentru succesul lui, nu pentru eşec! Este la fel de mult profitul tău ca şi al meu!

- Cum poţi să vorbeşti despre profit, când i-ai pus pe muncitori la treabă o duminică întreagă?

- Nu te nelinişti, le voi plăti orele suplimentare. Spune-i scumpului tău unchi Philip că acest lucru nu-l va costa nimic în plus!

- Dar e imposibil! Plec pentru câteva zile şi când mă întorc, totul este transformat.

- Câteva zile? Cu totul, trei săptămâni!

- Te rog să nu te joci cu aceste cuvinte!

- Nu e deloc greu să fii pretenţios atunci când lipseşti atât de mult timp.

- Unchiul Philip mi-a spus c-ai lucrat foarte mult în această săptămână.

- Ţi-a spus şi că a trebuit să-mi folosesc zilele de concediu ?

- Nu cred că ştia.

- Nu contează. Te-ai gândit măcar un pic ce înseamnă să mă laşi singură pe şantier?

- Philip trebuia să .

- Să mă spioneze, nu? Să-mi urmărească fiecare pas şi-apoi să te ţină la curent cu tot ce fac?

- Nu i-am spus să facă aşa ceva!

- Nu vreau să ştiu ce i-ai spus să facă sau să nu facă. Rezultatul a fost că nu m-a părăsit o secundă, deşi cred că n-am nevoie de nici un sfat în domeniul golfului!

- Am oprit toate modificările pe care le aveai în

plan.

- Mi-ai lăsat responsabilitatea şantierului pentru atâta timp şi am fost nevoită să hotărăsc de una singură care este direcţia de mers.

- Nu vorbesc despre asta!

- Gândeşte-te bine, Steve. Această gaură e mai bine aşezată aşa cum am spus eu.

- Atunci? De ce mi-ai dat dreptate?

- Te înşelai de la început, dar am crezut că-ţi vei da seama la timp.

- Să discutăm din nou, vei vedea că argumentele tale nu rezistă.

- Desigur, în faţa unchiului Philip n-am nici un cuvânt de spus.

- îl judeci greşit, Ariane, trebuie să-ţi spun că te înşeli.

- M-am înşelat în multe privinţe în ultimul timp.

- Ce vrei să spui?

- Scuză-mă, sunt ocupată.

- Voi fi în biroul de jos dacă ai nevoie de mine.

Ariane se strădui să lucreze cât mai bine şi, când fu gata

să se întoarcă la Sun Fair, era frântă de oboseală. Ştia că-i datora o explicaţie lui Steve, hotărârea ei de a schimba locul găurii fusese stupidă, dar cum să se retragă acum? Cum să-i explice lui Steve că nu voia să-i reproşeze că a lăsat-o singură? Cum să-i spună

că puţin îi păsa de prezenţa unchiului Philip? Cum să-i mărturisească această gelozie, adevăratul motiv al comportamentului ei?

El nu-i vorbise despre Larine, cu atât mai puţin despre Laura Rogers, dar nici ea nu-i lăsase timpul s-o facă. Oare cum ar fi reacţionat auzindu-l vorbind despre noua lui „recrută”? Ar fi rămas calmă şi senină? Sau atunci toată disperarea ei ar fi izbucnit la suprafaţă?

Ar fi bine să nu se mai întoarcă la Bold Corporation până vineri, va avea timp să se liniştească. Va trebui să-şi schimbe atitudinea, poate chiar să-şi schimbe munca: va avea timp suficient să reflecteze la acest lucru. Divorţul ei, petrecut acum patru ani, o întristase, dar nu o distrusese; ştia ce înseamnă suferinţa şi cum trebuie să lupte împotriva ei. Niciodată nu-i va mărturisi lui Steve că i-a frânt inima. După ce se va încheia contractul cu Bold Corporation şi se va termina Apache-Feather, ceea ce este un fapt aproape împlinit, va face la fel cum a făcut în urmă cu patru ani: Ariane Randles va relua totul de la zero. Dacă îşi doreşte ca într-o zi să aibă propriul club de golf, va trebui să câştige banii necesari, mulţi bani, iar singurul mijloc ar fi să se întoarcă la viaţa competiţională. Un antrenament serios, exerciţii făcute zilnic, şi va reuşi să participe la

turneul de la Larine. Barry este în stare să-i ia locul la Sun Fair, îşi va termina şi programul de cursuri de la televiziune, îşi va îmbrăţişa „copiii” şi va redeveni Ariane Randles, cea mai mare campioană de golf din Statele Unite!

Capitolul 10

Ariane se trezi devreme; nu dormise decât o oră sau două şi ideea de a începe din nou munca i se părea insuportabilă. Se pregătise toată noaptea pentru scena care era sigură că va urma. Dar gândurile ei nocturne i se păreau fără nici un sens în lumina dimineţii. E posibil să nu cedeze sentimentelor pe care le are pentru Steve?

Sunt o persoană raţională şi rezonabilă, îşi repeta ea, îndreptându-se spre oraş. Viaţa se schimbă şi oamenii se schimbă. în acest caz, cineva s-a schimbat pentru că aşa a dorit, altcineva pentru că a fost forţat de împrejurări.

{i la ce foloseşte raţiunea? Ariane găsise cândva în raţiune cel mai sigur sprijin, dar acest mod de gândire nu-i mai folosea acum împotriva valurilor nestăvilite ale pasiunii. împotriva atitudinii pe care o avusese în trecut, nu se mai putea întoarce la indiferenţă. încă era îndrăgostită de Steve Elliot.

Din nefericire, erau prea puţine şanse să se înşele în privinţa sentimentelor pe care Steve le avea pentru Laura. Tot ceea ce aflase despre infidelităţile tânărului arhitect se dovedea adevărat. Nu avea nevoie de mai mult ca să-şi dea seama că zvonurile sunt adevărate. Nu auzise aceste lucruri doar de la Karen, dar şi de la membrii familiei Elliot. Cum poate

un bărbat să facă stânga-mprejur atât de repede? Nu s-au scurs decât trei săptămâni de când a prezentat-o familiei lui! Putea înţelege că avea nevoie de o profesionistă pentru Larine, iar Laura era foarte potrivită, dar de cât timp o cunoaşte? De ce nu i-a vorbit despre ea? Steve a avut la dispoziţie cinci luni ca să găsească persoana potrivită, iar Laura i-a cucerit inima. Era singura explicaţie logică a tăcerii lui şi motivul pentru care acel reportaj fusese filmat cu ei doi.

* * *

Bold Corporation părea în mare fierbere când ajunse acolo. Respiră adânc, trecu prin faţa biroului gol al secretarei şi intră în birou, biroul ei sau ceea ce fusese biroul ei până în acea zi. Acum nu mai era decât o masă, cea a lui Steve, iar planurile lui Apache-Feather făcuseră loc unui imobil agăţat pe perete.

Rămase nemişcată. Secretara lui Steve se grăbi spre ea.

- Pot să vă explic?

- Da. dar.

- Domnul Elliot vă va primi în biroul lui de jos, în momentul în care o să sosească.

- înţeleg.

- Scuzaţi-mă, dar trebuie să mă întorc în biroul

meu.

- Vă rog.

Distrusă, Ariane se îndreptă spre noul ei loc de muncă. Aranjamentul era acelaşi, masa ei era acolo, planurile lui Apache-Feather erau pe perete, cele câteva obiecte familiare erau aşezate cu grijă, dar cealaltă masă era goală. Era îngrozitor! Nu mai lucra cu Steve! Totul în jurul ei se prăbuşea, fără să poată să intervină sau să se opună. Mai mult ca niciodată, trebuia să se lupte să-şi ducă la bun sfârşit planurile pe care le construise cu atâta grijă! Viaţa ei lua o nouă direcţie, nu era vorba despre un drum greşit.

- M-am gândit că vei fi mai liniştită aici.

- Oh!

Tresări, recunoscând vocea lui Steve.

- Da, este foarte bine.

- {tiu cât de mult te deranjează unchiul meu, astfel nu vei fi nevoită să-l mai vezi.

- Oricum, prefer să lucrez singură!

- Trebuie să urc! Totul este bine? N-au uitat nimic?

- Nu te nelinişti, nu vreau să fiu o povară pentru tine!

- în ceea ce mă priveşte, n-ai fost niciodată un subiet de nelinişte.

- Să fie oare un compliment?

- De ce-mi vorbeşti aşa? Vom vorbi din nou

despre modificările pe care le-ai cerut, dar.

Sună interfonul; era secretara care îl chema pe Steve.

- Cred că trebuie să urci!

- în sfârşit, după ce-o să termin, mă voi întoarce.

Ariane termină repede ce avea de făcut şi părăsi Bold

Corporation înainte ca Steve să aibă timp să coboare.

* * *

- Karen, mulţumesc pentru că ţi-ai făcut timp să vorbeşti cu mine.

- Aşa fac prietenele, nu-i aşa? De ce nu mi-ai spus mai de mult?

- Am sperat că se va întâmpla ceva. Şi. în sfârşit. înţelegi? Sunt atât de obosită la ideea de a relua competiţiile. este atât de greu. dar am nevoie de aceşti bani şi va trebui să mă întorc la competiţii pentru că este răspunsul la toate problemele mele. Nu vreau să mai lucrez cu Steve, cum aş putea după ceea ce s-a întâmplat? M-a alungat din biroul lui! Avea un pretex destul de bun, dar nu mai contează!

- Cred că ar trebui să stai de vorbă cu el.

- Despre ce?

- Despre relaţia lui cu Laura Rogers.

- Dar, Karen! Nu mă asculţi! Nu despre asta vorbesc!

- Ba te ascult! Te înşeli! Steve nu trădează

oamenii în acest fel, el este cinstit şi sincer.

- N-a fost cu mine! Ştiu că am exagerat în ceea ce-l priveşte, dar tot continuu să cred că n-a fost loial.

- Nu pot să cred acest lucru; oricum, trebuie să ai o explicaţie cu el şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- De dimineaţă mă simţeam pregătită, dar el nu avea timp; acum nu mai sunt atât de furioasă şi mi-e teamă că o să par ridicolă.

- Vorbeşte cu el! înfurie-te, dacă vrei, dar vorbeşte cu el!

- Cred că vreau să-ţi urmez sfatul. Ai dreptate, trebuie să se termine această situaţie! îi voi da un telefon chiar acum.

El păru încântat s-o audă şi-şi exprimă nemulţumirea că nu avusese timp să lucreze cu ea de dimineaţă. O invită să cineze împreună la restaurant şi insistă să vină s-o ia de acasă. Ariane folosi prezenţa ei la Karen ca să refuze şi să vină cu maşina proprie.

* * *

Ajunseră în acelaşi timp la Salvador Arnijo.

- Am încercat să te întâlnesc după-amiază dar nu erai nici acasă, nici la Sun Fair. Voiam neapărat să te invit la cină. Avem ceva de sărbătorit în această

seară.

- Despre ce e vorba?

- Avem toate aprobările pentru construcţia lui Apache- Feather! E minunat, nu vom mai avea nici o grijă!

- Această muncă îmi va lipsi.

- Este departe de a fi gata, dimpotrivă! Greutăţile acum încep! Totul trebuie supravegheat cu mare grijă!

- Printre altele,voiam să-ţi vorbesc.

- Printre altele?

- îţi amintesc termenii acordului nostru: te voi ajuta să faci planurile şi atât! M-am hotărât să reiau competiţiile.

Steve rămase încremenit. Vorbele Arianei îi ajungeau în inimă ca nişte cuţite de oţel.

- De ce? reuşi el să întrebe, cu greutate.

- Este foarte simplu. M-am hotărât să-mi realizez visul, vreau să-mi construiesc un club de golf şi, pe moment, n-am mijloacele necesare. Cred că mă voi putea înscrie fără nici o problemă la turneul din Larine.

- Când ai luat această hotărâre?

Ariane se simţi obligată să-i dea un răspuns, dar cel la care se gândea nu era unul tocmai potrivit. Nici nu se punea problema să-i vorbească despre Laura!

Ce să facă? încercă să evite un răspuns prea clar.

- Am început să mă gândesc la acest lucru marţi şi m-am hotărât ieri seară.

- Marţi? Ziua în care ne-am certat? Din cauza acelei găuri nenorocite.

- Nu, nu din această cauză.

- Voiam, de altfel, să-ţi spun că m-am gândit si mi-am dat seama că aveai dreptate.

- Nu contează, Steve, vreau să am propriul meu club!

Steve era dezorientat si nefericit. Ce să-i spună? Cum s-o
facă să renunţe la această idee? Cum s-o reţină aici? Cum ar putea să reacţioneze, astfel încât să nu-i aducă aminte de atitudinea lui Glen? Nu contează ce argumente poate să folosească, o să rămână cu impresia că el se opune realizării proiectului ei. Cumpărându-i terenul, îi furase viitorul.

Dar mai exista o soluţie. Poate s-o roage să-l ajute să termine Apache-Feather, s-o convingă că nu se poate descurca singur. Ar fi inutil: orice ar face, ea va avea tot timpul sentimentul că este prinsă într-o capcană.

- Esti sigură de ceea ce vrei să faci?

- Da, vreau să-mi realizez visul! Am început deja antrenamentele, e o sală de sport foarte bună la Sun Fair, acolo pot să ridic greutăţi.

- N-ar trebui, e foarte solicitant pentru încheietura pumnului.

- Au trecut mai mult de doi ani de când am avut-o fracturată.

- Dar poate să-ţi facă rău, articulaţiile rămân fragile după o fractură.

- Sunt impresionată de grija ta.

- Te rog! Sincer, nu vreau să ţi se întâmple ceva neplăcut.

- Singurul lucru pe care l-aş regreta ar fi să nu pot să-mi îndeplinesc singura dorinţă pe care o am.

- Dar de ce ai luat această hotărâre atât de neaşteptată? Nu înţeleg!

- Steve, de la cincisprezece ani vreau să-mi întemeiez propriul club de golf.

- Vei rămâne în Albuquerque?

- Ştii foarte bine ce înseamnă să fii în turneu!

Chelneriţa le aduse cafeaua, pe care o băură în tăcere.

Nu mai era nimic de spus. Steve plăti nota dar, când se pregăteau să plece, chelneriţa sosi alergând.

- Domnule Elliot! Sunteţi chemat la telefon!

- Scuză-mă, Ariane, revin repede.

Când se întoarse, câteva minute mai târziu, era palid şi tremura.

- Steve, ce se întâmplă?

- Bunicul.

- Ce s-a întâmplat? Pot să te ajut cu ceva?

- Voi chema un taxi. Poţi să dai un telefon la birou ca să le spui că mă întorc acasă?

- Desigur, dar ce s-a întâmplat?

- A avut un atac de cord.

- Oh, Dumnezeule! Dacă pot să fac ceva.

- Aşteaptă până mă întorc înainte să iei o hotărâre definitivă.

- îţi promit. Sărută-l din partea mea.

Steve lipsi două săptămâni. Ariane munci fără încetare, chiar dacă acest lucru însemna să se trezească în
zorii zilei şi să se ducă la culcare mult după miezul nopţii. Philip venise şi el la firmă, dar nu era de prea mare ajutor.

Ariane vorbea la telefon cu Lucy în mod regulat, dar nu ştia decât că Rosa şi Steve stăteau la căpătâiul lui Jacob zi şi noapte.

Abia după trei săptămâni primi un telefon de la Steve. Era trist şi dezamăgit. Jacob se trezise din comă, dar nu putea să vorbească. Disperarea lui se simţea chiar şi în frazele simple pe care le rostea şi închise plângând. Ariane se simţea inutilă, nu putea să facă nimic să-l ajute, aşa că alese să se refugieze în muncă din ce în ce mai îndârjită.

Karen şi Roy o invitară să petreacă Revelionul cu ei, iar ea fu încântată să petreacă, în sfârşit, o seară de linişte şi pace. Steve îi telefonă la miezul nopţii ca

să-i ureze un an nou fericit şi să-i dea o veste minunată; Jacob pronunţase un cuvânt: Rosa.

Pe lângă problemele pe care le avea Steve, gelozia ei faţă de Laura i se părea fără nici o importanţă. în timp ce el se lupta cu moartea la căpătâiul bunicului lui, ea se lupta cu ea însăşi. îşi intensifica antrenamentele zilnice, ştiind că data turneului se apropie, trezindu-se din ce în ce mai devreme şi făcând trasee din ce în ce mai lungi. Nu conta în ce zonă a terenului îşi făcea exerciţiile şi lucra fiecare lovitură fără să-şi lase un minut de odihnă. La începutul noului an, era deja în formă.

Mama ei o rugase să vină să petreacă la Huston câteva zile. Nu mai petrecuseră împreună sărbătorile de iarnă de trei ani, aşa că Ariane se hotărî să plece pentru două zile.

Se întoarse la Albuquerque odihnită şi gata să participe la marele turneu. Acasă o aştepta un cadou de la familia Elliot. Rosa îi trimisese un vas mare pentru *chili,* Lucy şi John o crosă de argint şi Gil un pachet de seminţe. Cadoul de la Steve o emoţionă profund.

Era o minunată cuvertură lucrată manual. Pe felicitarea care o însoţea, îi scrisese: „ Discuţiile noastre nu au luat sfârşit, abia au început.” Era cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată.

Clubul Sun Fair organiză o mare petrecere de adio

care începu cu veselie şi luă sfârşit cu lacrimi.

Agitată de sentimente contradictorii, nu ştia ce-i rezervă viitorul: oare făcuse bine că părăsise acest club, Laura îi e într-adevăr rivală? Tânăra femeie luă avionul care o ducea la Larine, pentru deschiderea turneului.

* * *

Larine era situat în deşertul Arizona şi părea un enorm smarald strălucitor. Aerul curat şi uscat care era specific regiunii fu foarte potrivit pentru prima zi a turneului. O mare agitaţie domnea la clubul „Larine"; o mulţime de amatori şi de ziarişti puseseră stăpânire pe club şi Ariane putu astfel s-o evite pe Laura Rogers fără nici un efort.

în seara primei etape, conducea cu şaptezeci de puncte; se întoarse la hotel urmată de o mulţime de suporteri entuziaşti. Obosită după această zi ieşită din comun, adormi fără să-şi dea seama.

A doua zi, era foarte frig. îmbrăcată într-un pulover foarte gros care o apăra de frig, făcu mai multe greşeli, iar seara nu mai conducea decât cu două puncte. în dimineaţa următoare, înainte să se reia partida, avea întâlnire cu un ziarist de la o revistă de golf pentru un interviu. în holul clubului era o aglomeraţie extraordinară. O echipă de tehnicieni de la televiziune, înarmaţi cu proiectoare, se agitau fără încetare. Toate luminile erau fixate pe cuplul pe care-l filmau: Laura Rogers şi Steve Elliot. Se ţineau

de braţ cu afecţiune. Fără nici o reacţie, Ariane îi privi îndelung şi-l văzu pe Steve sărutând-o pe Laura pe obraz.

- Dacă nu vă deranjează, domnule, aş prefera să continuăm această discuţie în camera mea, va fi mai multă linişte acolo.

- Fireşte, domnişoară Randles, aveţi dreptate, este prea mult zgomot aici!

în timpul interviului, se strădui să rămână calmă şi răspunse la toate întrebările cu graţie şi amabilitate. Dar, din momentul plecării ziaristului, începu să se plimbe prin cameră, pradă unei nelinişti crescânde. Mai era doar o oră până la începerea etapei şi nu-şi dădea seama cum va reuşi să se concentreze. Ce şoc! în plin turneu, avuseseră imprudenţa să se arate în public! Oare de ce refuzase să-i vorbească lui Steve despre această problemă? Dacă aceste evenimente nu s-ar fi desfăşurat atât de repede! Hotărârea să reia competiţiile, boala lui Jacob. Fără aceste accidente, ar fi putut să vorbească şi ar fi ştiut ce se întâmplă între Steve şi Laura. Deodată, se auziră bătăi în uşă. Era băiatul ei de mingi care o ruga să coboare.

Nefericită, îşi strânse bagajele şi se grăbi spre teren. Nimic nu-i ieşi aşa cum ar fi vrut; comise mai multe greşeli de neiertat la cele trei găuri care urmau şi pierdu puncte preţioase în favoarea Laurei Rogers.

Ca şi cum ar fi ştiut că această etapă este decisivă pentru ea, admiratorii o urmau şi o încurajau cu căldură; aceste câteva duzini de oameni pe care nu-i cunoştea, dar care îi rămâneau credincioşi, fură un balsam pentru inima ei rănită. Datorită acestui sprijin preţios, câştigă câteva puncte la gaura paisprezece, dar nu era suficient; la sfârşitul zilei nu numai că pierduse primul loc, ci ajunsese pe locul cinci. Cu moartea în suflet, mai tristă ca niciodată, se întoarse în camera ei. Acolo o aştepta o surpriză: mai multe buchete de flori fuseseră aranjate înăuntru, iar pe masă trona un coş mai mare şi mai frumos decât celelalte. Rupse cu nerăbdare plicul care-l însoţea. „Iartă-mă că n-am putut să vin să te salut în această dimineaţă, dar am fost pur şi simplu răpit de regizorul transmisiunilor sportive şi depus în braţele a zeci de ziarişti flămânzi! Acceptă mulţumirile mele pentru tot ce ai făcut pentru ca Apache-Feather să fie o reuşită extraordinară. Nu voi putea niciodată să-mi exprim întreaga recunoştinţă. Jacob se simte mult mai bine şi vrea să te vadă cât mai repede. După ce o să câştigi, aşteptăm cu toţii să gustăm acel delicios *chili*! Cel mai mare admirator al tău,
Steve”. Un mic bol de sticlă legat cu mătase roşie însoţea coşul. Rosa adăugase şi ea câteva cuvinte. „Mult succes! Vei câştiga. Bunica”. Ochii i se umplură de lacrimi şi, înainte să poată să le şteargă, auzi bătăi

în uşă. Deschise, fără să se preocupe de cum arată.

- Aţi comandat o cină pentru doi?

- Nu.oh! Steve!

- Chiar el!

Bărbatul izbucni în râs, împingând o masă încărcată cu feluri de mâncare aburinde.

- E obositor să culegi flori, Steve? Ai un aer obosit.

- Nimic nu trebuie scutit! Acest buchet are totuşi un defect!

- Ce spui?

- Nu este nici măcar o floare galbenă, deşi am cerut să fie de toate culorile!

- Eşti imposibil!

- Nu, sunt îndrăgostit! Vino la mine, „marea Randles”!

Fără să ezite, se aruncă în braţele lui deschise.

- N-ar fi trebuit să mă vezi jucând astăzi!

- Ba da! Ai fost minunată! Ti-e foame?

Era chiar foarte flămândă. în disperarea ei, nu mâncase nimic de dimineaţă, dar era atât de bine să se afle în braţele lui Steve; simţea din nou că trăieşte!

- Da, mă pregăteam să ronţăi câteva flori!

- Mai bine încearcă aceste cotlete! Sunt cele mai bune din toată America!

Se aşezară la masă si discutară cu voioşie pe tot parcursul cinei. Jacob îşi revenea rapid, ajutat de

dragostea şi devotamentul întregii familii. Steve dori din nou s-o felicite pentru ceea ce realizase la Apache-Feather.

- N-aş fi reuşit niciodată fără ajutorul tău.

- Dar Philip a vegheat ca totul să fie în regulă.

- Nu sunt de acord.

- Trebuie să recunosc că eşti campion la toate categoriile de dezacord.

- Te rog, încetează cu gluma. Să începem de la zero, vrei? Am făcut destule greşeli şi sunt gata să le recunosc. Există ceva ce ne desparte de mai multă vreme dar, din nefericire, n-am avut timp să discutăm despre asta. O s-o facem acum, vreau să ştiu totul până mâine dimineaţă!

în sfârşit! îşi spuse ea. Cât timp pierdut degeaba! Câtă suferinţă şi deznădejde degeaba!... în câteva fraze înăbuşite de suspine, îi povesti ultimele ei săptămâni.

- Cum am putut să fiu atât de inconştient? Nu bănuiam nimic.

- Oricum, după ce s-a întâmplat cu bunicul tău, erai prea ocupat să.

- Dar, Ariane! ţin la tine mai mult decât la orice în lume.

O strânse în braţe, apoi o împinse cu blândeţe.

- Laura Rogers! Cum ai îndrăznit să crezi aşa ceva? E o adevărată scorpie, ştii prea bine.

O strânse din nou în braţe şi o sărută cu atâta pasiune încât toată camera păru să se învârtă în jurul lor.

* * *

Steve se trezi devreme, dar Ariane se ridică din pat mult mai târziu, încă fremătând după noaptea de pasiune pe care o petrecuseră împreună. Se pregăti cu multă grijă; azi trebuie să câştige! Ca o prezicere de succes, la uşă o aştepta un buchet de trandafiri galbeni.

Coborî scările în grabă, uşoară ca un fulg. Ajunsă la locul unde se oprise în ziua trecută, se întoarse ca să ia o crosă de la băiatul de mingi, Tim Molton. în locul lui, zâmbind, era Steve!

- Crosa dumneavoastră, domnişoară Randles!

- Sper că ştii fiecare centimetru al parcursului!

-Mai mult decât atât, ştiu fiecare curbă şi fiecare colţişor secret!

- Steve! Te sfătuiesc să fii serios.

- Să mergem, domnişoară, sunteţi aşteptată!

Ariane jucă aşa cum n-o mai făcuse niciodată. Fiecare lovitură era trimisă cu atâta forţă şi hotărâre încât, ajunsă la a şaisprezecea gaură, recuperase punctele pierdute şi era la egalitate cu locul întâi. Laura Rogers, cu o privire dispreţuitoare, o aştepta în faţa celei de-a şaptesprezecea găuri. Ariane, descumpănită, nu realiză o lovitură foarte bună şi se

îndepărtă, certându-se pentru lipsa de sânge rece, până ce Steve o conduse spre o bancă.

-Trebuie să-ţi vorbesc.

- Dar n-am timp.

- Ba da, Ariane, toate jucătoarele trebuie să lovească.

- Despre ce e vorba?

- Am uitat să te întreb ceva aseară.

- Te ascult.

- Vrei să fii soţia mea?

- Da.

- {tiu că refuzul tău este de înţeles, dar. Ce-ai spus?

- Am spus „da”!

- Dar credeam că o să-mi oferi zeci de motive ca să mă.

- Să te refuz?

- Da şi.

- Eşti dezamăgit?

- Nu mai glumi!

- Ai câştigat, Steve! Hai să facem pace!

Un sărut arzător pecetlui logodna.

- Trebuie să mă întorc pe teren, Steve.

- Aşteaptă. Am ceva pentru tine.

îi întinse o scrisoare; era de la unchiul Philip. El scrisese: „Pentru femeia cea mai curajoasă pe care am cunoscut-o vreodată. Meriţi Apache-Feather mai mult ca oricine altcineva. Acţiunile mele îţi aparţin, deşi nu sunt sigur că pot să-ţi ofer ceva care este al

tău de drept!”

Ariane izbucni în plâns.

- Acum înţeleg de ce îl iubeşti atât de mult pe acest urs bătrân! E minunat!

- Sunt încântat că înţelegi, în sfârşit.

- Ariane Randles, sunteţi aşteptată.

- Aşteptată? De ce?

Vocea Laurei Rogers, care apăruse lângă ea, rosti cu dulceaţă:

- Pentru că juriul trebuie să-ţi acorde trofeul şi cecul. Ai câştigat cu trei puncte avans.

* * *

Emoţionată, ca şi cum ar fi fost prima victorie din cariera ei, Ariane primi trofeul în aplauzele frenetice ale publicului, încântat că putuse participa la o astfel de victorie. Când camerele se fixară pe el, Steve, care nu o părăsise nici o secundfă, spuse cu o voce puternică:

- Voiam să vă spun că Ariane Randles şi.

- Şi cine? întrebă un ziarist cu uimire.

- Oare am uitat ceva?

- Cred că ştiu eu despre ce e vorba, spuse Ariane, râzând. Domnul Elliot vrea să vă spună că va deveni soţul meu.

Un ropot de aplauze primi această ştire şi cei doi îndrăgostiţi, ameţiţi de fericire, salutară mulţimea cu căldură.

îi aştepta un viitor strălucitor.

Sfârşit

* * *